

1 Februar
1976

INTER- NASJONALEN

TIDSSKRIFT UTGITT AV
ARBEIDERNE KONGUNISTPARTI (m-l)

Enver Hoxha:

**Vår politikk er en åpen politikk,
en politikk bygd på proletariske
prinsipper**

Ernst Aust, KPD/ml:

**Kamp mot den voksende
krigsfaren fra de to
supermaktene**

**Sveriges Kommunistiske
Parti:**

**Program-
diskusjon**

Nytt tidsskrift med stoff fra den
kommunistiske verdensbevegelsen
og frigjøringsbevegelsene

**Pris
kr. 10,-**

1 Februar
1976

INTER- NASJONALEN

TIDSSKRIFT UTGITT AV
ARBEIDERNE KOMMUNISTPARTI (m-l)

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen.
Bestill fra Forlaget Oktober, boks 6875,
st. Olavs plass, Oslo 1.

Leder: LÆR AV DEI INTERNASJONALE RØYNSLENE

Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) er ein del av ei stor, internasjonal kommunistisk rørsle. I striden for å byggja partiet har vi heile tida hatt over lag stor nytte av røynsleane frå andre marxist-leninistiske parti og organisasjonar.

I dag finst det ikkje noko forande parti, noko sentrum, for den kommunistiske verdsrørsla. Sovjetunionens Kommunistiske Parti spela ein gong ei slik rolle. Dette partiet kom i makta til den moderne revisjonismen under partikampane der i tida omkring den 20. partikongressen i 1956. Partiet er i dag eit borgarleg, kontrarevolusjonært parti, partiet til det nye byråkratborgarskapet som sit med statsmakta i den aggressive imperialistiske supermakta Sovjet. Dei partia som fylgjer det i dag, har berre namnet att av marxismen-leninismen. Det er revisjonistiske parti som fyller oppgåva som den mest framskotne forposten for borgarskapet i arbeidarrørsla, og stortalet av dei er attåt agentur for sosialimperialismen.

Som heile den moderne kommunistisk rørsle står AKP(m-l) i stor takk til Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidspartiet i Albania. Desse partia gjorde ein over måte stor innsats i striden mot Khrusjtsjov-revisjonismen. Dei stridde for å verja marxismen-leninismen og for å halda oppe einskapen i den kommunistiske verdsrørsla. Dei har baa gjeve framifrå tilskot til ei generalline for den internasjonale kommunistiske rørsle i vår tid.

Som andre marxist-leninistiske parti og organisasjonar har vi lært av dei. Vi stor dei og er samde med dei i alle viktige spørsmål. Grunnlaget for dette er at vi har sams mål og sams interesser og stor oss på dei same allmenne prinsippa, marxismen-leninismen i vår tid.

Men som alle andre marxist-leninistar veit vi sjølvsagt at vi må måta til dei allmenne prinsippa rett på vilkåra i våre eigne land og avgjera politikken vår sjøve. Dette arbeidet vert drive av parti og organisasjonar over heile verda. Om dei er store eller små, kan dei røynsleane dei gjer vera av like stort verd for oss. Har vi lært av KKP og APA, så har vi og lært av kameratar i mange andre land, ikkje minst av kameratane i dei nordiske grannelanda våre.

Den marxist-leninistiske rørsle i dag er sterk over heile verda. I Europa har det vekse opp organisasjonar og parti i mange land som hefd på å gje arbeidarklassen att den leiinga han tapte der dei gamle kommunistpartia vart forvandla til borgarlege »arbeidarparti» og agentur for imperialismen. I mange land i Asia og Latin-Amerika driv kommunistpartia i dag væpna kampa mot imperialismen og reaksjon. Partia i dei landa der arbeidarklassen har vunne statsmakta gjer store framsteg i bygginga av sosialismen og i klassekampen i sine eigne land.

Stoda i verda i dag er merka av to tendensar — framgang for revolusjonen og aukande forebuing for krig frå imperialismen, i sær dei to supermaktene. Dei marxist-leninistiske partia er foregangarar både i striden for revolusjonen og mot dei to supermaktene som strir mot folka og seg imellom om verdsherredømet.

Situasjonen krev at samhaldet mellom partia vert styrka og at det vert eit rikare bytte av røynslar. Dette skjer og i dag. I januar i fjor heldt dei fem marxist-leninistiske partia og partibyggingsorganisasjonane i Norden sitt fyrste fellesmøte og sende ut ei sams fråsegn om kampen mot revisjonismen og om den internasjonale stoda. Det same er gjort av ein rad parti – to og to eller fleire saman – i mange verdsdelar i det siste året. Til saman syner desse fråsegnene kor stor einskapen i den internasjonale rørsle er i dag.

Vi veit det er stor interesse mellom revolusjonære og anti-imperialistar i Noreg for røynslar og analysar frå parti i andre land. Det kan vera vanskeleg å få tak på eller å koma gjennom det som finst av utanlandske blad, og dei framande språka er og til hinder for mange.

Tidsskriftet Internasjonalen kjem ut for å bøta noko på dette. Det vil koma ut med to nummer i året til å byrja med, og vil innehalda omsetjingar eller samandrag av stoff frå den revolusjonære og kommunistiske verdsrørsle.

Vi ber lesarane lesa og læra av innhaldet slik AKP(m-l) har lært av røynslene frå andre parti: Ha i minne at dette er tilmåting av dei allmenne marxist-leninistiske prinsippa på dei særskilte tilhøva i andre land. Bruk dei til å læra meir om korleis ein måtar til desse prinsippa, og til å læra meir om tilhøva i andre land. Det er slik bladet kan bli til gagn for den revolusjonære rørsle i Norge.

Red.

INNHALD:

Leder: Lær av dei internasjonale røynslene	s. 1
Evig ære for kamerat Chou En-lai. Nekrolog sendt ut av Sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti, den stående komiteen i Den nasjonale Folkekongressen og statsrådet til Folkerepublikken	s. 2
Enver Hoxha:	
Vår politikk er en åpen politikk, en politikk bygd på proletariske prinsipper. Tale til velgerne i Tirana i oktober 1974	s. 4
Mao Tsetung:	
Tre sitat om proletardiktaturet og sosialismen	s. 21
Chang Chun-chiao:	
Om utøving av altomfattende diktatur over borgerskapet	s. 22
Ernst Aust, Tysklands Kommunistiske Parti(m-l):	
Kamp mot den voksende krigsfaren fra de to supermaktene! For enhet og solidaritet mellom de europeiske folkene! Tale i Kiel 27. mars 1975 . .	s. 29
Czerwony Sztandard (Røde Fane):	
Årsdagen for frigjeringa av Polen er blitt årsdagen for hærtakinga med troppar frå den sovjetiske sosialimperialismen	s. 40
Programdiskusjon i Sveriges Kommunistiske Parti .	s. 42
For eit nytt kommunistisk partiprogram (Bo Gustafsson)	s. 42
Skal dei dela på makta? (Av Per-Åke Lindblom) .	s. 47
Til no har alle sosialistiske revolusjonar gått i etappar (Birgitta Ring).	s. 49
Proletariatet skal ikkje gie bort noko av makta si (Per-Åke Lindblom)	s. 50
KFML, Danmark:	
Partiet kan stiftes høsten 1976	s. 52
The Vanguard, Australia:	
Kappestriden mellom supermaktene fører til verds- krig. Studer det sosialimperialistiske trugsmålet mot Australia	s. 55

Evig ære for kamerat Chou En-lai

**Nekrolog sendt ut av Sentralkomiteen
til Kinas Kommunistiske Parti,
den stående komiteen i Den nasjonale
Folkekongressen og statsrådet
til Folkerepublikken Kina.**

Peking, 8. januar, 1976 (Hsinhua)

Nekrolog sendt ut av Sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti, den stående komiteen i Den nasjonale Folkekongressen og statsrådet til Folkerepublikken Kina:

Sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti, den stående komiteen i Den nasjonale Folkekongressen og statsrådet til Folkerepublikken Kina kunngjør med største sorg: Kamerat Chou En-lai, medlem av Sentralkomiteen til KKP, medlem av det politiske byrået i Sentralkomiteen til KKP, medlem av den stående komiteen i det politiske byrået i Sentralkomiteen til KKP, viseformann for Sentralkomiteen til KKP, statsminister i statsrådet i Folkerepublikken Kina og formann for den nasjonale komiteen til det kinesiske folkets konsultative konferanse, døde av kreft klokka 9.57 den 8. januar, 1976, i Peking 78 år gammel.

Kamerat Chou En-lai var et fint medlem av Kinas Kommunistiske Parti, en stor proletarisk revolusjonær til det kinesiske folket, en lojal revolusjonær kjemper til det kinesiske folket og en fremragende, lenge prøvet leder av partiet og staten.

Siden Kamerat Chou En-lai ble syk i 1972, ble han gitt omhyggelig, allsidig behandling av medisinsk personell under den stadige og kjærlige omsorgen til vår store leder Formann Mao og Sentralkomiteen til partiet. Han holdt ut i arbeid hele tida og førte en hardnakket kamp mot sykdommen.

På grunn av forverringen av tilstanden hans trass i all behandling gikk Chou En-lai, den store kjemper av det kinesiske folket, til slutt fra oss. Hans død er et gigantisk tap for Partiet vårt, hæren vår og folket i landet vårt, for saken til Kinas sosialistiske revolusjon og oppbygging, for den internasjonale saken til kamp mot imperialisme, kolonialisme og hegemonisme, såvel som for saken til den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Kamerat Chou En-lai var lojal mot partiet og folket og kjempet heltemodig og med ytterste hengivenhet for å sette ut i livet den proletariske revolusjonære linja til Formann Mao og for seieren til det kinesiske folkets frigjørings sak og kommunismens sak som han gjennom hele livet sitt uselvvisk viet hele sin energi til. Under ledelsen til Formann Mao ga

Kamerat Chou En-lai uutslettelige bidrag til og utførte udødelige tjenester for oppbyggingen og utviklingen av det marxistiske Kinas Kommunistiske Parti, oppbyggingen og utviklingen av den uovervinnelige folkehæren vår, seieren til den ny-demokratiske revolusjonen og grunnleggingen av det sosialistiske nye Kina, konsolideringen av den store enheten hos folket av alle nasjonaliteter ledet av arbeiderklassen og grunnlagt på alliansen mellom arbeidere og bønder og utviklingen av den revolusjonære enhetsfronten, kampen for seieren til saken til den sosialistiske revolusjonen og oppbyggingen, seieren til Den store proletariske Kulturrevolusjonen og bevegelsen for kritikk av Lin Piao og Konfutse, og konsolideringen av proletariatets diktatur i landet vårt, styrking av enheten til de internasjonale revolusjonære kreftene og kampen mot imperialisme, sosial-imperialisme og moderne revisjonisme, og vant således den helhjertete kjærligheten, respekten og beundringen til hele partiet, hele hæren og folket i hele landet.

Livet til Kamerat Chou En-lai var et liv med ærefull kamp for kommunismens sak; det var et liv med utholdenhet i videreføring av revolusjonen.

Nyheten om Kamerat Chou En-lais død vil vekke dyp sorg i hjertet til folket vårt. Vi må forvandle sorgen vår til styrke. Hele partiet, hele hæren og folket i hele landet bør lære av den proletariske revolusjonære ånden til Kamerat Chou En-lai og de edle revolusjonære egenskapene hans og under ledelsen til Sentralkomiteen til partiet med Formann Mao i spissen forene seg som en mann, ta klassekamp som nøkkelleddet, holde fast på den grunnleggende linja til partiet, holde ut i videreføringen av revolusjonen under proletariatets diktatur, opprettholde den proletariske internasjonalsmen, konsolidere og utvikle seirene til Den store proletariske Kulturrevolusjonen, og stri for å konsolidere proletariatets diktatur, bekjempe og hipdre revisjonisme, bygge Kina opp til et mektig moderne sosialistisk land og vinne seier for kommunismens sak.

Evig ære for Kamerat Chou En-lai, en stor proletarisk revolusjonær til det kinesiske folket og framstående kommunistisk kjemper!

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana i oktober 1974

3. oktober 1974 holdt Enver Hoxha, førstesekretæren i Arbeidets Parti i Albania, en viktig tale på et møte for velgerne i Tirana valgkrets 209. Anledningen var de forestående valgene til Folkeforsamlingen, som blei holdt den høsten.

Vi gjengir hele talen her — oversatt etter den engelske teksten i utgaven fra Forlaget »8. november», Tirana 1974.

Kjære kamerater, brødre og søstre.

Takk for at dere har pekt ut meg, partiets soldat, deres sønn og bror, som utsending til Folkeforsamlingen. Jeg forsikrer dere at jeg vil tjene partiet og folket så lenge jeg lever. Alt vi gjør i fellesskap skylder vi helt og holdent partiet, dets korrekte marxist-leninistiske linje, som danner grunnlaget for alle seirene og er garantien for vårt lands sosialistiske framtid. Lovsanger og hymner skal ikke synges til andre enn til partiet og folket.

Hos oss utgjør partiet, klassen, massene og ledelsen en uadskillelig helhet. Derfor er det bare naturlig at valgene i landet vårt viser og alltid har vist den stålfastenheten mellom partiet og folket, den ubrytelige enheten av de arbeidende massene i den Demokratiske frontens rekke, det nære samholdet mellom arbeiderklassen, de arbeidende bondene og vårt folks intellektuelle.

Valgene til denne perioden i Folkeforsamlingen finner sted på terskelen til en betydningsfull begivenhet, trettiårsdagen for frigjøringa av fedrelandet og seiren i folkets revolusjon. Ved denne anledningen kan partiet, folkemakta og hele folket være stolte av å gjøre opp regnskapet for de seirene vi har vunnet hittil og se lyst på framtida. Åra som er gått har alle sammen vært ærefulle. Hvert av dem har etterlatt uutslettelige spor i landet vårt. Hvert av dem utgjør et minnesmerke i seg sjøl.

Når vi feirer trettiårsdagen for frigjøringa av fedrelandet kan vi med stor tilfredshet slå fast at partiets program for industrialiseringa av landet, for kollektiviseringa av jordbruket, for å drive fram den kulturelle revolusjonen, og for å fostre det nye mennesket, er blitt gjennomført med framgang gjennom alle stadier i alle ledd. I dag, etter tretti år, lyser det mot oss at partiet helt fra starten av har lagt opp en korrekt kurs i alle disse spørsmål, at det har staket opp og tillempet en riktig økonomisk politikk, og vi ser klart livskrafta i prinsippet om sjølberging.

Innenfor et forholdsvis kort tidsrom har folket vårt opprettet en mangesidig økonomi som vokser seg stadig sterkere og som utvides hele tida med nye moderne

produksjonssektorer. Det er blitt opprettet en komplisert utvinnings- og foredlingsindustri, tung- og lettindustri og et avansert og allsidig utviklet jordbruk.

Som en følge av vårt folks storstilte sjoloppofrende arbeid i disse tretti åra har det vært mulig å oppfylle folkets og den nasjonale økonomiens planlagte behov for elektrisk kraft, drivstoff og brensel, rå- og hjelpematerialer, reservedeler og forskjellig utstyr, enten helt eller i stor utstrekning. Våre behov for hjemmelagde forbruksartikler blir tilfredsstilt stadig bedre. Samtidig er eksporten økt, ikke bare når det gjelder råmaterialer, men også ferdige produkter og halvfabrikata.

Det er skjedd en stor utvikling, særlig i utvinninga av krom, jern, kobber og annen malm. Bruken av disse skattene fra vår jord åpner nye framtidsutsikter for økonomien vår. Vi har en avansert oljeindustri, med mange og moderne oljeraffinerier. Disse danner grunnlaget for at vi kan opprette petrokjemisk industri i en ikke altfor fjern framtid. Nesten alle lokale råmaterialer blir foredlet her i landet og omdannet til materielle goder, til stoffer, skotøy, forskjellige ferdiglagde artikler, matvarer osv.

Det er også blitt oppnådd framragende resultater i utviklinga av jordbruket, som er en så viktig grein i folkets økonomi. Utviklinga er blitt ledet langs en riktig linje. Den begynte med jordreform, jordforbedrings-prosjekter, mekanisering av arbeidet, danning av kunstgjødsel-industri, bruk av spesielt utplukket såkorn, forbedring av storfeavl og, framfor alt, kollektivisering av jordbruket. Det har ført fram til opprettelsen av kooperativer av høyere type. Denne vegen førte til en styrking av alliansen mellom arbeiderklassen og bondene. De ble knyttet til hverandre, ikke bare i ånden, men også økonomisk og materielt i samsvar med partilinja, med en sosialistisk linje. I disse dager gjør den kooperative bevegelsen på landsbygda framskritt for hver dag, og kløfta mellom by og land blir stadig mindre.

Hele denne utviklinga og framgangen har lagt forholda til rette for å bygge ut et stort vegnett over hele landet, med

forgreininger også til de mest isolerte landsbyene. Sammen med lastebil- og jernbanetransporten har man også opprettet en sjøtransport som binder oss sammen med mange verdens land.

Fra å være et land hvor folket pleide å leve i mørke er Albania i dag et land som er fullstendig elektrifisert. Storslagne vannkraftverk og varmekraftverk kommer til i landet vårt fra den ene femårsplanen til den andre. Disse kraftverkene, som bruker landets egne vannressurser osv., forsyner i dag fabrikker og verksteder og vil i morgen sette i gang det stor stålverket som bygges i Elbasan med broderlig hjelp fra Folkerepublikken Kina.

Kultur og utdanning, som gjennomgår en rivende og uovertruffen vekst, er blitt utviklet på et vitenskaplig marxist-leninistisk grunnlag. En hel hær av kadre fra folkets rekke er allerede blitt utdannet ved skolene våre. Vi kan være stolte av å vise til mange høyt anerkjente personligheter innenfor vitenskap, teknikk og kunst.

Vårt partis linje har vært og er fortsatt rettet mot at hele overbygninga i samfunnet skal settes i samsvar med det

økonomiske grunnlaget og at den fullt og helt skal tjene landets allsidige utvikling mot sosialismen.

Vi kan sjølsagt ikke si at vi har nådd det fullkomne overalt, men det er en kjensgjerning at alle våre kunstnere, kulturarbeidere og vitenskapsmenn er nært forbundet med den virkelige og konkrete utviklinga av sosialismen i vårt land og med partiets linje. Ikke et eneste smittekim av skadelig erfaring har kunnet formere seg i dette sunne legemet, og hver gang en eller annen ondsinnet person eller fiende har prøvd å forpøste vår rene luft, så har den rådende edle revolusjonære ånden avslørt ham og gjort kort prosess med ham.

Alt dette er frukten av folkets arbeid, tenking og svette. Det er folket som skaper, leder og forbruker alle disse velsignelsene. Det er dette som er sosialismen, som folket sjøl bygger og nyter.

Tirana, hovedstaden i vårt ærerike land, er en klar avspeiling av landets storslagne sosialistiske utvikling. Den vokser og blir vakrere for hver dag. Dere er alle øyenvitner til de store omdanningene og nyvinningene som er oppnådd

»kamerat Enver Hoxha», oljemaleri av den albanske kunstneren Zef Shoshi.

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana 1 oktober 1974

og blir oppnådd i Tirana. Når hovedstatens arbeidere går til dette nye valget blir de møtt med dyp respekt, og de holder hodet høyt på grunn av resultatene de har oppnådd på alle livets områder. Dette er en kilde til glede for oss alle. Det er garantien for at Tiranas arbeidere også i framtida ganske visst vil opprettholde den revolusjonære ånden som preger dem og deres arbeidsiver.

Alle arbeiderne i det sosialistiske Albania har vunnet strålende seire. Nå kan vi glede oss over å gjøre kjent at de måla som ble satt under den femte femårsplanen er i ferd med å bli oppnådd når det gjelder de allmenne linjene. Vi har en stabil økonomi uten kriser, inflasjon, arbeidsløshet osv. Dette er en følge av sosialismens overlegenhet, av partiets korrekte linje og av folkets sjøløppofrende arbeid.

Se på det som nå skjer i verden! En alvorlig økonomisk og finansiell krise har feid over alle de kapitalistiske landa. Inflasjonen herjer overalt og får et truende omfang. Reserverne til de største bankene blir tømt, de er i gjeld til langt over øra, og spekulasjonene på valutamarkedet har økt oppsiktsvekkende. På samme måte vokser arbeidsløsheten, og prisene har stadig steget. Levekostnadene er økt og situasjonen til de arbeidende massene blir forverret hele tida. Det såkalte forbrukersamfunnet, som borgerskapet har ropt så høyt om og lovprist som »framtidens samfunn», er ikke annet enn et råttent nedadgående samfunn som for hver dag blottlegger kapitalismens gamle evigvarende sår som borgerskapet forsøker å holde skjult.

Slik vil aldri skje hos oss. I denne urolige tida må vi likevel være grundige og yte det vi kan for å være forberedt til å hankses med alle overraskelser. Hver dag og på alle områder er det opp til oss å forsvare den økonomiske og politiske likevekten vi har vunnet for oss sjøl. Dette stiller krav til oss om at vi utfører hver enkelt oppgave i statsplanen i tide og til siste detalj, fordi enhver svikt i dette skaper vansker som veier tungt på økonomien og på folkets liv.

Situasjonen i verden i dag er slik at interessene til vårt land og dets forsvar krever at ofre og sparetiltak blir satt på dagsorden. Partiet og regjeringa vil gjøre sitt ytterste for å opprettholde forsyningene til folket av nødvendighetsvarer og for å hindre prisene fra å stige. Men i en tid da innkjøpsprisene på forskjellige typer stål og utstyr som vi importerer er steget betraktelig, er vi helt nødt til å være nøye med vedlikeholdet av maskinene og bruke dem mest mulig rasjonelt. Et annet område hvor vi må spare mye er drivstoff og elektrisk kraft. Arbeidet som er begynt i denne retningen må fortsette, og en må finne nye metoder og ressurser for å spare så mye som mulig.

Folket vårt trenger mer sukker, kjøtt, olje osv. Dere er klar over at vi ennå ikke makter å tilfredsstille alle behov for slike artikler med det landet rår over i dag. På samme måte vet dere at prisene for disse artiklene på verdensmar-

kedet har økt kraftig og at tendensen går i retning av ytterligere økninger. Derfor får jordbruket vårt store oppgaver. Det bør yte mer for å fylle disse kravene og overoppfylle de planlagte målsettingene. For det første må vi øke avkastninga av brød korn og alle andre jordbruks- og husdyrs-produkter. For å greie å få flere kjøtt- og meieriprodukter bør vi øke antall storfe, sauer og geiter, forbedre forgrunnlaget for buskapen, forbedre tilstanden for beiteområdene, øke produktiviteten til buskapen.

Under den nåværende utviklinga må vi føre en særlig hard kamp mot tendensen til å vente på at alt skal komme fra utlandet. Vi er derfor stilt overfor oppgaven med å gjøre nytte av alle ressurser og alt vi har til rådighet, å stole på egne midler og egne krefter, slik at vi kan produsere så mye utstyr, reservedeler og maskiner som mulig sjøl og skjære ned på importen på den måten. Ved siden av dette bør vi ta allsidige tiltak for å øke eksporten, utvide dens rekkevidde og forbedre kvaliteten på varene vi selger til utlandet. Det bør være klart for alle at for å kunne importere er det nødvendig å eksportere.

Vi vil bli nødt til å overvinne nye vansker og hindringer som springer fram av den barbariske og imperialistiske og revisjonistiske omringing og den internasjonale finans- og valutakrise som har grepet den kapitalistiske og revisjonistiske verden. La oss derfor yte full innsats og nytte alt vi har av energi, visdom og skaperånd for å lykkes med de oppgavene som ligger foran oss.

På det nåværende tidspunkt er partiet og regjeringa i ferd med å utarbeide de viktigste indekstallene for landets økonomiske utvikling i løpet av den sjette femårsplanperioden, 1976–1980. Nye perspektiver åpner seg for vårt folk. Framtida vil bringe det store seire og framganger. Økonomien vår vil utvikle seg raskt og vil bli brakt opp til et nytt og høyere nivå. Industrien vil få en kraftigere utvikling. Nye typer industri og nye bedrifter vil bli opprettet. Industriproduksjonens struktur skal forbedres videre ved å prioritere utviklinga av tung- og foredlingsindustrien, som vi alltid har gjort, uten å forsømme lettindustrien og matvareindustrien. Her har vi for øyet å sikre en bedre og mer rasjonell utnytting av landets ressurser og rikdommer.

Det sosialistiske jordbruket skal utvikles og gjøre videre framskritt. Dets materielle og tekniske grunnlag skal befestes enda mer. Moderne jordbruksteknologi vil bli anvendt på omfattende vis. Organiseringa og ledelsen skal styrkes og forbedres ytterligere, og på dette grunnlaget skal det sikres en raskere vekst av jordbruks- og husdyrproduksjonen.

Nye jernbaner og motorveier, skoler og sjukehus, kultursentre og boligbygg skal forskjønne våre byer og landsbyer. Resultatene fra vitenskapen og teknologien skal innføres i utstrakt grad i alle greiner av økonomien og kulturen. De sosialistiske forholdene skal ustanselig forbedres til det fullkomne. Den materielle og kulturelle velferden til de

arbeidende massene i by og land skal økes ytterligere. Kløfta mellom by og land, mellom lavlandet og høylandet, vil bli stadig smalere. Vårt folk vil få et mer velstående og mer kulturrikt liv. Forsvaret av fedrelandet og av seirene vi har oppnådd hittil skal konsolideres ytterligere.

Kamerater,

Systemet vårt med sosialistisk demokrati, som også omfatter valg til statsmaktas øverste organ, er sprunget fram av folkets revolusjon, og det hviler trygt på marxismen-leninismens lære. Det har vokst fram og blitt utviklet gjennom hard indre og ytre klassekamp. Takket være vår storstilte sosialistiske oppbygging er det blitt herdet og gjort stadig mer fullkomment.

Bare revolusjonen og proletariatets diktatur gir massene muligheten til å ta del i ledelsen av det samfunnsmessige livet, til å si sitt om statens indre og ytre politikk, til virkelig å nyte godt av demokratiske friheter og rettigheter.

Det snakkes også om demokrati i borgerlige og revisjonistiske land. Teoretikerne og propagandistene deres lager mye bråk for å tilskrive det nesten «himmelsk» verdi og framstiller det som den uforliknelige, den aller mest framragende formen for samfunnsmessige organisering. Men, som vi kan lære av marxismen-leninismen, så har demokratiet en klassekarakter og det vil det alltid ha. Systemet med borgerlig demokrati og hele dets apparat blir brukt av kapitalistklassen for å herske over det arbeidende folket, det er til for å bevare utbyttinga og utbytterklassens selviske interesser.

Chile er et ganske ferskt eksempel. Borgerskapet i dette landet lot seg overhode ikke holde tilbake av det borgerlige demokratiets moral og tradisjoner når det så at dets klasseposisjoner var i fare. Med jern og ild knuste det ikke bare arbeiderne og bøndene, men det gjorde kort prosess med alle de som trodde på det borgerlige demokratiets «urokkelige grunnlag».

Et annet klart eksempel på det borgerlige demokratiets falskhet og på det indre forfallet som borgerskapet prøver å skjule bak villedende og demagogiske slagord, er også den såkalte Watergate-skandalen i USA. Avsløringa av hvordan forskjellige grupper i maktposisjoner manipulerer med presidentvalg, av innblandinga fra de mektige finansgruppene, av korrupsjon i statsapparatet osv., er også tegn på at det såkalte amerikanske demokratiet er råttent fra topp til tå. Det er en forgylt fasade som bevisst er bygd opp for å dekke over virkeligheten – en kapitalistklassens barbariske diktatur, for å hindre arbeiderne fra å se og forstå sin faktiske situasjon.

Revisjonistene snakker også om demokrati, og til og med om «sosialistisk demokrati». Men hva slags demokrati er det når arbeiderne og bøndene er undertrykt og utbyttet av det borgerlige skiktet ved makta, når tanks blir satt inn mot arbeiderne som i Polen, eller når regjeringa og parlamentet blir oppløst og omdannet gjennom utenlandsk invasjon slik det skjedde i Tsjekkoslovakia, eller når nasjoner og nasjonaliteter i Sovjet blir kvalt av den stor-russiske sjåvinismen.

Systemet vårt med sosialistisk demokrati er ganske forskjellig fra systemet i borgerlige land. Hos oss er ikke parlamentsmedlemmet en profesjonell politiker, tvunget på massene og hevet over deres innflytelse. Vår representant til Folkeforsamlinga fyller parlamentsmedlemmets funksjoner samtidig med at han arbeider direkte i produksjonen, på sitt kontor eller i et annet område av samfunnets virksomhet. Han er ikke bare med på å skrive og stemme over lover, men han er også med på å sette dem ut i livet, på konkret vis.

Dermed befinner han seg i objektive materielle og åndelige forhold som gjør ham i stand til å hevde massenes meninger og ønsker, folkets røst, overfor forsamlinga. Videre kan han bringe folkeviljen ut til massene slik den uttrykkes i Folkeforsamlingas virksomhet, og arbeide for å få den gjennomført. I landet vårt nyter ikke tingmannen materielle privilegier, sjøl om han etter grunnloven ikke kan arresteres eller bli gjenstand for påtale uten samtykke fra Folkeforsamlinga eller dens presidium. Om han ikke skulle leve opp til den tillit som er vist han, har folket rett til når som helst å trekke han tilbake.

I landet vårt står ikke bare de valgte representantene, men også alle kadre og funksjonærer uansett rang under massenes daglige kontroll, under massenes strenge og rettferdige oppsyn. Dette er ikke uttrykk verken for en situasjon med gru og mistillit eller for en formell praksis. Kadrene er folkets lojale sønner, i deres årer renner samme blod, derfor står ikke interessene deres mot hverandre. I tråd med partiets instruksjoner gjør de det de kan for å lytte oppmerksomt til massenes røst og se til at korrekte forslag og råd fra dem raskt og riktig blir satt ut i livet. De kjemper mot arroganse og overbærenhet, såvel som mot underdanighet og konformisme. Men massene krever av dem at de regelmessig gjør rede for sin virksomhet, slik at stållenkene som forbinder kadrene med massene holder seg sterke, slik at deres folkelige innstilling aldri dør bort, slik at pulsen deres slår i takt med folkets, slik at hjernen deres arbeider langs de samme linjene som folkets.

Partiet har fostret og fosterer massene i den ånd at kadrene, funksjonærene og alle andre personer med et eller annet ansvar skal være høyt ansett og respektert så lenge de arbeider og handler i samsvar med partiets linjer og direktiver, statens lover og normene for sosialistisk etikk. Partiet gikk i spissen for å vise et godt eksempel, slik at ingen skulle mangle mot til å kritisere enhver som avviker fra partiets og folkets riktige linje.

Det har lyktes oss å møte forskjellige former for fiendtlig press og overvinne de utallige vanskene vi har møtt fordi vi uavbrutt, prinsipielt og konsekvent har ført klassekamp mot både fiendtlig virksomhet og skadelige ting utenfra, det være seg i samfunnet, innen partiets rekke eller i folkets bevissthet. Men partiet lærer oss alltid å holde for øyet og aldri å glemme den store marxist-leninistiske læren at klassekampen, det som driver historia framover, er en sterk drivkraft som leder an i arbeidet med å bygge sosialismen, garantere fedrelandets uavhengighet og ivareta folkets velferd. Den er et kraftig våpen som renser oss for alt usunt, herder oss og gjør oss til revolusjonære, som sikrer partiet, staten og hele landet mot forfall og mot at kapitalismen skal bli gjeninnført. Under de nåværende forholda blir klassekampens utvikling spesielt viktig, og den får en særskilt betydning. Den er det sikreste våpenet vi har for å slå fiendenes ideologiske angrep tilbake, for å utrydde alle forsøk på å gjenopplive skadelige ideologiske rester og for å gjøre slagene fra det borgerlig-revisjonistiske propaganda-sammensuriet virkningsløse.

Den viktigste målsettinga for virksomheten til våre fiender har vært og er å splitte enheten i partiets rekke, knuse vårt folks usvikelige ledelse og splitte den granittfaste enheten og samholdet i folket, som har ført til at de skumle oppleggene fra forskjellige fiender alltid er blitt fullstendig tilintetgjort.

Hensiktene deres har lidd og vil lide forsmadelige nederlag, fordi enheten mellom partiet, folket og folkemakta i

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana i oktober 1974

Albania bygger på et urokkelig grunnlag. Våre viktigste revolusjonære omdanninger - den sosialistiske eiendommen av produksjonsmidlene, de felles grunnleggende interessene til alle arbeidere, partiets korrekte marxist-leninistiske linje og den proletariske ideologien som står uforsonlig mot alt som er fremmed for vår sosialistiske orden - alt dette støtter seg på denne enheten.

Også i framtida bør vi møte fiendenes massive press med omringing, blokade og djevelsk propaganda, med den faste enheten vår, enheten av hele folket rundt partiet. Vanskene må overkommes slik vi har gjort det hittil, ved å herde oss politisk og ideologisk, bygge ut vår økonomi uten stans, konsolidere og ståls sette vårt forsvar, og bevare og fremme vår sosialistiske og nasjonale kultur.

Imperialismen og revisjonismen har omringet fedrelandet. Partiet har derfor alltid satt bygginga av sosialismen i Albania i nært samband med styrkinga og oppstramminga av forsvaret. Partiet er lojalt overfor sin marxist-leninistiske linje og står ved den til siste bokstav. Det har oppdratt medlemmene og de arbeidende massene, hele folket og hæren til å se forsvaret av fedrelandet som en grunnleggende plikt som må skjottes uavbrutt og på heltid. Det er ikke spart på noe i konsolideringa av landets forsvarsevne, for å gi hæren og et helt folk av soldaters stadig bedre trening. Hæren og folket er utrustet med moderne utstyr, de blir trent og skal fortsatt trenes til å bruke det i enhver situasjon, så effektivt som mulig.

De imperialistiske og sosialimperialistiske fiendene bestreber seg på å skremme oss med sine mange og kraftige våpen. Men virkelig styrke ligger verken i antall soldater eller i antall våpen eller våpentyper. Historia har bevist at når et land eller et folk kjemper en rettfærdig sak som de er fast bestemt på å forsvare til siste slutt, så er de uovervinnelige, uansett hvor få de er eller hvor lite de har av våpen. Ingen hær er sterkere enn en væpnet nasjon med militær trening, og intet våpen er så kraftig at det kan overvinne folkekrig, som brenner og beseirer enhver angriper. Partiet og folket vårt er aldri blitt skremt av trusler. Samtidig er de heller aldri blitt lurt av smiger og pasifistisk demagogi. Fienden vil aldri kunne overrumple vårt folk. Folket har gjort allsidige forberedelser, politiske og militære, økonomiske og organisatoriske, for å overkomme alle overraskelser og for å rette kraftige slag mot den som skulle våge å løfte så mye som en finger mot fedrelandets hellige grenser, mot det vi har oppnådd gjennom revolusjonen og sosialismen.

I vårt land utgjør partiet, folket og hæren en udelelig helhet. Hæren vår er sterk og uovervinnelig, fordi den er fast sammensveiset med partiet og folket, fordi den forsvare partilinja og gjennomfører den trofast, fordi den alltid er klar til å gjøre de største ofre for partiets, folkets og fedrelandets sak.

Kamerater,

Utenrikspolitikken til Folkerepublikken Albania er politikk til et sosialistisk land under proletariats diktatur, under ledelse av Arbeidets Parti som inspireres av læren til Marx, Engels, Lenin og Stalin og forblir lojal mot den.

Folkerepublikken Albania holder fast ved sine egne synspunkter i forskjellige saker og tiltemper helt åpent sin konstruktive politikk, i dagens lys. Den føler ikke at det finnes problemer som ikke angår den og lar seg ikke kneble av noen som helst. Enhver stat, enhver nasjon har rett til å gi fritt uttrykk for sitt syn, til å opponere mot andres syn når det finnes uenighet, på samme måte som de andre har den samme retten til å argumentere mot synspunkter de ikke deler. Det er helt galt å sitte med armene i kors og tie stille når andre handler til skade for folk og nasjoner, eller nikke bifallende når dette skjer. Visse personer ønsker vi skulle oppføre oss slik, siden de påstår det er rein arroganse når små nasjoner prøver å si sitt, når de forsvare sine eller sine venners rettigheter og legger sine synspunkter fram foran nesa på »de store». Falsk beskjedenhet og slavisk opportuniststand er fremmede for politikken til den albanske staten og dens proletariske diktatur.

De to supermaktene USA og Sovjetunionen er aggressive imperialistmakter. De er i ferd med å dele verden opp i innflytelsessfærer og vil dele verdensmarkedene opp mellom seg og erobre dem. Deres endelige mål er å herske over hele verden, å herske over alle nasjoner og stater. Dette er årsaken til de uforsonlige motsigelsene mellom dem som kan føre dem ut i en ny verdenskrig. Hegemonismen og det dumdristige våpenkappløpet mellom dem foregår ikke i en rolig atmosfære, men med voldsomme rystelser som får hele verden til å skjelve.

I dag står de to supermaktene overfor en stor økonomisk, kulturell og åndelig krise. Regimene og ideologiene deres er gjennomsyret av korrupsjon. Ingen har tillit til dem lenger. Men ved hjelp av demagogi har de tvunget seg på de andre kapitalistene. De er blitt viklet håpløst inn i de snarene de to imperialistiske supermaktene har lagt ut for dem, og vil aldri makte å kaste av seg åket hvis det ikke skjer et allment folkeopprør.

Det er lett å forstå at de to imperialistiske supermaktene og de som er fanget i deres snarer prøver å få folkene i sine land til å betale for de forferdelige følgene av disse krisene. Her ligger røttene til sammenstøtene mellom statene og mellom herskerne og folkene. Men folket som blir rammet av alle lidelsene kan ikke vente å bli reddet av andre. Det vil bare kunne berge seg gjennom egne anstrengelser, for når det blir nødvendig å forsvare seg mot folkelig revolusjon, vil de kapitalistiske og revisjonistiske herskerne alltid være enige seg i mellom.

»Ei ny gate i utkanten av Tirana», lineoleumssnitt av Stefan Garuli.

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana i oktober 1974

Når de ser at spillet er tapt, kaster kapitalistene maskene sine i rennesteinen og oppretter sitt fascistiske diktatur. Noen stater er i ferd med å gjøre dette nå, mens visse andre har gjort det for lenge siden. Det finnes massevis av slagord og demagogiske knep, men folk må dømmes etter sine handlinger og ikke etter hvordan de ser ut.

De to supermaktene har væpnet seg til tennene mens de forsøker å bruke propagandaen sin til å overtale de andre til å avruste. På den andre sida er de blitt de største våpenhandlerne. Dette kan virke som en motsigelse, men det er det ikke. Det er sant at de selger våpen til andre, men de holder de moderne våpnene for seg sjøl, og holder alt innenfor visse grenser for ikke å undergrave sin overlegenhet. Dette understrekes av at de bare gir våpen til dem de stoler på og ser på som sine kunder. På den ene sida bruker de våpenleveransene for å suge blod av de andre nasjonene og plyndre rikdommene fra dem. De utgir seg som vennligsinnede for å trenge seg inn i disse landene og herske over dem. På den andre sida egger de dem til å kjempe mot naboene sine.

USA og Sovjet epler fram krangel overalt, de gjenoppliver århundregamle feider og prøver å knuse all motstand mot sine egne intriger. I mellomtida provoserer de fram sammenstøt til egen fordel. Her tar de standpunkt for den ene eller den andre parten, slår seg på brystet, banner og sverger til de er hese for å gjøre seg mer troverdige, og under stor ståhei krever de at FNs sikkerhetsråd skal kalles sammen, helt til alt til sjuende og sist sprekker som en såpeboble.

Etter sigende var «freden» gjenopprettet i Vietnam, men krigen pågår fortsatt i dette landet. Da Vietnam-spørsmålet skulle vært løst, brøt krigen ut i Midtøsten. Der blir det igjen påstått at freden er gjenopprettet, men krigen fortsetter på mange andre måter! krigen mellom araberne og Israel var etter sigende slutt, men så blusset Kypros-spørsmålet opp. Prosessen vi nevnte tidligere går stadig videre. Hvem får i stand alle disse sammenstøtene? Det er de to imperialistiske supermaktene, Sovjet og USA, som leker med skjebnen til verdens folk.

Sovjet og USA drar på romferder og sender ut utallige kunstige satellitter rundt jorda. Det finnes folk og stater som hevder at disse oppfinnelsene «tilhører menneskeheten, er skapt til menneskehetens beste». I seg sjøl er disse oppfinnelsenekolossalt viktige, men en kan ikke unngå å spørre: Hvem er de i hendene på? Hvem har nytte av dem og i hvilken hensikt blir de brukt? Blir de brukt til menneskehetens beste, eller som et middel for supermaktene til å utspionere andre folk og stater? Blir faren for aggressive kriger noen gang mindre? På ingen måte! Er situasjonen med sult og nød i verden i ferd med å bli utslettet? Tvert i mot, den blir stadig verre. Blir levemåten til de fattige forbedret eller makta til de rike likvidert? Det er det motsatte som skjer. Å synge lovsanger til «menneskehetens

seire» betyr å gjøre seg til talerør for de kapitalistiske og revisjonistiske supermaktene.

Hvor ligger sikkerheten for folkene i Europa eller folkene i verden? Ligger den i de offentlige eller hemmelige reisene til en viss Kissinger, til en viss Gromyko, eller knepene til en viss Bresjnev som suger det sovjetiske folkets og andre folks blod, i reisene til en viss Nixon som druknet verden i et blodbad og ledet den amerikanske mafiaen i Watergate-avlyttinga og dekkoperasjonen, en særlig skammelig skandale som rystet hele Amerika? Og skulle verdens framtid overlates til denne typen personer? Ja, det ville bli ei fin framtid!

De som har tillit til disse tragiske tryllekunstnerne har sjølsagt full frihet til å ta del i møtene i Wien, Helsinki og hvor de måtte ønske. La dem ha sine sammenkomster. Men på vår side har vi også full frihet til ikke å dra på disse møtene, og vi kommer ikke til å dra dit. Og det er ikke bare oss, men folkene også, som er fraværende ved disse møtene. Dette har stor betydning for oss. Men så er det noen som sier: Hva er det albanerne foreslår at vi skal gjøre? Hver dag gir albanerne uttrykk for sine synspunkter, alle som ønsker å høre etter har klare forestillinger om hva vi mener. Albanerne sier: Forgiftet mat bør en ikke spise, for det vil føre til døden, en bør si neitakk til den og hive den. Det er mennesker som sier: Hvordan skal vi behandle USA og Sovjet? De er sterke. Skal vi la dem stå igjen utenfor? Albanerne sier: Vi bør ikke bare la dem stå igjen utenfor, men vi bør dessuten isolere dem og sette «tvangstrøya» på dem. Dette er et fromt ønske, sier de, men virkeligheten ser annerledes ut. Likevel sier vi albanere at dette ønsket burde gjøres til virkelighet. Den som underkaster seg det sovjet-amerikanske diktatet kan ikke slippe unna åket deres. Vi albanere anerkjenner verken diktatet eller åket deres. Vi er fast bestemt på å kjempe videre til seier.

Når de hører oss er det noen personer som flirer eller ler og sier: Så arrogante disse albanerne er! De sier de vil sette verden på rett kjøl! Men hvem er det som snakker slikt? Det er den typen personer som ønsker å herske over verden og folkene, de vil ikke at folkene skal heve sin røst mot dem, de er vant med å se ned på folkene og beordre dem hit og dit med kuler og piskeslag. Og det er disse som forkler seg som jordas mest beskjedne mennesker!

Vi forteller dem at vi ikke er arrogante, men at vi er soldater i den store og mektige hæren som gjennomfører revolusjon, som fyller deres hjerter med gru, som til slutt vil bety deres død! Dette er ikke en revolusjon av nikkedokker og slaver, av folk som bøyer ryggen og velter seg i søla, men et mektig slag, fortsettelsen av den store Oktoberrevolusjonen, det er folkenes frigjøringskamp. Alt dette kaller de «innbilt skhet og arroganse». De hater det, fordi det under-

graver grunnvollene og river ned byggverket de har reist over folkenes lik.

Plaget av indre motsigelser og alvorlige altomfattende kriser, under uforsonlige slag fra kreftene som arbeider for revolusjon, nasjonal frigjøring, demokrati og sosialt framskritt, slik raver den kapitalistiske og revisjonistiske verden mot stadig større forfall og oppløsning.

Borgerskapet prøver å stanse den pågående krisa og redde seg fra katastrofen ved å velte byrdene over på arbeiderklassen og massene og bevare profitten sin intakt. Denne linja vil med nødvendighet framkalle opprør fra proletariatet og alle dem som er undertrykt og utbytta av kapitalen.

De arbeidende massene, de mest bevisste laga blant dem, vil ganske sikkert reise seg for å forsvare sine livsinteresser og utnytte denne krisesituasjonen for å fremme revolusjonens sak.

Revolusjonen, kampen for politisk og økonomisk uavhengighet, utgjør en uavbrutt historisk prosess. De rådende forholdene i verdens sosiale utvikling driver denne prosessen framover med stadig sterkere kraft og gjør den uomgjengelig. Dette er også en garanti for at revolusjonen vil seire.

Det albanske folket og hele verdens folk nærer en brennende kjærlighet for og har dyp tillit til det store sosialistiske Kina, til landets ærerike parti og til Mao Tsetung, den store og høyt elskede lederen, ikke bare for det kinesiske folket og de kinesiske kommunistene, men også for alle verdens folk og kommunister. Dette gjør den moderne revisjonismen rasende. Under ledelse av overløperne i Moskva og i forståelse med USA-imperialismen, fører den en beinhard og djevelsk kamp mot Kina og mot verdens folk. Dette kommer ikke på oss som noen overraskelse, det er i samsvar med logikken deres. Den største fienden til USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme er verdens folk, med den store Mao Tsetungs Kina i spissen. Kampen føres mellom frihet og sosialisme på den ene sida og slaveri og aggressiv imperialisme fra de to supermaktene på den andre. Alle verdens folk har satset sine håp om frigjøring, uavhengighet og velferd på sine egne anstrengelser og på Maos Kina. De tar ikke feil. Overbevisningen deres bygger ikke på propaganda, men på en stor kjensgjerning som er så klar som dagen, nemlig at oppbygginga av sosialismen i Kina blir gjennomført på en korrekt måte, i samsvar med teoriene til Marx og Lenin og læren til Mao Tsetung. Den bygger på Folkerepublikken Kinas besluttomme politiske holdning på den internasjonale arenaen, på den konkrete moralske, politiske og økonomiske hjelpa den yter verdens folk.

Denne kjensgjerningen tilintetgjør og avslører den rovertaktige og fascistiske propagandaen fra Moskva og Washington. Verdens folk som lider under undertrykkinga fra de to supermaktene, ser og føler at Mao Tsetung, den stor marxist-leninisten, står på deres side. De ser at det sosialistiske Kina står dem nært i oppriktighet og broderlig kjærlighet. Enheten med Folkets Kina er en stor seier for menneskehetens sak. Unge og gamle bør føle og innse at sosialisme, revolusjon og folkenes frigjøring går framover fordi det store sosialistiske Kina marsjerer urokkelig langs denne veien. Verken de sovjetiske eller amerikanske imperialistene eller verdensreaksjonen setter pris på dette. De har erklært krig mot oss, men vi er sterkere enn dem og kommer til å beseire dem. Revolusjonens hjul kan ikke vris tilbake.

I disse dagene feirer Folkerepublikken Kina tjuefemårsdagen for sin grunnleggelse. Det har nådd dette ærerike jubileet gjennom en serie kolossale seire på alle felter. Ved å

stole på egne krefter har det store Kina gjort stadig framskritt i å utvikle en sosialistisk økonomi. Det har i dag reist en moderne industri, et framskredent sosialistisk jordbruk og går framover for hver dag mot stadig høyere mål. Dette enestående framskrittet som ikke har sin like i det kinesiske folkets historie har ikke skjedd uten at utallige vanskeligheter og hindringer er blitt overvunnet. For å oppnå denne framgangen har vårt kinesiske broderfolk vært nødt til å yte heltemodige anstrengelser og til å føre en streng klassekamp hjemme og på den internasjonale arenaen. Siden kamerat Mao Tsetung personlig gjorde opptakten til Den store proletariske Kulturrevolusjonen, er det blitt skapt en uovertruffen revolusjonær situasjon i folkerepublikken Kina. I løpet av denne revolusjonen ble Liu Shao-chis forræderske bande avslørt og tilintetgjort av de flere hundre millioner massene. Massene gjorde kort prosess med Lin Piao, som var en kontrarevolusjonær forræder, karrierist og agent for sovjetrevisjonistene. De forsvarte seirene i revolusjonen og befestet proletariatets diktatur. Nå har de satt i gang med de historiske vedtakene fra partiets tiende kongress og driver en uavbrutt utvikling av kampen mot de reaksjonære ideene til Konfutse og Lin Piao. Under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti og formann Mao Tsetung er folkets Kina blitt omdannet til en mektig sosialistisk stat, med et stort økonomisk og militært potensial og høy internasjonal anseelse og myndighet. Vårt folk og vårt parti hilser disse blendende seirene på det hjerteligste, og håper at de økes og mangedobles til det broderlige kinesiske folkets og verdensrevolusjonens beste.

Folkerepublikken Albania, vårt folk, vårt Arbeidets Parti er lojale venner, nære venner og kamerater, trofaste allierte av Folkerepublikken Kina, av det kinesiske broderfolket og av det ærerike kommunistpartiet i Mao Tsetungs Kina. Vi er forent av våre felles idealer, vi er for alltid forent av marxismen-leninismen, vi er forent av at vi sammen går veien med sosialistisk oppbygging, vi er forent av kampen mot en felles fiende, av felles oppgaver i den proletariske internasjonals ånd.

Vårt sosialistiske samarbeid blir utviklet som det seg hør og bør mellom gode kamerater, med marxist-leninisters oppriktighet og forståelse. Vi hjelper hverandre gjensidig på alle felter, på alle mulige måter. Denne hjelpen og dette samarbeidet er fruktbare for folket og landet vårt. Kina er uegennytlig og skyr ingen anstrengelser i sin bistand for å utvikle vår industri, styrke vårt sosialistiske jordbruk, styrke vårt land på alle områder og høyne vårt folks velferd. Vi er daglig vitner til denne kjensgjerningen ved våre vann- og varmekraftverk, fabrikker og verksteder, traktorer og jernbaner. Vi ser det i den harmoniske utviklinga av våre kulturelle, handelsforbindelser og andre forbindelser til gjensidig fordel. Situasjonen i landet vårt er slik at alle og enhver, gammel og ung, holder av det kinesiske folket og den høyt elskede formann Mao. Det samme kan også sies om Kina: hvor du enn går er det bare å si til folk at du er albaner, og du vil finne alle hjerter og dører åpne, overalt vil du merke deres varme kjærlighet for det albanske folket og for Arbeidets Parti i Albania. Vi er tildelt den store og livsviktige oppgaven å bevare dette vennskapet og herde det hver dag langs den marxist-leninistiske veien.

Sovjet-revisjonistene har et dårlig øye til vårt ubrytelige vennskap med Kina. De tyr til alle midler for å skade det, men de vil aldri klare å nå sitt mål. Moskva-renegatenes utbasunerer i kringkastninga si at vi skal være Kinas sattelitter, at vi er avhengige av Kina, at det albanske folket er

»Under partifana», et triptikon av Lumturi Dhrami

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana 1 oktober 1974

atskilt fra sine ledere osv. Slik er standpunktet til enhver imperialist. Det albanske folket sier til Moskva-renegatene: Hvor mye dere enn bjeffer, er dere hatet av det albanske folket, og dette hatet er et viktig bidrag til å styrke oppbygginga av sosialismen, en ambolt der vennskapet mellom Albania og Kina blir smidd.

Folkerepublikken Albania følger en utenrikspolitikk som sikter mot å forsvare interessene til landet vårt på den internasjonale arenaen. Sammen med de sosialistiske og progressive demokratiske landene forsvare og kjemper den for frihet, framskritt og ekte demokrati over hele verden, for frihet for arbeidere og intellektuelle.

Folkerepublikken Albania kjemper mot USA-imperialismen, Sovjets sosialimperialisme og alle andre imperialister og reaksjonære i verden som er ansvarlige for menneskehetens lidelser, for roverkriger og undertrykkingskriger, for krangel og uenighet, for avledningsmanøvre og sammensvergelses som kleskes ut over hele verden, for sult og fattigdom i verdensmålestokk. Det sosialistiske Albania yter sitt bidrag til denne kampen og til menneskehetens uforsonlige anstrengelser. Denne hjelpen er riktignok beskjeden, men den blir ytt helt åpent, ufortrødent og uten frykt for noen. Og disse «noen» kan være store og mektige, men styrken i politikken til vår folkerepublikk ligger i den kjensgjerningen at den forsvare en rettferdig sak, en sak som er hellig og kjær for alle verdens folk. Dere må vite hvordan dere skal gjøre den til deres egen, og forsvare den av alle krefter. Men å forsvare den av alle krefter betyr først og fremst å være villig til alle ofre. Folkerepublikken Albania har valgt denne veien takket være sin ærerike ledelse, Arbeidets Parti, og ingen storm har eller vil noen-gang greie å få den til å vike unna denne veien.

Politikken til Arbeidets Parti og til Folkerepublikken Albania er en åpen og redelig politikk. Den sier sannheten til alle og foran ansiktet på alle, uansett hvor frastøtende og ubehagelig noen måtte finne den. Politikken vår stemmer overens med folkenes interesser, og ikke med interessene til klikkene og ideologiene som undertrykker folkene. Den streber etter vennskap med folkene, ikke med deres undertrykkere. Den er ikke en politikk som svinger med konjunktorene, men en prinsippfast proletarisk politikk. Den springer ikke ut av hemmelig diplomati som foregår bak kulissene, eller fra mystiske samtaler, og bygger ikke på salg av sitt eget og andre lands interesser til høystbydende.

Vårt lands politikk likner ikke politikken til de statene som har hundre flagg i lommene sine. Vår folkerepublikk toner ikke flagg verken for utpressing og terror eller for rubler og dollar. Skal vi holde fast ved denne rettferdige, prinsippfaste og dristige politikken, eller skal vi gå på våre knær, slikke støvlene til USA og Sovjet og bli en horestat? Vi må holde fast ved den første kursen og nådeløst avsløre den andre.

Slik er politikken til partiet og regjeringa vår. Derfor er hundreder på hundreder millioner enige med oss, og Albania står på samme side som disse hundreder og hundreder millioner, forent med dem i tanke og handling.

Vi, folket i folkerepublikken Albania, et lite land på Balkan som gjennom århundrene har lidd mye i hendene på barbariske imperialistiske okkupanter og som har vunnet sin frihet og alt det nyter godt av i dag med våpen i hånd, oppfordrer alle alminnelige mennesker i verden: Se opp! USA-imperialismen og den russiske imperialismen leder verden inn i en ny verdenskrig, grusommere enn de to første! Disse to supermaktene er ansvarlige for de store krisene som pågår nå, de konkurrerer med hverandre om verdenshegemoniet, de kjemper for å erobre markeder, det vil si for å undertrykke folkene og gjøre dem til slaver. Det er nettopp de to supermaktene som rustet opp folkefiendtlige klikker og regjeringer for å bruke dem som vaktbikkjer og folkene som kanonføde for blodbadet de forbereder, dersom de gis frie hender.

Se hva som skjer i verden! Folkene i Sovjetunionen blir undertrykt og fostret i en aggressiv nasjonalistisk ånd, folkene i de falske sosialistland i Europa blir også undertrykt, og herskerklikkene der legger sine folks interesser i hendene på Sovjetunionen og Warszawa-pakten. Kreml undertrykker og truer dem: «Enten gjør dere som jeg vil og befaler dere, ellers invaderer jeg dere og holder dere nede slik jeg har gjort med Tsjekkoslovakia.» Dette var Hitlers vei. Han begynte med Østerrike og gikk videre til Tsjekkoslovakia og de andre landa. Sovjets sosialimperialisme begynte på samme vis og vil ende på samme måte. Som Hasja begynte og sluttet, på samme måte har Husak, Beck-Giereck, Zhivkov-Filov og andre begynt, og på samme måte vil de ende.

USA-imperialismen knuser folkene under sin blodige hæl. Med alle mulige midler trækker den ned sine «forbunds-feller». Med alle midler forsøker den å holde dem under de evige truslene med økonomisk krise, atombombe, truselen fra Sovjet, intriger og avledninger. Den prøver å bevare Atlanterhavspakten ved å egge til rivalisering i dens midte, alltid til sin egen fordel, og ved å skape en usikker atmosfære i landene og regjeringene til sine såkalte «forbunds-feller».

USA angriper Vietnam og Kambodsja. I full forståelse med hverandre provoserer USA og Sovjet til krig i Midt-østen, de trekker i trådene i tragediene i Chile og på Kypros, og blander seg inn i Pakistan og Afghanistan.

Alle sitter engstelige og venter. Hvor slår de til neste gang? Verden er nå full av bråk og rykter som spres av salong- og klubbdiplomater som alle sammen er provokatører, oppkjøpte blekksmørere, folk i tjeneste hos de to supermaktene som prøver å fiske i rørt vann gjennom utpressing og trusler. I morgen, sier de, vil det være

Jugoslavias tur! Hva vil skje etter Tito? Jugoslavia vil bli innlemmet enten i den sovjetiske eller den amerikanske innflytelses-sfæren. Romania vil bli spist opp av Sovjet. Albania vil ikke gå uskadd. Hvilken side vil Hellas velge nå da det har trukket seg ut av NATO? osv., osv.

Alle disse ryktene uttrykker ønskene og planene til de to supermaktene. De utgjør ikke bare en psykologisk kampanje for å demoralisere folket i disse landene, men er også en virkelig militær forberedelse for å svekke deres motstand og deretter drukne dem i blod.

Angst- og krigspsykosen blir framkalt av de to supermaktene. Denne truselpsykosen blir brukt til å erklære de to paraplyene, den ene fra Sovjet, den andre amerikansk, som den eneste veien til frelse. I følge supermaktene finnes det ikke noe annet valg, dersom du ønsker å bli frelst. «Ikke tenk med hodet ditt, din frihet og skjebne avhenger av disse to uhyrene.» Over hele denne psykosen med utpressing, trusler, og terror hviler det et tjukt røykteppe av møter, kontakter, samtaler, bilaterale og multilaterale kommisjoner. Alt blir drøftet, men ingen spørsmål blir løst, og når noe angivelig skal være avgjort, da er ingenting sikkert. Også de underforståtte borgerlige «moraliske forpliktelser» fra tidligere tiders diplomati er i dag befengt med hårreisende korrupsjon og råttenskap. Politikken til supermaktene og deres forbundsfeller er gjennomsyret av forfall, falskheter og bedrageri.

Skulle folkene sitte stille overfor den katastrofen som disse kriminelle bandene forbereder for menneskeheten? På

ingen måte! Hva bør en da gjøre? Vi sier at vi må slåss. Men hvordan skal denne kampen føres? Gjennom beskjeder og lykkeønskingstelegrammer til dem som forsøker å grave ei grav for oss? Skulle vi rose sovjet-revisjonistene offentlig når de tyr til alle midler for å begrave oss og sluke oss, skulle vi strø blomster på USA-imperialismens slaktere, strebe etter og ta imot slavelån fra de to supermaktene, og deretter late som om vi slåss mot dem? Nei, ingen ville la seg lure av et slikt bedrag, en slik demagogi! For å føre en rettvís og realistisk politikk overfor seg sjøl og de andre landa bør en kvitte seg med kompleksene de to supermaktene og deres agenter har skapt og stadig skaper.

Disse mørkets krefter beskylder oss albanere for å ha isolert oss sjøl. Men hvem er det vi isolerer oss fra og hva mener de med at vi skal være isolert? Og hva slags råd har de å gi oss? De råder oss til at vi ikke må isolere oss fra imperialistene og revisjonistene, til å ta imot lån fra dem, og ønske dem velkomne som landets medarbeidere som før undertrykte folket vårt og sugde dets blod. De råder oss til å gjøre landet vårt til et vertshus med dørene åpne på vid gap for alle slags svin, for folk i bukser eller uten bukser i det hele tatt, for lodne og langhårede hippier som skal erstatte våre vakre folkedanser med ville orgier. De prøver å forderve folket vårt, å legge sine spionneser opp i våre saker, å organisere kupp og sammensvergelses, å innta landets strategiske punkter, opprette militære baser, gjøre landet vårt til en koloni for utlendinger og vårt folk til slaver. Hvis dere ikke godtar alt dette, sier de, da vil dere ha isolert dere

»Det vi har vunnet gjennom sosialismen er trygt, for det blir forsvart av Folkehæren og et helt folk av soldater.«
Foto fra Albania Today.

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana 1 oktober 1974

fra »denne storslagne verden, denne forunderlige sivilisasjonen». Er en ettergivende overfor disse uhyrene, vil en til og med få lov til å fornærme dem, kalle seg selv kommunist og til og med utgi seg som tilhenger av Marx, Lenin og Mao Tsetung. Men alt dette er bløff, for da har de tatt deg ved strupen slik at du ikke kan røre på deg: du er blitt slave og agent for dem, landet og folket vil være solgt.

Det er denne slags slaver de vil ha oss til å bli, for ellers ville vi ikke kunne kalles »siviliserte», vi ville ikke kunne anses som »moteriktige». Vi forkaster med forakt denne måten å leve og tenke på, og det finnes ikke noe håp om å få oss til å handle på noen annen måte. Vårt ærerike folk og det heltedige Arbeidets Parti i Albania er den sikre garantien for dette, for hos dem begge står tanke og handling i full overesstemmelse med hverandre.

Nå og da dukker det opp kjeltringer, fiender og utenlandske agenter som har som mål å hemme oppbygginga av sosialismen og å sabotere vårt lands framrakende og stålsatte forsvar. Men de blir avslørt og satt ut av spill straks de leer på øreflippen. Den klassekampen som partiet og folket fører med slikt hell, med beslutsomhet og årvåkenhet, den blottlegger slik råttenskap og luker den nådeløst ut av samfunnet vårt.

Når stålborsten feier rekkene rene for disse agentene, spisser den ytre og indre fienden ørene og sprer rykter om at »De går nedenom og hjem, de er splittet og tæres av indre strid» osv. Men hva er det partiet og folket sier? »La oss gjøre kort prosess av dem, for på den måten vil vi vokse oss hundre tusen ganger sterkere!» Ryktene som fienden sprer er bare klagesanger over deres lederlag. Folket og partiet lar seg verken for bause og forvirre eller skremme av slike rykter, for de er blitt vant med dem. Folket og regjeringa kjenner bare altfor godt dem som spyr ut gift etter at knusende slag er blitt rettet mot fienden, og de vet også på hvilken måte de skal få gitt slike individer en passende medisiner. Og dette bidrar svært mye til å styrke vår stilling, for de både den ytre og den indre fiendens djevelske sammensvergelse lider nederlag og de som gjennomfører dem blir tatt på fersk gjerning. Det er her styrken til det proletariske diktaturet ligger, styrken til vårt sosialistiske land, styrken til partiets marxist-leninistiske ideer.

Det revisjonistiske Kreml og dets medspillere skriker seg hese og sier: Vi ønsker å opprette bånd og diplomatiske forbindelser, vi ønsker vennskap med det albanske folket, et folk vi elsker så høyt. Ulvene i fæklær sverger ved gud at de ønsker å omfavne oss. Men omfavnelsen deres er ment å kvele oss. De ønsker å gi oss tre kyss, etter skikken i den russiske kirken, for å sende oss til Kristus i himmelen. Men vi forteller disse fiendene av sosialismen og leninismen, disse erklærte fiendene av vårt folk og av Arbeidets Parti i Albania, at vi aldri vil forsone oss med dem, vi vil aldri bli venner med dem, vi vil alltid være deres fiender! Og de skal

ikke tro at dette er synspunktene til visse albanske ledere som lever i dag, men som kommer til å være døde imorgen. Nei! Det albanske folket og Arbeidets Parti i Albania vil aldri dø! Vi er deres soldater, det er millioner av oss som har en eneste tanke, et felles urokkelig standpunkt. Verken kanonene deres eller rakettene deres eller flyene deres eller atombomben deres vil få oss til å skifte standpunkt verken i dag eller imorgen.

Partiet og folket lar seg ikke bedra av demagogien fra Radio Moskva som hver natt gråter vemodige krokodilletårer over det gamle albansk-sovjetiske vennskapet. Det vi holder kjært er vennskapet fra den store Stalins tid. Vi har aldri og vi vil aldri legge skjul på dette vennskapet, som ble brutt nettopp av de som forrødte marxismen-leninismens og bolsjevismens sak, som forrødte Lenins og Stalins ideer, som forrødte den proletariske internasjonalismen og vennskapet med det albanske folket. Arbeidets Parti i Albania og det albanske folket vil aldri ha fred med dem, men krig, og vi er helt avgjort forberedt på å vinne denne krigen, om ikke i dag så imorgen.

De skulle innse enda en sak, og når jeg sier dette så snakker jeg på vegne av det albanske folket og av Arbeidets Parti i Albania. Vi frykter verken dem eller våpnene deres. Vi sier til forræderne i Kreml og deres medspillere at vi vet å skille mellom det sovjetiske folket og de revisjonistiske lederne, men vi vil ikke skille mellom disse lederne og lopeguttene deres. Etter vårt syn hører alle forrædere til i samme båt. Det vil ikke være mulig for dem å behandle det sosialistiske Albania og Arbeidets Parti i Albania på samme måte som de behandlet Praha og partiet til Dubcek.

Med en stor fasciststats stormannsgalskap og høymodighet kan Kreml-lederne rynke sine buskete skuespillerbryn og si: Hvor finner dette lilleputfolket krefter til å sette seg opp mot Sovjetunionen? Vil dere vite hva vi svarer? Ta Marx, Engels og Lenin (for dere har jo forkastet Stalin), les dem rett i ett minutt (for dere leser dem helt galt), og der vil dere få rede på hvor styrken vår ligger. Er dere enige, kjære velgere, med svaret vi gir disse forræderske fiendene? *(Tilhørene bryter ut i et kraftig »Ja!», klapping og leverop.)*

Sovjet-revisjonistene arbeider med de samme måla, bruker den samme taktikken og står på den samme stillinga i propagandaen nå under Bresnev som de gjorde på Khrusjtsjovs tid. Nå følger det revisjonistiske SUKP opp forræderlinja til Khrusjtsjov ved å prøve å organisere et møte mellom revisjonistpartiene i Europa. Med dette møtet vil det presse sitt syn på dem, holde dem under kontroll og få det til å se ut som om det ikke er isolert, at det er »verdenskommunismens sentrum». De andre partiene som blir med på dette møtet vil nødvendigvis vise at de går forræderiets vei. De vil bli medskyldige i de ondsinnede og kontrarevolusjonære

»Innhøsting», svart-hvitt-maleri av Ibrahim Shehu.

virksomhetene til de sovjetiske revisjonistlederne. Arbeidets Parti i Albania tar sterkt avstand fra et slikt møte av intrigemakere. Dette møtet kan likevel være gunstig for så vidt som folkene og kommunistene i verden får nok en anledning til å se det sanne ansiktet til disse partiene som møtes for å konspirere.

Kreml-hovdingene og lopeguttene deres hevder at de står for marxismen-leninismen, at landet deres står for sosialismen. Enhver som går sammen med dem, får deres velsignelse, enhver som går mot dem blir stemplet som fiender av marxismen-leninismen, som alliert med og kjøpt opp av USA-imperialismen, som folk i dens tjeneste. Med andre ord sier de: Enten med oss, eller med dem. Men de godtar ikke de som er mot både USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme.

Khrusjtsjov har anklaget oss albanere for å ha latt oss kjøpe opp av imperialismen. Men hvem bli kjøpt opp, vi eller han? Når han ser at vi ikke underkaster oss, anklager Bresjnev oss for å spille i hendene på amerikanerne, mens han sjøl og tilhengerne hans er amerikanernes venner og har et nært samarbeide med dem. De kysser amerikanerne og sover sammen med dem, mens vi som er i krig på kniven mot dem, er de som blir anklaget. Ingen tror på disse forræderløgnene, siden ærlige og kloke mennesker har full anledning til å se folkerepublikkens og det albanske partiets politikk og innstilling, se hvordan denne politikken blir tillempet og utviklet. Vi setter vår lit til slike folk og vi takker dem for deres korrekte vurdering av vår politikk. Om de er kommunister eller ikke, så utgjør de et overveldende

flertall, de representerer forskjellige politiske syn, også enkelte som ikke samsvarer med den kursen vi følger.

Men det er også noen som tror på bakvaskelsene til de imperialistiske overløperne i Kreml. Hva kan vi gjøre? Det vil alltid finnes slike folk. Hitler hadde også slike folk, både i og utenfor Tyskland. Med demagogi og terror laget han regimenter av det tyske folket. Dere kan se hvordan dette skjer i dag i Sovjetunionen.

Men er Albania et isolert land slik det utbasuneres av våre fiender? Overhode ikke! Det sosialistiske Albania er kjent over hele verden, det blir gjestet av utallige mennesker, av venner fra alle land. Vi har diplomatiske forbindelser og handels- og kulturelle forbindelser med 65 land. Folkerepublikken Albanias oppriktige og lojale politikk overfor venner og sympatisører møter respekt på samme måte som vårt folks kunst og kultur, som alt det landet yter, på alle områder, blir rettferdig og positivt vurdert.

Er vi isolert for all tid fordi vi ikke har diplomatiske forbindelser med USA? Det er sant at verken Truman, Nixon eller Ford har snakket i det amerikanske senatet om å opprette diplomatiske forbindelser med Albania eller om sin »brennende kjærlighet» til Albania, slik hyklerne i Moskva gjør det. Men en gang iblant sender State Department ut en »prøveballong» og venter på svar. Vi gir våre svar til USA-imperialismen hver dag.

Etter den andre verdenskrigen, da vi kjempet sammen mot Hitler, uttrykte Albania et ønske om å opprette diplomatiske forbindelser med USA. Men de nedlot seg ikke til å opprette forbindelser med en regjering som var født i

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana i oktober 1974

fjella. De så helst at det ble opprettet en salong- og coca-cola-regjering i Albania. Men det albanske folket brydde seg ikke om det, det not sin plass i sola og trivdes, uansett om Sambandsstatene satte pris på det eller ikke.

Da nektet de å opprette diplomatiske forbindelser med oss. I dag er det vi som nekter å opprette slike forbindelser med dem.

Mange folk påstår at USA ikke bryr seg det spor om at vi ikke ønsker å opprette diplomatiske forbindelser med dem. Det stemmer. Men samtidig er det også sant at heller ikke vi bryr oss det spor om det.

Den britiske regjeringa inntar samme standpunkt overfor oss som regjeringen i USA. Den sender også av og til opp en »ballong» for å få diplomatiske forbindelser. Men vi sier til dem: Før dere sender ut slike ballonger burde dere frigi gullet som dere stjal fra albanerne og levere det tilbake til Albania med renter. Vi retter de samme orda til regjeringa i Bonn. Den følger en revansjistisk politikk og skylder Albania flere milliarder mark i krigserstatninger.

Kanskje de venter at vi skal bøye oss og knele for regjeringene deres, som har påført oss så mange ulykker, så mye urett? Nei, aldri! De tar feil, sammen med alle de som beskylder oss for å være sta.

Vi sympatiserer med det arbeidende folket i USA, Storbritannia og Tyskland, men ikke med de som trækker ned folkenes rettigheter, frihet og suverenitet. Vi kjemper mot de regjeringene og de menneskene som har til hensikt å gjøre oss til slaver. Vi har mange venner og sympatisører i Frankrike, Belgia, i de nordiske og skandinaviske landa og i mange andre land over hele kloden. Vi respekterer dem og de respekterer oss, trass i forskjeller i styresett og ideologi.

Vi respekterer de folkene og regjeringene som ikke kneler for diktatene og ønskene til de to supermaktene, men følger en uavhengig og suveren politikk. Sympatisørene til folke-republikken Albania respekterer politikken vår. De er kanskje ikke enige med oss i alle saker, men de forstår at akkurat som de sjøl har retten til å følge sin egen politikk, så har også vi den samme retten til å følge vår. I tidligere tider har disse folkene frambrakt framtreddende personer som i skrift og tale har uttrykt sympati for det albanske folket. Også i dag finnes det arbeidere, professorer, vitenskapsmenn, filosofer, diplomater og journalister som i skrift og tale viser sympati for vår vesle, modige nasjon som aldri har gjort en flue fortredd.

Vi er venner med nabofolkene i Jugoslavia og Hellas. Imperialismaktene og deres spionasjeagenturer har gjort alle slags forberedelser til å undergrave dette vennskapet og setter oss opp mot hverandre. Men folkene i Balkan har lært av dette, og sjøl om vi er uenige med hverandre på mange områder, har vi funnet og vil finne et felles språk til å stå mot den felles faren. Historiske kjensgjerninger blir ikke

glemt. Etter å ha angrepet den ene har de samme fiendene deretter også gått til angrep på den andre. De samme fiendene har støttet den ene eller den andre for å svekke den tredje. Det var våre folks fiender og deres oppkjøpte klikker som holdt luntene til kruttønna.

De utenlandske fiendene har aldri lyktes i å kue det albanske, jugoslaviske og greske folket. Disse folkene eier ikke slaveånd, og dette har de vist under hele sin århundrelange historie. Albanerne, grekerne og jugoslaverne er den type folk som legger vekt på å holde geværet klart i tilfelle USA, Sovjet eller noen annen prøver å røve friheten og suverenitet fra dem. Trass i alle dagdrømmene til de to supermaktene og flybase-statene de bestemmer over, så vil verken det jugoslaviske, det greske eller det albanske folket noen gang la seg trampe under fot av fascister fra Sovjet, USA, Italia eller Tyskland. Skulle de gi seg ut på slike eventyr, vil de finne sin grav i våre land.

Vi har allerede sagt og vi sier igjen til det jugoslaviske og greske folket at Albanias grenser mot dem alltid vil være fredelige. Fienden vil først måtte møte oss albanere, han vil bli nedkjempet her hos oss, og det er lite trolig at han vil greie å nå grensene til de andre landa. Vi tror at de vil innta samme holdninga overfor oss.

Vi ønsker å leve et fritt liv i våre land. La ikke fienden tro det ville være lett å hankses med oss. Vi albanere ønsker det jugoslaviske og greske folket alt godt. La oss befeste vennskapet med hverandre på den best egnede måten, uten å blande oss inn i hverandres indre anliggende, og uten å tillate noe som helst innenfor våre områder som på en eller annen måte kunne forstyrre eller true det gode naboskapets interesser. Albania, Jugoslavia og Hellas lever ikke bare utenfor Warszawa-pakten og NATO, men deres tilværelse er også fritt og uavhengig. Vi gratulerer Hellas med at landet har trukket seg ut av NATO. Det greske folket lot seg ikke trække ned, og den som tror at utenriksministre i Washington og utenriksministre i Moskva kan inngå avtaler og konspirere på bekostning av det greske folket tar alvorlig feil. Verden vil aldri glemme hvordan Hellas lot blodet flyte for frigjøring i en tid da visse andre bare lusket omkring.

Vi sier til våre naboer: det finnes ikke og det vil aldri finnes utenlandske militærbaser på vår jord, men vi ønsker at også de skal kvitte seg med de utenlandske militærbasene de har i sine land. Det finnes ingen gyldig grunn for at flåtene til de to supermaktene ikke bare får tillatelse til å ha permanente baser, men i tillegg innrømmes retten til å ankre, ble reparert og motta forsyninger. Dette er veldig farlig, både for landet som tillater det og for nabolanda. Vi kan ikke være enige med noen som er med på slik virksomhet. Vi har gitt vårt standpunkt til kjenne mot de aggressive flåtene fra USA og Sovjet i Middelhavet, og vi forsvarer denne politikken lojalt og konsekvent.

Vi ønsker det bulgarske folket alt godt, vi har vært venner og er det fortsatt, men dette vennskapet er truet, og det er ikke vår skyld. Det bulgarske folket burde våkne, fordi dets herskere er i ferd med å gjøre Bulgaria til en sann koloni under de sovjetiske sosialimperialistene. Moskva-høvdingene og deres bulgarske spionasjesenter med Theodor Zhivkov i spissen har gjort Bulgaria til en militærbase mot våre land. Sovjet vil bruke det bulgarske folket som kanonfode mot våre folk. I Sovjets hender er Theodor Zhivkov og klikken hans blitt farlige provokatører overfor Jugoslavia, Albania, Hellas, Tyrkia og andre land. Drømmene til de gamle tsarene faller sammen med ønskene til de nye russiske og bulgarske tsarene, og der er ikke uten grunn at Theodor Zhivkov, som drømmer om et Stor-Bulgaria, lanserer slagordet: «Gjennom århundrene med Russland». Vi sier til det bulgarske folket at vennskap er vennskap, at vi forblir lojale overfor vennskapet med det Bulgarske folket – fødehemmet til den store Dimitrov – men at dette vennskapet stiller visse krav. Hvis det bulgarske folket

beskytter banditter i sitt land og tillater dem å angripe oss derfra, da vil dette oppriktige og rene vennskapet opphøre å eksistere.

Vi ønsker å ha gode og vennskaplige forbindelser med Italia. Men vi ser at fascistene der reiser seg på nytt, setter i gang en brei kampanje med forbrytelser og trusler og forsøker å gjenopplive den gamle ånden fra Mussolinis eventyr. Fascistiske terror-handlinger er blitt gjennomført mot ambassaden til Folkerepublikken Albania i Roma, enda den skulle være ukrenkelig. Alle slike aksjoner som hindrer en normal utvikling av et godt nabolapsforhold mellom våre to land må fordømmes og motarbeides.

Et nært broderlig vennskap knytter folket vårt til det heltmodige folket i Vietnam. Vårt land fortsetter beslutsomt å støtte det vietnamesiske folkets rettfærdige kamp for å frigjøre Sør-Vietnam, forsvare den Demokratiske Republikken Vietnam, og gjenforene fedrelandet. Partiet, regjeringa og hele det albanske folket fordømmer på det kraftigste USAs aggressive Vietnampolitikk. Vi fordømmer

»Kameratene», lineoleumssnitt av Pandi Mele.

Enver Hoxha

VÅR POLITIKK ER EN ÅPEN POLITIKK, EN POLITIKK BYGD PÅ PROLETARISKE PRINSIPPER

Tale til velgerne i
Tirana 1 oktober 1974

dem for å fortsette med sitt militære engasjement, for å oppfordre Saigon-administrasjonen til å bryte Paris-avtalene og oppmuntre den til å begå alvorlige provokasjoner mot det vietnamesiske folket. Vi uttrykker vår urokkelige tro på at vårt vietnamesiske broderfolk vil oppfylle alle sine nasjonale mål og føre sin rettferdige kamp fram til den endelige seiren gjennom den beslutsomme kampen det fører.

Vi gratulerer det tapre Kambodsjanske folket med de historiske seirene det har oppnådd under ledelse av den nasjonale enhetsfronten (FUNK) med Samdech Norodom Sihanouk i spissen i kampen mot de aggressive USA-imperialistene og marionetteregimet til Lon Nol. Kambodsjas kongelige nasjonale enhetsregjering (GRUNK) er det kambodsjanske folkets eneste lovlige regjering. Den fyller alle nødvendige betingelser og er fullt ut berettiget til å representere Kambodja på den internasjonale arenaen. Vi er overbevist om at det kambodsjanske folkets endelige seier mot de utenlandske inntrengerne og forræderne i Phnom Penh er uunngåelig.

Det finnes vennskapelige forbindelser og et nært samarbeid mellom landet vårt og Den Demokratiske Folkerepublikken Korea, og disse utvikler seg og blir stadig sterkere. Vi gleder oss stort over framgangen vårt koreanske broderfolk oppnår i bygginga av sosialismen. Vi har sympatisert og sympatiserer fortsatt med den rettferdige kampen som Arbeiderpartiet og folket i den Demokratiske Folkerepublikken Korea med Kamerat Kim Il Sung i spissen fører mot USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme, for å forsvare seirene i sosialismen og folkefrigjøringens store sak. Vårt folk bifaller det rettferdige standpunktet til partiet og regjeringa i Den Demokratiske Folkerepublikken Korea om tilbaketrekkinga av alle fremmede tropper i Korea og gjenforeninga av landet.

I dag utgjør Midtøsten et problem som ikke bare opptar folkene i dette området, men folkeopinionen i hele verden. Som følge av innblanding fra supermaktene er det langt igjen før ekte fred kan opprettes der. Det er ingen rask løsning i sikte som kan ivareta de arabiske folkenes ekte nasjonale interesser, føre alle landområdene palestinerne er blitt fratatt tilbake til dem sjøl og gjenopprette palestinerne tilsidesatte rettigheter.

De såkalte fredsplanene som blir skapt i regjeringkontorene i Moskva og Washington tar sikte på å begrave arabernes egentlige sak. Ethvert initiativ fra USA og Sovjet i Midtøsten tar sikte på å styrke imperialistenes stilling og øke deres innflytelse i området.

Men en begrenset og anti-arabisk fred som den USA og Sovjet prøver å tvinge gjennom, kan ikke bli langvarig. De fire krigene mellom araberlandene og Israel som er ført hittil har bevist dette.

Vi er overbevist om at de arabiske folkene med sine eldgamle tradisjoner og frihetselskende og progressive ånd

vil hindre gjennomføringa av alle intriger og anti-arabiske sammensvergelses fra Israel og de to supermaktene, og at de gjennom sine forente krefter vil oppnå alle sine høye nasjonale målsettinger.

Nylig var også Kypros herjet av krigsflammer. Det oppsto en ny trusel mot freden og sikkerheten i det østlige Middelhavet og på Balkan. Begivenhetenes gang hittil viser at den nye Kypros-tragedien finner sted på bakgrunn av kappestriden mellom USA og Sovjet, i atmosfæren av intriger og sammensvergelses som de to supermaktene klekker ut mot folkene, i fellesskap eller hver for seg. USA-imperialistene strever etter å etablere seg på øya politisk og militært, mens sosialimperialistene prøver å fiske i rørt vann. De gjør bruk av denne striden til å gjenopplive de gamle gresk-tyrkiske feidene, og skape en situasjon slik at det blir lettere for dem å ekspandere eller som kan brukes som påskudd for innblanding fra deres side.

Problemene på Kypros er mange, og det er sikkert ikke lett å løse dem. Men vårt syn er at det kypriotiske folket, gresk eller tyrkisk, sjøl har muligheten og sjøl er i stand til å avgjøre sin egen skjebne, uten press utenfra og i samsvar med sine egne nasjonale interesser. Kypros er en uavhengig og suveren stat som er anerkjent av flertallet av statene i verden, og er medlem av De Forente Nasjoner. Det bør den fortsatt være. Uansett grunn er det ingen som har rett til å angripe den, blande seg inn i dens indre anliggende eller påtvinge den løsninger som ikke svarer til det kypriotiske folkets fritt uttrykte vilje.

Disse begivenhetene finner sted ikke så langt fra oss, og gjør det tvingende nødvendig med en enda dypere revolusjonær årvåkenhet, med breiere mobilisering for å kjempe mer beslutsomt på alle områder mot alle fiender på alle fronter.

Folkerepublikken Albania vil stå i første rekke i kampen mot imperialismen, revisjonisme og reaksjon, og den vil støtte alle folk og alle land som kjemper for nasjonal frihet og uavhengighet, for frigjøring og sosialt framskritt.

Også i framtida vil vi følge den samme utenrikspolitikken som gjennom årene har sikret vårt land en sunn internasjonal stilling, mange og mektige venner og sympatisører, og som har gitt det et godt navn og en høy prestisje.

Kamerater,

La meg til slutt uttrykke den overbevisning at våre arbeidende masser alltid vil holde oppe den revolusjonære ånden som i alle tider har vært typisk for vårt folk, mobilisere alle krefter for å oppfylle de planlagte målsettingene i sin helhet, kjempe beslutsomt mot skadelig innflytelse og ideologi og fortsette å føre videre den store saka med oppbygging av sosialismen i Albania.

At alle tar del i avstemmingen, og at alle stemmer for kandidatene til Den demokratiske fronten, vil være en ny blendende seier for folket vårt i dets sosialistiske seiersmarsj, et nytt avgjørende bevis for politisk modenhet og dyp ideologisk overbevisning, et storslagent bidrag til å styrke og videre befeste Folkerepublikken Albanias stålsatte grunnlag.

Lenge leve vårt heltemodige folk!

Lenge leve Albanias Demokratiske front!

Lenge leve vår folkemakt, og la den stadig styrkes!

Lenge leve vårt Arbeidets Parti, den framrakende ledelsen i alle seire vi har vunnet og garantien for den sikre framtida vår!

Ære være marxismen-leninismen!

Mao Tsetung: TRE SITAT OM PROLETARDIKTATURET OG SOSIALISMEN

»Veggaviser er bra«, oljemaleri av Fu Chih-kuei.

I januar 1975 prenta Folkets Dagblad i Kina tre sitat av Mao Tsetung der han gjev instruksjonar om kor viktig det er å studere og forstå kvifor ein må halde proletardiktaturet i hevd i eit sosialistisk land. Vi prentar dei tre sitata i norsk omsetjing her, omsett etter Peking Review nr. 9/1975

»Vår store leiar formann Mao ga nylig ei viktig vegleiing om teorispørsmålet.

Formann Mao sa: Kvifor talte Lenin om å utøve diktatur over borgerskapet? Dette spørsmålet må ein forstå til botnen. Dersom ein ikkje ser dette klårt, vil det føre til revisjonisme. Dette må gjerast kjent for heile nasjonen.

Om det sosialistiske systemet sa Mao Tsetung: Med eitt ord: Kina er eit sosialistisk land. Før frigjeringa var det mykje det same som kapitalisme. Jamvel no nyttar det eit åttegradert lønssystem, tildeling til kvar etter arbeidet han gjer og bytte ved hjelp av pengar. Dette er knappast ulikt det som var i det gamle samfunnet. Det som er ulikt er at eigedomssystemet er endra. Formann Mao peika på dette: Landet vårt praktiserer i dag eit varesystem, og lønssystemet er ulikt og, sidan det er eit åttegradert system, osb. Slike ting kan ein berre setje grenser for under proletardiktaturet. Difor ville det vere nokså lett for folk som Lin Piao å køyre fram det kapitalistiske systemet om dei kom til makta. Difor lyt vi studere nokre fleire marxist-leninistiske verk.

Formann Mao peika og på dette: Lenin sa: 'Småproduksjon avlar fram kapitalisme og borgarskap heile tida, kvar dag, kvar time, spontant og i masseomfang.' Dette skjer også blant ein part av arbeidarane og ein part av partimedlemene. Både i rekkene til proletariatet og blant personalet i statsorgana finst det folk som følgjer den borgarlege livsstilen.

Formann Maos instruksjon legg ut den marxistiske teorien om proletardiktaturet på ein djup måte og peikar på kor ovande mykje det har å seie at ein studerer teorien om proletardiktaturet no. Kameratane i heile partiet og folket i heile landet må merke seg dette svært godt.»

Chang Chun-chiao:

OM UTØVING AV DIKTATUR OVER B

**Etter at vegleiinga frå
Mao Tsetung om studiet av
proletardiktaturet kom ut i
januar 1975, har det kome ein
rad viktige artiklar i Kina om
desse spørsmåla. Tidsskriftet
Materialisten hadde med ein i
norsk omsetjing i nr. 3/1975 —
«Om det sosiale grunnlaget for
Lin Piao-klikken»
av Yao Wen-yuan. Delar av
denne er med i Røde Fane
nr. 1/1976 og. Her prentar vi ein
annan av dei viktigaste
artiklane. Han er skriven av
Chang Chun-chiao,
varastatsminister i regjeringa
og medlem av det politiske
byrået i sentralkomiteen i
Kinas Kommunistiske Parti.
Vi har henta omsetjinga
frå Kina i dag 5/1975**

»Om utøving av altomfattende diktatur over borgerskapet« er tittelen på en artikkel av kamerat Chang Chun-chiao i tidsskriftet »Røde Fane« nummer fire, 1975. Den fullstendige teksten lyder som følger:

Spørsmålet om proletariatets diktatur har lenge vært brennpunktet for kampen mellom marxisme og revisjonisme. Lenin sa: »Bare den er marxist som utstrekker erkjennelsen av klassekampen til erkjennelsen av proletariatets diktatur.« Og det er for selve det formålet å gjøre oss i stand til å gå inn for marxisme og ikke revisjonisme både i teori og praksis at Formann Mao oppfordrer hele nasjonen vår til å få en klar oppfatning av spørsmålet om proletariatets diktatur.

Landet vårt befinner seg i en viktig periode av historisk utvikling. Etter mer enn to ti-år med sosialistisk revolusjon og sosialistisk oppbygging, spesielt etter likvideringen av de borgerlige hovedkvarterene til Liu Shao-chi og Lin Piao i Den store proletariske Kulturrevolusjonen, er vårt proletariatets diktatur mer konsolidert enn noen gang, og den sosialistiske saken vår blomstrer. Folket i hele landet er fullt av kampvilje og besluttet på å bygge Kina opp til et mektig sosialistisk land før slutten av århundret. Om vi kan holde fast på proletariatets diktatur helt til slutt i løpet av denne innsatsen og i hele sosialismens historiske periode, er et hovedspørsmål som berører framtida for vårt lands utvikling. Pågående klassekamper gjør det også nødvendig for oss å få en klar oppfatning av spørsmålet om proletariatets diktatur. Formann Mao sier: »Mangel på klarhet i dette spørsmålet vil føre til revisjonisme.« Det er ikke nok om bare noen få mennesker griper poenget; »Dette bør gjøres kjent for hele nasjonen.« Suksess i dette studiet har en øyeblikkelig og langtreckende betydning som aldri kan overvurderes.

Lenin som bygget på praktisk erfaring i ledelsen av den store sosialistiske Oktober-revolusjonen og styring av den første staten med proletariatets diktatur, påpekte skarpt så tidlig som i 1920: »Proletariatets diktatur er en mest beslutsom og mest nådeløs krig ført av den nye klassen mot en mer mektig fiende, borgerskapet, hvis motstand økes tifold når det styrtes (selv om det bare er i et land), og hvis makt ikke bare ligger i den internasjonale kapitalens styrke, i styrken og holdbarheten til borgerskapets internasjonale forbindelser, men også i *vanens makt* i styrken til småproduksjon. For småproduksjon er dessverre ennå svært, svært utbredt i verden, og småproduksjon frambringer kapitalisme og borgerskapet ustanselig, daglig, hver time, spontant og i massemålestokk. Av alle disse årsakene er proletariatets diktatur uunnværlig.« Lenin på-

ALTMOMFATTENDE BORGERSKAPET

pekte at proletariatets diktatur er en vedvarende kamp – blodig og ublodig, voldsom og fredelig, militær og økonomisk, skoleringsmessig og administrativ – mot kreftene og tradisjonene til det gamle samfunnet, at det er et altomfattende diktatur over borgerskapet. Lenin understrekte igjen og igjen at det er umulig å seire over borgerskapet uten å utøve et langvarig, altomfattende diktatur over det. Disse ordene til Lenin, spesielt de han understrekte, er blitt bevist av praksis i de etterfølgende årene. Det er sikkert og visst at det nye borgerskapet er blitt frambrakt i den ene flokken etter den andre, og representanten for det er ingen andre enn Khrustsjov-Bresjnev overløperklikken. Disse folkene har i alminnelighet en god klassebakgrunn; de har gått inn i det kommunistiske partiet organisatorisk, fått universitetsutdanning og er blitt såkalte røde eksperter. Men de er nye giftige ukruttplanter frambrakt av kapitalismens gamle jord. De har forrådt sin egen klasse, tilranet seg makten i partiet og staten, gjeninnført kapitalismen og blitt høvdinge for borgerskapets diktatur over proletariatet, og har dermed oppnådd det Hitler prøvde, men ikke klarte å oppnå. Ikke på noe tidspunkt bør vi glemme denne historiske erfaringen der «satellittene steg opp mot himmelen, mens den røde fanen falt mot bakken», spesielt på et tidspunkt da vi er bestemt på å bygge et mektig land.

Vi må på nøkternt vis være oppmerksomme på at det fortsatt er fare for at Kina kan bli revisjonistisk. Dette er ikke bare fordi imperialismen og sosial-imperialismen alltid har lyst til å bedrive aggresjon og undergraving mot oss, og de gamle godseierne og kapitalistene som ennå ikke har forsonet seg med nederlaget, fortsatt finnes, men fordi nye borgerlige elementer **«blir frambrakt»** daglig og hver time, som Lenin uttrykte det. Noen kamerater hevder at Lenin henviste til situasjonen før det ble opprettet kooperativer. Dette er åpenbart ukorrekt. Lenins bemerkninger er ikke avlegs. Disse kameratene kan slå opp i Formann Maos «Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket», utgitt i 1957. Der presenterer Formann Mao den konkrete analysen at etter grunnleggende seier i den sosialistiske forvandlingen av eiendomssystemet som innbefatter at en har oppnådd kooperasjon, så eksisterer det i Kina fortsatt klasser, klassemotsigelser og klassekamp, og det eksisterer fortsatt både harmoni og motsigelse mellom produksjonsforholdene og produktivkreftene og mellom overbygningen og den økonomiske basis. Etter å ha oppsummert den nye erfaringen til proletariatets diktatur etter Lenin, besvarte Formann Mao på systematisk vis spørsmål som oppsto etter endringen i eiendomssystemet, framsatte oppgavene og politikken

til proletariatets diktatur og la det teoretiske grunnlaget for partiets grunnleggende linje og for fortsatt revolusjon under proletariatets diktatur. Praksis i de siste 18 årene, spesielt i Den store proletariske Kulturrevolusjonen, har bevist at teorien, linjen og politikken Formann Mao fremmet er fullstendig korrekt.

Formann Mao påpekte nylig: «Med et ord, Kina er et sosialistisk land. Før frigjøringen var det stort sett det samme som et kapitalistisk land. Selv nå praktiserer det et åtte-graders lønssystem, fordeling etter arbeid og utveksling med penger, og i alt dette skiller det seg meget lite fra det gamle samfunnet. Det som er forskjellig er at eiendomssystemet er endret.» La oss for å få en dypere forståelse av instruksene til Formann Mao se på endringene i eiendomssystemet i Kina og andelen til de forskjellige økonomiske sektorene i Kinas industri, jordbruk og handel i 1973.

Først, industrien. Industri som er hele folkets eiendom utgjør 97 prosent av de faste aktiva til industrien som helhet, 63 prosent av den industridrivende befolkningen, og 86 prosent av verdien av den samlede industriproduksjonen. Industri som er kollektiv eiendom utgjorde 3 prosent av de faste aktiva, 36,2 prosent av den industridrivende befolkningen, og 14 prosent av den samlede produksjonsverdien. I tillegg til disse utgjorde individuelle håndverkere 0,8 prosent av den industridrivende befolkningen.

Deretter, jordbruket. Av produksjonsmidlene i jordbruket var rundt 90 prosent av dyrkjingsjorda og maskineri for overrisling og drenering og rundt 80 prosent av traktorene og trekkdyra kollektiv eiendom. De som var hele folkets eiendom utgjorde en svært liten andel. Over 90 prosent av nasjonens korn og forskjellige avlinger til industriell bruk kom følgelig fra kollektiv økonomi. Statsgardsbrukene utgjorde bare en liten andel. Bortsett fra disse var det igjen både små teiger dyrket av kommunemedlemmer for personlige behov og begrenset produksjon fra bierverv i husholdningen.

Så handel. Statlig handel utgjorde 92,5 prosent av den samlede mengden salg i butikker, handelsforetak som var kollektiv eiendom, 7,3 prosent og individuelle kramkarer 0,2 prosent. Bortsett fra disse foregikk en betydelig mengde handel på markeder som ennå fantes på landsbygda.

Tallene ovenfor viser at sosialistisk eiendomsrett til hele folket og sosialistisk kollektiv eiendomsrett til arbeidsfolk virkelig har vunnet stor seier i Kina. Mens overlegenheten for eiendomsrett til hele folket er blitt økt meget sterkt, har det også vært noen endringer i økonomien til folkekommunen med hensyn til andelen av eiendomsrett på de

Chang Chun-chiao:

tre nivåene — kommunen, produksjonsbrigaden og produksjonslaget. I utkanten av Shanghai, for eksempel, steg inntekten på kommunenivå i forhold til den samlede inntekten fra 28,1 prosent i 1973 til 30,5 prosent i 1974, brigadenes steg fra 15,2 prosent til 17,2 prosent, mens lagets gikk ned fra 56,7 prosent til 52,3 prosent. Folkkommunen har stadig klarere vist sin overlegenhet ved å ha større omfang og ha en høyere grad av offentlig eiendomsrett. I den grad vi skritt for skritt i løpet av de siste 25 årene avskaffet eiendomsretten til imperialismen, byråkratkapitalisme og føydalisme, forvandlet eiendomsretten til nasjonal kapitalisme og til den individuelle arbeideren og erstattet disse fem formene for privat eiendomsrett med de to formene for sosialistisk offentlig eiendomsrett, kan vi med stolthet erklære at eiendomssystemet er blitt endret i Kina, at proletariatet og andre arbeidsfolk i Kina i hovedsak har befridd seg fra den private eiendomsrettens lenker, og at Kinas sosialistiske økonomiske basis gradvis er blitt konsolidert og utviklet. Grunnloven som ble vedtatt av Den fjerde nasjonale Folkekongressen, forteller klart om disse store seirene våre.

Vi må imidlertid innse at spørsmålet ikke er fullstendig avgjort med hensyn til eiendomssystemet. Vi sier at spørsmålet om eiendomssystemet «i hovedsak er avgjort»; dette betyr at det ikke er fullstendig avgjort, og heller ikke er borgerlige rettigheter blitt fullstendig avskaffet på eiendomssystemets område. Statistikk som er nevnt ovenfor, viser at privat eiendomsrett fortsatt eksisterer i deler av såvel industri, jordbruk og handel, at sosialistisk offentlig eiendomsrett ikke utelukkende består i eiendomsretten til hele folket, men innbefatter to former for eiendomsrett, og at eiendomsretten til hele folket ennå er heller svak i jordbruket, grunnlaget for den nasjonale økonomien. Ikkeeksistensen av borgerlige rettigheter på eiendomssystemets område i et sosialistisk samfunn, slik Marx og Lenin tenkte seg, innebærer omdanningen av alle produksjonsmidler til hele samfunnets felleseiendom. Tydeligvis har vi ennå ikke nådd fram til dette stadium. Hverken i teori eller praksis bør vi overse de meget vanskelige oppgavene som ligger forut for proletariatets diktatur i denne henseende.

Dessuten må vi innse at spørsmålet om lederskap finnes i både eiendomsretten til hele folket og kollektiv eiendomsrett, og det er spørsmålet om hvilken klasses eiendomsrett, ikke bare i navnet, men i virkeligheten.

Da han talte på den første plenumsesjonen av partiets niende sentralkomite 28. april, 1969, sa Formann Mao: «Det ser ut til at en ikke kan unnlate å gjennomføre Den store proletariske Kulturrevolusjonen, for grunnlaget vårt er ikke solid. Etter mine egne observasjoner å dømme er jeg redd at i et nokså stort flertall av fabrikker — jeg mener ikke alle eller det overveldende flertallet — var lederskapet ikke i hendene til ekte marxister eller massene av arbeidere. Ikke det at det ikke fantes noen bra folk blant dem som ledet fabrikkene. Det var det. Det var bra folk blant sekretærene, vara-sekretærene og medlemmer av partikomiteer og blant pariavdelingssekretærer. Men de fulgte linjen til Liu Shao-chi — grep ganske enkelt til materielle oppmuntringer, ga profitt kommandoen, og delte ut bonuser i stedet for å fremme proletarisk politikk, og så videre.» «Men det fantes virkelig dårlige folk i fabrikkene.» «Dette viste at revolusjonen fortsatt var uferdig.» Bemerk-

ningene til Formann Mao forklarer ikke bare nødvendigheten av Den store proletariske Kulturrevolusjonen, men gjør oss i stand til å se klarere at i problemet med eiendomssystemet som i alle andre problemer, bør vi være oppmerksomme ikke bare på formen, men på dets virkelige innhold. Det er fullstendig riktig at folk legger vekt på den avgjørende rollen til eiendomssystemet i produksjonsforholdene, men det er uriktig å ikke legge noen vekt på om eiendomssystemet er blitt løst i formen eller i virkeligheten, på den virkningen de to andre aspektene av produksjonsforholdene har på eiendomssystemet — forholdet mellom mennesker og distribusjonsformen — og på den virkningen overbygningen har på den økonomiske basis; under gitte omstendigheter kan disse to aspektene og overbygningen spille en avgjørende rolle. Politikk er det konsentrerte uttrykket for økonomi. Riktigheten eller uriktigheten av den ideologiske og politiske linjen, og om kontrollen med lederskapet er i hendene til en klasse eller en annen, avgjør hvilken klasse som eier en fabrikk i virkeligheten. Kamerater kan erindre hvordan et foretak som var eid av byråkratkapital eller nasjonal kapital, ble gjort til et sosialistisk foretak. Gjorde vi ikke jobben ved å sende en representant for militær kontroll eller en statlig representant og ved å forvandle det i overensstemmelse med partiets linje og politikk? Enhver større endring i eiendomssystemet, det være seg at slaveriet ble erstattet av føydalismen eller føydalismen av kapitalismen, er historisk sett uvegerlig blitt innledet med erobringen av politisk makt som så ble brukt for å endre eiendomssystemet i stor målestokk og konsolidere og utvikle det nye eiendomssystemet. Slik er det i enda høyere grad med sosialistisk offentlig eiendomsrett som ikke kan oppstå under borgerskapets diktatur. Byråkratkapital som kontrollerte 80 prosent av industrien i det gamle Kina, kunne bare forvandles og bli hele folkets eiendom etter at Folkets Frigjøringshær hadde beseiret Chiang Kai-shek. Likeledes blir en kapitalistisk restaurasjon uvegerlig innledet med erobringen av lederskapet og en endring i linjen og politikken til partiet. Var det ikke slik Khrustsjov og Bresnev endret eiendomssystemet i Sovjetunionen? Var det ikke slik Liu Shao-chi og Lin Piao i vekslende grad endret naturen til en rekke av fabrikkene våre og andre foretak?

Vi må også innse at det vi praktiserer i dag er et varesystem. Formann Mao sier: «For øyeblikket praktiserer landet vårt et varesystem, også lønssystemet er ulikt som i lønsskalaen med åtte grader, og så videre. Disse kan bare begrenses under proletariatets diktatur. Så hvis folk som Lin Piao kommer til makten, da vil det bli meget lett for dem å rigge opp det kapitalistiske systemet.» Denne tingenes tilstand som Formann Mao satte fingeren på, kan ikke endres i løpet av en kort periode. For eksempel, i folkekommunene på landsbygda i utkanten av Shanghai hvor økonomien på kommune- og produksjonsbrigadenivå har utviklet seg med god fart, utgjør kommunen bare 34,2 prosent av de faste aktiva som er eid på alle tre plan, brigaden utgjør bare 15,1 prosent, mens produksjonslaget fortsatt utgjør 50,7 prosent. Når en tar i betraktning de økonomiske betingelsene bare i kommunen, vil det derfor ta nokså lang tid å gjennomføre overføringen fra laget til brigaden og så til kommunen slik at den fungerer som den grunnleggende regnskapsførende enheten. Selv når kom-

OM UTØVING AV ALTOMFATTENDE DIKTATUR OVER BORGERSKAPET

munen blir den grunnleggende regnskapsførende enheten, vil den fortsatt forbli kollektiv eiendomsrett. Innenfor en kort periode vil det dermed ikke finne sted noen grunnleggende endring i situasjonen der det både er eiendomsretten til hele folket og kollektiv eiendomsrett. Så lenge disse to formene for eiendomsrett fortsatt eksisterer, vil vareproduksjon, utveksling med penger og fordeling etter arbeid være uunngåelig. Siden «disse bare kan begrenses under proletariats diktatur» er veksten av kapitalistiske faktorer i by og på land og framveksten av nye borgerlige elementer likeledes uunngåelig. Hvis disse ikke blir begrenset, vil kapitalisme og borgerskapet vokse raskere. Derfor må vi ikke under noen omstendigheter slippe av på årvåkenheten vår bare fordi vi har vunnet stor seier i forvandlingen av eiendomssystemet og gjennomført en stor proletarisk Kulturrevolusjon. Vi må forstå at vår økonomiske basis ennå ikke er solid og at borgerlige rettigheter som ennå ikke er fullstendig avskaffet i eiendomssystemet, fortsatt i alvorlig grad er framherskende i forholdet mellom mennesker og har en dominerende stilling i distribusjon. På forskjellige områder av overbygningen er noen aspekter faktisk fortsatt dominert av borgerskapet som er overlegne der; noen blir forvandlet, men resultatene er ennå ikke konsolidert, og gamle tanker og den gamle vanens makt prøver hardnakket å holde tilbake framveksten av nye sosialistiske ting. Den ene gruppen etter den andre av nye borgerlige elementer blir frambrakt i kjølvannet på utviklingen av kapitalistiske faktorer i by og land. Klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet, klassekampen mellom de forskjellige politiske kreftene og klassekampen på det ideologiske feltet mellom proletariatet og borgerskapet vil fortsatt være lang og buktende og vil til tider til og med ble meget skarp. Selv når alle godseierne og kapitalistene i den gamle generasjonen er døde, vil slike klassekamper ikke på noen måte opphøre, og en borgerlig restaurasjon kan fortsatt finne sted straks slike folk som Lin Piao kommer til makten. I talen sin, «Stillingen og vår politikk etter seieren i motstandskrigen mot Japan», sier Formann Mao at i 1936 i nærheten av hovedkvarteret til partiets sentralkomite i Pao-an var det en befestet landsby som ble holdt av en håndfull væpnede kontra-revolusjonære som hardnakket nektet å overgi seg helt til den røde hær rykket inn for å avgjøre problemet. Historien har universell betydning, og den forteller oss: «Alt reaksjonært er det samme; hvis du ikke slår til det vil det ikke falle, dette er også som å feie gulvet; der kosten ikke når fram forsvinner støvet som regel aldri av seg selv.» I dag er det fortsatt mange «befestete landsbyer» som holdes av borgerskapet; når en er tilintetgjort, vil en annen gro fram, og selv når alle unntatt en er blitt tilintetgjort så vil denne siste ikke forsvinne av seg selv hvis kosten til proletariatet ikke når fram dit. Det Lenin sa er fullstendig riktig: «Av alle disse grunnene er proletariatets diktatur uunnværlig.»

Historisk erfaring viser oss at om proletariatet kan seire over borgerskapet, og om Kina vil bli revisjonistisk, avhenger av om vi kan holde fast på å utøve altomfattende diktatur over borgerskapet på alle områder og på alle trinn av utviklingen i revolusjonen. Hva er altomfattende diktatur over borgerskapet? Det mest fyndige almenne uttrykket finnes i et avsnitt av et brev som Marx skrev i 1852 til

Felles forberedelser. Wu Chichung.

J. Weydemeyer, og som vi alle studerer. Marx sa: «Jeg skal ikke ha noen ære for å ha oppdaget eksistensen av klasser i det moderne samfunnet, og heller ikke av kampen mellom dem. Lenge før meg hadde borgerlige historikere beskrevet den historiske utviklingen av denne klassekampen, og borgerlige økonomer klassens økonomiske anatomi. Det jeg gjorde som var nytt var å bevise: 1) at eksistensen av klasser bare er knyttet til spesielle historiske faser i produksjonens utvikling, 2) at klassekampen nødvendigvis fører til proletariatets diktatur, 3) at dette diktaturet i seg selv bare utgjør overgangen til avskaffelsen av alle klasser og til et klasseløst samfunn.» I denne bemerkelsesverdige observasjonen, sa Lenin, lyktes Marx med slående klarhet å uttrykke den fremste og radikale forskjellen mellom hans lære om staten og borgerskapets og kjernen i hans lære om staten. Her bør en merke seg at Marx delte opp setningen om proletariatets diktatur i tre punkter som ikke desto mindre er innbyrdes forbundet og ikke kan avkortes. Det er utillatelig å godta bare et av de tre punktene, mens en forkaster de to andre. For setningen gir fullkomment uttrykk for hele prosessen med begynnelsen, utviklingen og bortvisningen av proletariatets diktatur og dekker hele oppgaven til proletariatets diktatur og dets virkelige innhold. I «Klassekampen i Frankrike, 1848 – 1850» behandler Marx i mer tydelige ordelag dette proletariatets diktatur som det nødvendige overgangspunktet til avskaffelsen av «alle klasseforskjeller», til avskaffelsen av «alle produksjonsforholdene» de hviler på, til avskaffelsen av «alle sosiale forhold» som tilsvarer produksjonsforholdene, til revolusjoneringen av «alle tankene» som skyldes disse sosiale

Chang Chun-chiao:

forholdene. Her sier Marx «alle», og på alle fire steder! Ikke en del, heller ikke en større del, selv ikke den største delen, men alle! Dette er ikke overraskende, for bare ved å frigjøre hele menneskeheten kan proletariatet oppnå sin egen endelige frigjøring. Den eneste måten å oppnå dette målet er å utøve altomfattende diktatur over borgerskapet og gjennomføre den fortsatte revolusjonen under proletariatets diktatur til siste slutt, helt til de nevnte fire «alle» er avskaffet på jorda slik at det vil bli umulig for borgerskapet og alle andre utbytende klasser å eksistere eller umulig for nye vokse fram, og vi må ikke gjøre holdt på «overgangens» vei. Bare de som har en slik forståelse kan etter vår mening gripe kjernen i læren til Marx om staten. Kamerater, vennligst tenk over det: hvis dette poenget ikke blir grepet på denne måten, hvis marxismen skal begrenses, avkortes og forvrenses i teori og praksis, hvis proletariatets diktatur skal forvandles til en tom frase, eller altomfattende diktatur over borgerskapet skal bli ufullstendig og bare utøves på noen, men ikke på alle områder, eller bare på noen trinn (for eksempel, for forvandlingen av eiendomssystemet), men ikke på alle trinn, eller med andre ord, hvis de «befestete landsbyene» til borgerskapet ikke alle blir tilintetgjort, men noen blir igjen slik at borgerskapet igjen kan øke sine rekker, betyr ikke det å forberede betingelsene for en borgerlig restaurasjon? Betir ikke det å gjøre proletariatets diktatur om til noe som beskytter borgerskapet, spesielt det nylig frambrakte borgerskapet? Alle arbeidere, alle fattige og lavere mellombønder og alle andre arbeidsfolk som nekter å lide en gang til, alle kommunister som vier livet sitt til kamp for kommunismen, og alle kamerater som ikke ønsker at Kina skal bli revisjonistisk, må huske godt på dette grunnleggende prinsippet i marxismen: Det er nødvendig å utøve altomfattende diktatur over borgerskapet, og det er absolutt, utillatelig å gi opp på halvveien. Det er unektelig noen kamerater blant oss som har sluttet seg til det kommunistiske partiet organisatorisk, men ikke ideologisk. I sin verdensanskuelse har de ennå ikke gått ut av småproduksjonens og borgerskapets innesperring. De bifaller proletariatets diktatur på visse trinn og på visse områder og er glade over visse av proletariatets seirer, fordi disse vil gi dem noen gevinster; når de først har sikret seg gevinstene sine, føler de at det er på tide å slå seg til ro og mele sin egen gode kake. Hva angår å utøve altomfattende diktatur over borgerskapet, hva angår å følge opp det første skrittet på den 10 000 li lange marsjen, beklager, la andre gjøre jobben; her er stoppestedet mitt, og jeg må gå av bussen. Vi vil gjerne få gi et råd til disse kameratene: det er farlig å stanse på halvveien! Borgerskapet vinker på dere. Ta igjen rekkene og fortsett framrykningen!

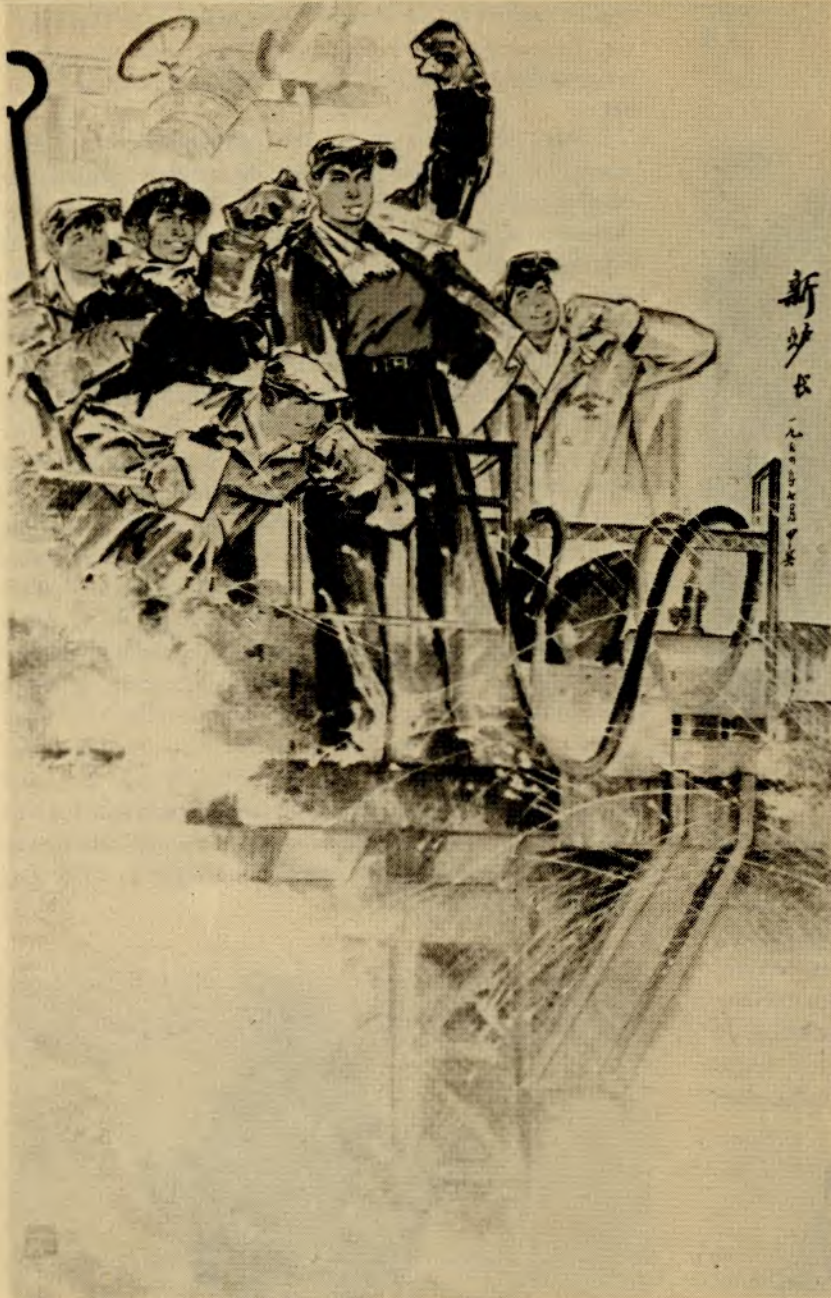
Historisk erfaring viser oss også at ettersom proletariatets diktatur vinner den ene seiren etter den andre, så kan borgerskapet i det ytre late som om det godtar dette diktaturet, mens det i virkeligheten fortsetter å arbeide for gjenopprettingen av borgerskapets diktatur. Dette er nøyaktig hva Khrustsjov og Bresjnev har gjort. De endret hverken navnet «sovjet» eller navnet på partiet til Lenin, eller navnet «sosialistisk republikk», men ved å godta disse navnene og bruke dem som skjul fratok de proletariatets diktatur dets virkelige innhold og gjorde det til et monopolkapitalistklassens diktatur over sovjetet, partiet til Lenin og de sosialistiske republikkene. I et åpent forræderi av marxis-

men kjørte de fram det revisjonistiske programmet med «en hele folkets stat» og «et hele folkets parti». De brisker seg imidlertid med fanen til proletariatets diktatur for å undertrykke massene av det sovjetiske folket som reiser seg mot det fascistiske diktaturet deres. Liknende tilfeller har oppstått i Kina. Liu Shao-chi og Lin Piao begrenset seg ikke til å spre teorien om at klassekampen døde ut; også de brisket seg med fanen til proletariatets diktatur når de undertrykte revolusjonen. Prekte ikke Lin Piao sine fire «glem aldri»? En av disse var «glem aldri proletariatets diktatur». Det var sannelig noe han «aldri glemt», bare ordene «å styrte» skulle ha vært satt inn her slik at det ble «glem aldri å styrte proletariatets diktatur», eller i følge tilståelsen til banden hans, «vift med Formann Maos fane for å slå til mot Formann Maos styrker». Til tider handlet de «i underkastelse» for proletariatet og lot til og med som om de var mer revolusjonære enn noen som helst annen, laget «venstre» slagord for å skape forvirring og gjennomføre sabotasje, men de førte hele tiden en like for like kamp mot proletariatet. Ønsket du å gjennomføre sosialistisk forandring? De sa at den nye demokratiske orden måtte konsolideres. Du ønsket å organisere kooperativer og kommuner? De sa at det var for tidlig å gjøre det. Når du sa at litteratur og kunst burde revolusjoneres, sa de at det ikke ville gjøre noen skade å sette opp noen spøkelsesskuespill. Du ønsket å begrense borgerlige rettigheter? De sa det sannelig var en meget god ting og burde utvides. De er tidligere mestere i å forsvare gamle ting og som en sverm fluer summer de hele dagen lang over «fødselsmerkene» og «manglene» til det gamle samfunnet slik Marx henviser til. Ved å utnytte unge menneskers uerfarenhet er de spesielt opptatt av å fallby den tanken blant ungdommen at materiell oppmuntring i likhet med rart luktende bønneløype lukter fryktelig, men smaker godt. Og de vifter hele tiden med sosialismens fane, mens de begår disse uverdige handlingene. Sier ikke noen dårlige individer som beskjeftiger seg med spekulasjoner, svindel og tyveri, at de går inn for sosialistisk kooperasjon? Vifter ikke noen tilhengere som forgifter sinnet til ungdommen, med fanen «Omsorg og kjærlighet for arvtakerne av kommunismens sak»? Vi må studere taktikken deres og oppsummere erfaringene våre for å utøve altomfattende diktatur over borgerskapet på mer effektivt vis.

«Er du ute etter å blåse opp en vind av "kommunisme"?» Å fabrikere slike rykter med et slikt spørsmål er en taktikk som visse personer nylig grep til. Til dette kan vi svare med rene ord: Vinden av «kommunisme» slik den ble blåst opp av Liu Shao-chi og Chen Po-ta, skal aldri få lov til å blåse igjen. Vi har alltid ment at landet vårt i stedet for å ha en stor vareforsyning ennå ikke har noen stor overflod.

Så lenge kommunene ennå ikke kan tilby mye som kan «gjøres kommunistisk» med produksjonsbrigader og lag, og foretak som er hele folkets eiendom og ikke kan tilby en stor overflod av produkter til fordeling i overensstemmelse med behovet til våre åttehundre millioner mennesker, så må vi fortsette med vareproduksjon, utveksling med penger og fordeling etter arbeid. Vi har gjort og vil fortsette å gjøre passende tiltak for å tøylen den skaden disse tingene har skapt. Proletariatets diktatur er et massenes diktatur. Vi er overbevist om at de brede massene under partiets lederskap har styrken og evnen til å kjempe mot borgerskapet og til

OM UTØVING AV ALTOMFATTENDE DIKTATUR OVER BORGERSKAPET

»Ansvaret for smelteovnen», tradisjonelt kinesisk maleri av Hsu Chia-ying.

slutt beseire det. Det gamle Kina var et land som var oversvømmet av et stort hav av småproduksjon. Å drive sosialistisk skoloring blant flere hundre millioner bønder er alltid et alvorlig problem og krever flere generasjoners strev. Men de fattige og lavere mellom-bøndene utgjør flertallet av de flere hundre millioner bøndene, og de vet ut fra praksis at den eneste og lyse veien for dem er å følge det kommunistiske partiet og rykke fram på den sosialistiske veien. Partiet vårt har stolt på at de forente seg med mellom-bøndene i en skrittvis framrykking fra lag til gjensidig hjelp til de elementære og framskredne kooperativene for jordbruksprodusenter og så til folkekommunene, og vi kan visselig lede dem framover.

Vi vil heller gjøre kamerater oppmerksomme på det faktum at det er en annen type vind som blåser – den »borgerlige» vinden. Dette er den borgerlige livsstilen som Formann Mao har påpekt, en ond vind som er blåst opp av de »delene» av folket som er blitt til borgerlige elementer. Den »borgerlige» vinden som blåser blant disse kommunis-

tene, spesielt ledende kadre som tilhører disse »delene», gjør oss den største skade. Noen folk som er forgiftet av denne onde vinden, er gjennomsyret av borgerlige tanker; de grafser etter stillinger og vinning, og de føler seg stolte i stedet for skamfulle over dette. Noen har nådd det punktet at de ser på alt som en vare, innbefattet seg selv. De slutter seg til det kommunistiske partiet og gjør noe arbeid for proletariatet utelukkende i den hensikt å gjøre seg til en bedre vare og forlange høyere priser av proletariatet. De som er kommunister i navnet, men i virkeligheten borgerlige elementer, viser trekkene til det dekadente og døende borgerskapet som helhet. Da de slave-eiende, godseier- og kapitalistklassene var i oppgang, gjorde de historisk sett menneskeheten noen tjenester. De nye borgerlige elementene i dag handler i diametral motsetning til forfedrene sine. De er ikke noe annet enn en »ny» haug med søppel og kan bare være ødeleggende for menneskeheten. Blant dem som sprer ryktet om at det blåser opp en vind av »kommunisme» er noen nye borgerlige elementer som har gjort offentlig

Chang Chun-chiao:

»Vi vender om på de gamle vurderingene av historia»
Yen Sheng og Hon Chieh

er noen nye borgerlige elementer som har gjort offentlig eiendom til sin private besittelse og frykter at folket igjen vil »gjøre» dette »kommunistisk»; andre er folk som ønsker å gripe anledningen til å grafse til seg noen vinninger. Disse folkene har en bedre teft enn mange av kameratene våre. Noen av kameratene våre sier at studier er en bøyelig oppgave, mens de folkene som instinktivt har merket at de pågående studiene fostrer en ubøyelig oppgave for begge klasser, proletariatet og borgerskapet, de kan sannlig blåse

Leder for produksjonslag. Hsiao Sou-jui.

opp en vind av »kommunisme», eller overta et av slagordene våre for bevisst å forvirre de forskjellige typene av motsigelser og skape noen vansker. Dette fortjener vår oppmerksomhet.

Under lederskapet til partiets sentralkomite med Formann Mao i spissen marsjerer de mektige proletariske revolusjonære avdelingene som flere hundre millioner av massene i Kina har dannet, framover. Med 25 års praktisk erfaring i proletariatets diktatur og de internasjonale erfaringene siden Paris-kommunen, og så lenge de få hundre medlemmene av sentralkomiteen til partiet vårt og de flere tusen ledende kadrene tar ledelsen og går sammen med det store antallet av kadre og masser av folket i å lese og studere iherdig, driver undersøkelser og studier og oppsummerer erfaring, så kan vi med sikkerhet forvandle Formann Maos oppfordring til virkelighet, få en klarere oppfatning av spørsmålet om proletariatets diktatur og sikre den seierrike framrykningen til landet vårt på den kursen som er staket ut av marxismen-leninismen- Mao Tsetungs Tenkning. »Proletarene har bare lenkene sine å miste. De har en verden å vinne.» Denne uendelige lyse framtida vil visselig fortsette å inspirere et voksende antall av våkne arbeidere og andre arbeidsfolk og fortroppen deres, kommunistene, til å følge partiets grunnleggende linje og holde fram med å utøve altomfattende diktatur over borgerskapet og føre den fortsatte revolusjonen under proletariatets diktatur fram til siste slutt! Fallet til borgerskapet og alle andre utbytende klasser og kommunismens seier er uunngåelig, sikker og uavhengig av menneskets vilje.

Gruvearbeiderens sønn (skulptur). Tsai Hsiu-chi.

Ernst Aust,

Tysklands Kommunistiske Parti, marxist-leninistene:

KAMP MOT DEN VOKSENDE KRIGSFAREN FRA DE TO SUPERMAKTENE!

FOR ENHET OG SOLIDARITET MELLOM DE EUROPEISKE FOLKENE!

Tale i Kiel 27. mars 1975

Tysklands Kommunistiske Parti, marxist-leninistene — KPD/ML — blei stifta 31. desember 1968, nøyaktig femti år etter at Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht oppretta Tysklands Kommunistiske Parti i 1918. Partiet gir ut avisa Roter Morgen og tidsskriftet Der Weg der Partei. I dag er partiet et alltysk parti, med organisasjoner både i Vest-Tyskland og Øst-Tyskland. I Røde Fane 1/76 finner du ei felleserklæring mellom KPD/ML og AKP(m-l). Der står det også utdrag fra KPD/MLs sentral-komite-erklæring om delinga av Tyskland i to stater og det nasjonale spørsmålet i Tyskland.

Vi trykker her en norsk oversettelse av en meget viktig tale partifomannen Ernst Aust holdt 27. mars 1975 på et møte i Kiel om krigsfaren. Partiet sier sjøl at denne talen »har retningsgivende betydning for den tyske arbeiderklassens veg til et forent, uavhengig, sosialistisk Tyskland og for dens bidrag til verdensrevolusjonen.»

Oversettelsen er laget etter teksten i ei brosjyre fra Forlaget Roter Morgen 1975.

Kjære venner, arbeidskamerater, kamerater.

Jeg vil åpne foredraget mitt med et sitat som mange av dere sikkert har lest i løpet av de siste ukene. Jeg sikter til setningen i kamerat Chou En-lais beretning om regjeringens virksomhet på Folkerepublikken Kinas fjerde nasjonale folkekongress den 13. januar 1975. Den slår fast: »De to supermaktene USA og Sovjet er de største internasjonale utbytterne og undertrykkerne i vår tid. De er kilden til en ny verdenskrig. Deres heftige rivalisering må før eller siden føre til verdenskrig. Folkene i alle land må forberede seg på dette.»

»Deres heftige rivalisering må før eller siden føre til verdenskrig!» Merk dere »må» og ikke »kan». Vi veit, som Lenin lærte oss, at så lenge imperialismen består, er det en objektiv lov at krig er uunngåelig og at denne krigen

framskaffer betingelsene for nye politiske situasjoner.

USA-imperialismen gikk ut av den andre verdenskrigen som den sterkeste imperialistiske makten. Etterhvert erstattet den fransk og britisk kolonialisme på alle kontinenter. Den tilkjempet seg overherredømme i Vest-Europa, gjennomførte delingen av Tyskland i den hensikt å gjøre Vest-Tyskland til et oppmarsjområde mot den daværende sosialistiske leir, og fikk opprettet den aggressive militær-blokken NATO. USA-imperialismen var folkenes hovedfiende. Men i overensstemmelse med kapitalismens ujevne økonomiske og politiske utvikling, hadde USA ganske snart passert toppen av sin maktutfoldelse. Folkenes frigjøringskamper, nederlaget i angrepskrigen mot Korea, gjenreisningen av andre imperialistiske stater rokket USAs makt. Etter at Krustsjov-

Ernst Aust, formann i KPD/ML.

Ernst Aust,

**Tysklands Kommunistiske Parti,
marxist-leninistene:****KAMP MOT DEN
VOKSENDE KRIGSFAREN
FRA DE TO
SUPERMAKTENE!****FOR ENHET OG SOLIDARITET
MELLOM DE EUROPEISKE
FOLKENE!**

Tale i Kiel 27. mars 1975

klikken hadde tilranet seg makten i Sovjet og gjenopprettet kapitalismen, utviklet Sovjet seg ganske raskt til en sosial-imperialistisk makt (sosialistisk i ord, imperialistisk i handling).

Sosialimperialistene styrket seg gjennom en hemningsløs utplyndring av de undertrykte og militært okkuperte revisjonistiske landene i Øst-Europa. Samtidig ble USA-imperialismen tilført sviende nederlag – framfor alt gjennom kamper fra de folkene den undertrykte, særlig folkene i Indokina. For å forsvare herredømmet sitt på alle verdens kontinenter måtte den bruke stadig større utgifter til opprustning, og det undergravde den amerikanske økonomien. Valutaen ble ødelagt og klassekampene i selve USA ble skjerpet.

Sosialimperialistene forsøker på sin side på alle måter å trenge seg inn i USA-imperialismens tradisjonelle maktområder. De sender sine krigsskip ut på alle verdenshav. De forsøker som USA-imperialismen å påtvinge andre lands regjeringer sin vilje – ved hjelp av pressmidler som såkalte kreditter, vare- og våpenleveranser. Hver tredje sovjetiske soldat er stasjonert utenfor Sovjets grenser. Her i Europa, på tysk jord, står i dag den aggressive Warszawa-paktens tropper under ledelse av de nye tsarene i Kreml og de ikke mindre aggressive NATO-troppene, under USAs overhøyhet, med våpnene rettet mot hverandre.

Faren for at en ny verdenskrig skal bryte ut springer ut av de to supermaktene rivalisering, av USA og Sovjets kamp om verdensherredømmet. Mellom dem har det flammert opp en intens kamp om verdens råstoffkilder, oljeressurser og innflytelses-sfærer i Midt-Østen, i den Persiske Gulf og på det sørasiatiske subkontinent. Siden det er karakteristisk for det imperialistiske systemet å annektere ikke bare jordbruksområder, men også høyt utviklete industriområder, blir Europa, kapitalismens hjerte, et strategisk tyngdepunkt i striden mellom USA og Sovjet.

Her har de store økonomiske interesser – og her er de direkte konfrontert. Begge satser alt på å konsolidere sine posisjoner samtidig med at de forsøker å trekke den andre delen av Europa inn i sitt maktområde.

Det må være helt klart at dersom det f.eks. skulle lykkes den sovjetiske sosialimperialismen å bringe Vest-Europa med sitt enorme økonomiske potensial og sine over 200 millioner mennesker inn under sin kontroll, da har den vunnet en enorm fordel i forhold til den amerikanske supermakta på veien mot verdensherredømme.

**DEN SOVJETISKE
SOSIALIMPERIALISMEN –
FOLKENES HOVEDFIENDE**

Hvordan sies det i erklæringen fra vårt partis sentralkomite fra desember 1973, »Tyskland for det tyske folket»? : *«I dagens internasjonale situasjon, som kjennetegnes av landenes stormfulle kamper for uavhengighet, av nasjonenes kamp for frigjøring, av folkenes kamp for revolusjon, – er det oppgaven for den tyske arbeiderklassen, for det tyske folket å gå aktivt inn i fronten av verdens kjempende folk, – mot de to supermaktene hegemonibestrebelse. Her gjelder det om å utnytte og skjerpe motsigelsene i den imperialistiske leiren.»*

Men det betyr at vi marxist-leninister oppmerksomt må studere utviklingen av rivaliseringen mellom de to supermaktene for å kunne bestemme hvilken av de to som utgjør hovedfaren, – for å kunne møte denne med den største vaksomhet. Som vi veit, kan det i kampen mellom imperialistiske makter aldri finnes noen varig likevekt. Den ene av dem vil være oppadstrebbende mens den andre er på vei nedover. Dersom man tar de seinere års utvikling i betraktning, kan man slå fast at mens USA-imperialismen blir tilføyd stadig større slag, er sosialimperialismen på frammarsj. Kamerat Chiao Kuan-hua sa følgende om dette på FN's niogtyvende generalforsamling: *«Med hensyn til den såkalte likevekt, så er den i naturen som i det menneskelige samfunn fra begynnelsen av relativ og midlertidig, mens mangelen på likevekt er absolutt og konstant. I virkeligheten fins det ingen 'likevekt mellom kreftene' i dag, – mellom de to supermaktene. Derimot prøver den ene sida med alle krefter å innhente og overvinne den andre, – og det pågår en kapprustning uten sidestykke. Det er ikke merkelig at den supermakta som utgir seg for å være 'sosialistisk' for kort tid siden skrotet arrogant av at den 'over hele linja i den globale konfrontasjon' var på en 'historisk offensiv', – og rykket fram med 'raske skritt'.» Om USA-imperialismen for noen år tilbake utgjorde hovedfienden mot verdens folk, så er hovedfienden i dag den sovjetiske sosialimperialismen. Noe som ikke betyr at USA-imperialismen har tapt det minste av sin aggressive, menneske- og folkefiendtlige natur. Det betyr ikke at den ikke er den foreløpige*

hovedfienden f.eks. i Latin-Amerika, hvor folkene er direkte i konfrontasjon med USA-imperialismen. Hvorfor kan vi si at i verdensmålestokk i dag – er sosialimperialismen folkenes hovedfiende?

1. Som marxist-leninister veit vi at det alltid er de unge, oppadstrebbende imperialist-makter som kjennetegnes av en spesiell aggressivitet. Nettopp derfor var det den tyske imperialismen, som hadde kommet til kort i den koloniale oppdelingen av verden, som utløste første og annen verdenskrig. I motsetning til USA-imperialismen, som allerede har passert høydepunktet for sin maktutfoldelse, er Sovjet en ung og oppadstrebbende imperialistisk makt. Den er som en motor som skaffer seg drivkraft på bekostning av USA-imperialismen. USA, som er på vei nedover, forsøker med alle midler å holde stillingen. Samtidig hindrer ikke det at den tilføyer supermakta Sovjet enkelte slag.

2. Sovjet er i dag et diktatur av Hitler-typen, som har innstilt sitt statsmonopolistiske maktapparat på en fullstendig militarisering og krigsforberedelse. Til tross for et lavere bruttonasjonalprodukt er Sovjets militær-makt likeverdig med USAs, om ikke overlegen. I tillegg er det ikke de defensive, men de offensive våpnene som danner tyngdepunktet i rustningsprogrammet. Det beviser Sovjet-imperialismens aggressive karakter.

3. Som Hitler-Tyskland i sin tid underla seg Østerrike, Sudetland og Tsjekkoslovakia, som en forberedelse til annen verdenskrig, har den sovjetiske sosialimperialismen fullstendig underlagt seg de revisjonistiske landene i Øst-Europa og Mongolia. Deres tidligere »begrensete suverenitet» er blitt forvandlet til fullkommen avhengighet og slaveri. I Hitlers fotefar har Sovjet-imperialismen trent seg inn i Tsjekkoslovakia med våpenmakt. Den bedriver provokasjoner på grensa til Folkerepublikken Kina, og har samlet store troppekontingenter der. I tillegg driver den sovjetiske sosialimperialismen sin undergravende virksomhet i andre deler av verden som f.eks. India, Bangla Desh, Sikkim, Det indiske hav, i Japanhavet, i Midtøsten, i mange andre asiatiske og afrikanske land, som får merke sosialimperialismens territoriale, politiske, økonomiske og militære ekspansjon. Men hovedframstøtet tar sikte på Vest-Europa – som kan innringes fra sør via krigsflåten i Middelhavet, – fra nord gjennom verdens største flåtebase på Kola-halvøya, flåten i Nord-Atlanteren, i Norskehavet og Barentshavet. Samtidig stasjonere den sine tropper langs vest-grensen til Warszawa-paktlandene.

4. Sosialimperialismen arbeider på samme måte som Hitler-Tyskland, som i sin tid forsøkte å underminere andre

lands forsvarsberedskap gjennom sine femtekolonner. Om de revisjonistiske partiene i Vest-Europa på den ene sida er monopolborgerskapets agenturer i arbeiderklassen, er de på den andre sida agenturer for og femtekolonnen til den sovjetiske sosialimperialismen. Oppdraget er å lulle folk i søvn, gjøre dem forsvarsløse overfor et angrep fra sosialimperialismen. Eller, som Portugal er et eksempel på, å utlevere folket direkte til sovjetisk kontroll. Her spiller de åpent sin rolle som et sosialfascistisk agentur for de nye tsarene i Kreml. De handler i tsarenes ærend og med deres massive støtte i ryggen. Målet er å snike seg inn der USA-imperialismen før hersket, erstatte et fascistisk diktatur med et sosialfascistisk og forvandle landet til et støttepunkt for den sovjetiske sosialimperialismen. Her viser det seg klart at sosialimperialismen er de europeiske folkenes hovedfiende.

For å lulle folkene i søvn og dermed gjøre dem forsvarsløse overfor et sovjetisk angrep, har de moderne revisjonistene utrustet seg med en rad av anti-marxistiske, anti-leninistiske teser.

De skjuler at imperialismen er kilden til de moderne krigene. De skjønner heller dens aggressive vesen og dekker over de lovlessigheter den utvikler seg etter. De inndeler imperialismens representanter i «fredelige personer» som Brandt og Kennedy og «slemme personer» som f.eks. Franz Josef Strauss. Og de tillegger de sistnevnte alle mulige egenskaper som revansjisme, krigslyst, avspenningsfiendtlighet osv. Slike vurderinger henger nøysammen med hvorvidt de imøtekommer ønskene og planene til de nye tsarene i Kreml.

Allerede Lenin tilbakeviste det absurde i slike «analyser» i det han slo fast: «Imperialistene deler ikke verden mellom seg ut i fra at de er spesielt slemme, de streber ikke etter hegemoni i konkurranse med hverandre fordi de er ufornuftige og ondskapsfulle, — men fordi dette trinn av kapitalkonsentrasjon tvinger dem til å velge en slik vei om de skal oppnå profitt.»

Ved å bruke tesen om en fredelig imperialisme dekker de over at massene er drivkraften i historiens utvikling, er skaperne av historien. I all sin idealisme påstår de at forandringene i den internasjonale situasjon og menneskehetens skjebne avgjøres av de «ledende personlighetene» i noen stormakter, nemlig herrene i Kreml og Det Hvite Hus. De kaller det midlertidige samarbeid mellom de to supermaktene, deres angivelige avrustningsavtaler for et «vendepunkt i menneskehetens historie». Hovedtendensene i internasjonale forhold blir utbasunert som «fred, sikkerhet og av-

spenning» og Folkerepublikken Kina blir, som for kort tid siden i Pravda, beskyldt for å arbeide for å så «splid mellom de to 'supermaktene' USA og Sovjet,» for å ville drive dem ut i en atomkrig i håpet om å bli stående tilbake som den ledende makten.

Med hensyn til påstanden, så er den nøyaktig så idiotisk som hvis man f.eks. ville beskyldte seismologer, dvs. jordskjelvforskere, som på bakgrunn av forskning og beregninger om sannsynligheten av et jordskjelv oppfordret folk til å forberede seg på dette og ta tiltak imot det, — for å være de skyldige, de som drev folk inn i katastrofen, når jordskjelvet virkelig kom.

BAK OPPSPINNET OM »FRED OG AVSPENNING» STÅR EN AGGRESSIV, UMETTELIG, IMPERIALISTISK SUPERMAKT

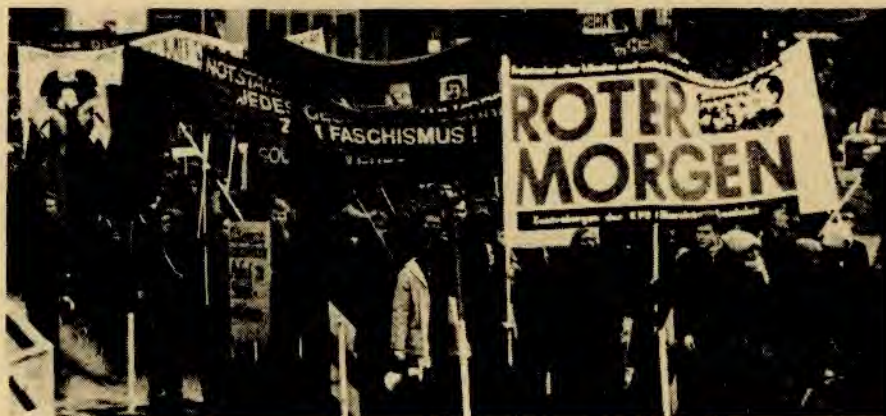
For å tilslore den sanne karakteren ved sine aggressive hensikter med et teppe på «fred og samarbeid» har de sovjetiske sosialimperialistene foreslått en «europaisk sikkerhetskonferanse» som dessuten skal omfatte en «konferanse om troppereduksjoner i Mellom-Europa». Imidlertid rustet de hele tiden som gale. De kaster seg inn i kappestrid med USA-imperialismen for å vinne kjernefysisk overlegenhet. De styrker militærmakten og de offensive våpnene gjennom å skifte ut panservåpen, fly og styrbare raketter av gammel type med nye, — mens det

gamle krigsmaterialet blir møllsikkert forvart — for å kunne settes inn som reserve. Gjennom hyppige troppebevegelser og enorme militærøvelser skaper de et spenningsfelt på Balkan, — hvor de også over åpent påtrykk på enkelte land og skyr ikke innblanding av sine agenter i et lands indre anliggender, — som i Jugoslavia for noen måneder siden. *Hele deres militære tenkning tar utgangspunkt i Vest-Europa som slagmark, hvor det første offeret vil være Forbundsrepublikken.*

Alt dette viser at Sovjet er en umetelig imperialistisk supermakt. En supermakt som ikke bare har lagt under seg de revisjonistiske statene i Øst-Europa, blant dem en del av vår tyske nasjon, i et ubønnhørlig militærherredømme, men som også strekker sine grådige klør ut etter Vest-Europa og truer de vest-europeiske landenes interesser, sjølvråderett og rettmessige nasjonale interesser.

Med «Konferansen for fred og sikkerhet» ville tsarene og de revisjonistiske løpeguttene deres gi de europeiske folkene en falsk følelse av sikkerhet. På sin side vil de skaffe seg muligheter til å bedrive sine aggressive intriger og få et forum for innblanding i vest-europeiske anliggender. Alt pratet om nedrustning skal utelukkende tjene som lokkemat for å få andre stater til å innskrenke sine militærbudsjetter mens de selv beholder sin relative militære overlegenhet. Og de vil forby folkene å ta våpen i hand.

Taktikken deres er den samme som for Hitler-fascistene. Også Hitler talte om freden, som var en «hjertesak» for ham. Han var jo en gammel frontsoldat som kjente krigens redslar. Men på samme tid framskyndet han opprustningen — som våre dagers sosialimperialister. På Munchenkonferansen erklærte han skinnhellig at han ikke hadde flere territoriale krav og lot nazipartiets siste kongress for krigs-

Demonstrasjon i Dortmund mot fascisterna i Tyskland. Til høyre på bildet bæres vignetten til Roter Morgen, KPD/MLs avis, på en transparent.

Ernst Aust,

**Tysklands Kommunistiske Parti,
marxist-leninistene:****KAMP MOT DEN
VOKSENDE KRIGSFAREN
FRA DE TO
SUPERMAKTENE!****FOR ENHET OG SOLIDARITET
MELLOM DE EUROPEISKE
FOLKENE!****Tale i Kiel 27. mars 1975**

utbruddet avholdes under mottoet «en fredens kongress.» Hitler utpekte seg selv til vesterlandenes høye beskytter mot «bolsjevismens trusler» overfor vestlig monopolkapital. I dag står de nye tsarene fram som beskyttere mot det angivelig «aggressive» Kina. På samme vis som Hitler hatet det sosialistiske Sovjet, hater herrerne i Kreml det sosialistiske Kina som pesten. Likevel rettet han, dvs. den tyske imperialismen, sitt første angrep mot Vesten i håp om å få ryggen fri og skaffe seg økonomisk styrke for et seinere angrep på Stalins Sovjet. At det falt i fisk, er en annen historie.

**INGEN ILLUSJONER OM
DEN SOVJETISKE
SOCIALIMPERIALISMENS
AGGRESSIVE OG FASCISTISKE
KARAKTER**

Venner, kolleger, kamerater!

Vi har ikke lov til å hengi oss til noen illusjoner om den sovjetiske sosialimperialismens aggressive og fascistiske karakter! Enhver feilvurdering kan for hver og en av oss være døden. Eller mener dere at de nye tsarene i Kreml skulle være mer menneskelige enn hitlerfascistene, som stilte enhver sovjetkommisær de kunne få fatt på mot veggen? Tsarene vil, dersom de angriper Vest-Tyskland, myrde enhver marxist-leninist de får tak i. De vil sperre inne og ta livet av alle klassebevisste arbeidere som motsetter seg deres kapitalistiske diktatur. Dette har allerede skjedd i Polen hvor de polske revisjonistene lot lederne for de store verft- og havnearbeiderstreikene i 1970 snikmyrde av betalte leiemordere.

Nei, om krigen bryter ut og Forbundsrepublikken blir trukket inn, vil enhver krig mellom de to supermaktene fra første stund være en anti fascistisk, anti-imperialistisk frigjøringskamp for oss arbeidende tyskere. I en slik kamp skal vi forene oss med alle som er beredt til å stå sammen med oss for å jage ut hver eneste angriper, hver eneste okkupant fra vår jord. Vi leder kampene med det mål å knuse all imperialisme – også den vest-tyske – og heise den sosialistiske revolusjonens fane over hele Tyskland!

Imidlertid kan sikkert mange som kaller seg marxist-leninister, men som bare kjenner verden stykkevis og delt fra sine bøker, nå motsi oss og henviser

til Lenins teser, til marxismen, – om at arbeiderne ikke har noe fedreland som de må forsvare. At den imperialistiske krigen må utnyttes til å rette geværene mot det hjemlige borgerskapet?

Nåvel. Som marxist-leninister veit vi at den marxist-leninistiske teoriens kraft nettopp består i å gi partiet mulighet til å orientere seg i den aktuelle situasjon. Den gir partiet mulighet til å forstå den indre sammenhengen i begivenhetene på alle kanter, – til å gripe og forutse utviklingens gang, – til å erkjenne hvordan og i hvilken retning begivenheten utvikler seg ikke bare i dag, men hvordan og hvor de må utvikle seg i framtida. *Vi veit det er nødvendig at partiet må utarbeide sine direktiver, sin taktikk og strategi på grunnlag av resultatene av omhyggelige analyser av de konkrete vilkåra for den revolusjonære bevegelsen i vårt land og internasjonalt, – ikke på grunnlag av utenatlærte formler.*

**KRIGENS KARAKTER
MÅ VURDERES
UT I FRA PERSPEKTIVET
OM DEN PROLETARISKE
REVOLUSJON**

Vi kjenner den objektive loven om at krig er absolutt uunngåelig i imperialismens tidsalder. Vi veit at det finnes rettferdige og urettferdige kriger. Med hensyn til de urettferdige krigene, som imperialister og sosialimperialister setter i gang, så er de enten aggresjonskriger eller kriger for å dele opp verden på nytt, i innflytelsesfærer. Disse krigenes mål er å opprettholde og styrke den ene supermakta eller styrte den andre. De rettferdige krigene derimot, som folkene fører for sin nasjonale frigjøring og mot imperialistisk aggresjon eller også de revolusjonære borgerkrigene, har som politisk mål å opprette et herredømme hvor all makt eller deler av den er i de revolusjonære massenes hender, ikke hos fienden.

Vi kommunister er imot alle urettferdige kriger og for alle rettferdige kriger. Vi er ikke bare for de rettferdige krigene, vi støtter opp om dem, – vi tar aktivt del i dem.

Når det gjelder spørsmålet om forsvaret av fedrelandet, skal vi se hva Lenin sier, når han tar for seg tiden da nasjonalstatene ble dannet, – før imperialismen:

»Marx og Engels har sagt i »Det kommunistiske Manifest» at arbeiderne ikke har noe fedreland. Men den samme Marx har mer enn en gang tatt til orde for nasjonale kriger: Marx i året 1848, Engels i året 1859 (på slutten av brosjyren om »Po og Rhinen», hvor tyskernes nasjonalfølelse blir dratt direkte inn, hvor de blir oppfordret direkte til å delta i den

nasjonale krigen). Engels anerkjente i 1891 den truende og framskyndende krigen mellom Frankrike (Boulangere) og Alexander III mot Tyskland, som et »forsvar av fedrelandet». Var Marx og Engels to forvirrete hoder som sa det ene i dag og noe annet i morgen? Nei. Etter min mening samsvarer anerkjennelsen av »et forsvar av fedrelandet» i nasjonale kriger med marxismen.» (Lenin, bd. 35, s. 228)

Andre steder har Lenin delt inn krigen i tre hovedtyper;

I. ... forholdet mellom de undertrykte nasjoner og de som undertrykker (enhver krig er en fortsettelse av politikken; politikken er forholdet mellom nasjoner, mellom klasser osv.). Som regel er krigen rettferdiggjort fra den undertrykte nasjonens side (enten den dreier seg om en forsvarskrig eller en angrepskrig i militær forstand.).

II. Forholdet mellom to undertrykkelsesnasjoner. Kamp om kolonier, om markeder osv. (Roma og Karthago, England og Tyskland 1914 – 1917). Som regel er en krig av denne typen fra begge sider et røveri; og demokratiet (og sosialismens) holdning til disse krigene må ses ut i fra prinsippet om »to tjuver slåss seg i mellom, måtte de begge gå til grunne.»

III. En tredje type. Et system av likeberettigete nasjoner. Dette spørsmålet er *meget komplisert!!!* Særlig når tsarismen står side ved side med forholdsvis siviliserte og demokratiske nasjoner. Slik var det (omtrent) i Europa fra 1815 fram til 1905.

Året 1891. Kolonipolitikken til Frankrike og England er betydningsløs. Italia, Japan og de Forente Stater har overhodet ingen kolonier (nå har de opp til flere). I Vest-Europa har det utviklet seg et system..., et system av stater som rent allment er konstitusjonelle stater. Ved siden av dem eksisterer den mektige, urokkete og forrevolusjonære tsarismen, som har plyndret og undertrykt alle i århundrer, som slo ned revolusjonene i 1849 og 1863.

Tyskland (1891) er et land med framstormende sosialisme. Og dette landet trues av tsarismen i forbund med boulangismen! – Situasjonen er ganske enkelt ikke den samme som i åra 1914–1917, hvor tsarismen var blitt kraftig rystet i 1905 mens Tyskland førte en krig med sikte på verdensherredømme. En helt annen sak!» (Lenin, bd. 35, s. 249f.)

Hvem er det i dag som tar mål av seg til å føre en krig for å oppnå verdensherredømme? Vest-Tyskland, Japan, Frankrike, England? Nei, det er de to supermaktene Sovjet og USA som gjør seg rede til å kaste verden ut i et nytt blodbad. De er uten tvil de største internasjonale undertrykkere og utbyttere i vår tid. De har stasjonert troppene sine i utallige land og blander

seg inn i andre staters anliggender ved hjelp av utpressing. Men hva er det som skiller f.eks. dagens herrer i Kreml, de som har opprettet et totalt militært og politisk diktatur over landene i Øst-Europa og Mongolia, undertrykt all motstand som i tilfellet Tsjekkoslovakia, — fra den gamle tsaren som ifølge Lenin «utplyndret og undertrykte alle i århundrer»? Ingenting, utenom det at de nye tsarene og de revisjonistiske agentene deres kaller seg kommunister for å føre folkene bak lyset.

Men er ikke mindre stater som Forbundsrepublikken, England, Frankrike osv. også imperialistiske stater som utbytter andre folk, som prøver å delta i kampen om markeder, innflytelses-sfærer og råstoffer? Visst er de det, men ser vi på deres styrke i forhold til supermaktene, kan vi sammenlikne dem med Belgia og Holland i forhold til den tyske fascismen før den andre verdenskrigen. Vi må se tingene i sammenheng. Hvilke paralleller eller likheter kan vi finne mellom dagens situasjon og situasjonen da den andre verdenskrigen brøt ut? Liksom de to supermaktene i dag, sto den gangen to maktgrupper overfor hverandre i kamp om verdensherredømmet: Tyskland/Italia og Frankrike/England. At det kapitalistiske diktaturet hadde form av fascisme på den ene sida og borgerlig-parlamentarisk demokrati på den andre, endrer ingenting på krigens imperialistiske karakter. Hvilket må bety både for den tysk/italienske og den fransk/engelske arbeiderklassen og dens revolusjonære partier: «To tjuver slåss seg i mellom, måtte begge gå til grunne.»

Derimot var situasjonen en helt annen for land som Norge, Holland, Jugoslavia o.a., for ikke å nevne Albania, som allerede før krigen var overfalt av den italienske imperialismen. Hvordan skulle kommunistene i disse landene forholde seg? Også om dette spørsmålet har Lenin sagt noe, i forbindelse med første verdenskrig som tillater en parallell:

»Forsvaret av fedrelandet' fra Sveits' side i denne imperialistiske krigen som i de kommende og nye imperialistiske krigene, er ingenting annet enn borgerlig bedrag overfor folket. Fordi Sveits' delaktighet i denne krigen og andre liknende kriger i virkeligheten ville være deltakelse i en roveraktig og fullstendig reaksjonær krig i forbund med en imperialistisk koalisjon. Og ikke i det hele tatt en krig for 'frihet', for 'demokrati', for 'uavhengighet' osv.» (Lenin, bd. 23 s. 136) Men var situasjonen i Belgia, Holland, Danmark, Norge, Jugoslavia og Hellas under den annen verdenskrig analog til, altså likestillet med Sveits' stilling i den første verdenskrigen? På ingen måte. Regjeringene i disse landene,

borgerlig-parlamentariske demokratier, hadde ikke til hensikt å gå i kompaniskap med en imperialistisk koalisjon for å ta del i krigen. De ble uten varsel — som ved et lynnedslag — overfalt og besatt fra Hitlerfascismen. Dermed var det for proletariatet og de kommunistiske partiene i disse landene fra første stund av snakk om nødvendigheten av en antifascistisk befrielseskamp i overensstemmelse med Lenins type 1. Og marxist-leninistene i disse landene sto også i første rekke i partisankampene.

For proletariatet og de kommunistiske partiene i Frankrike og England forandret situasjonen seg etter Hitler-Tysklands angrep på Sovjetunionen, verdensrevolusjonens daværende hovedbolverk. Krigen endret med dette sin kvalitet. Nå gjaldt det for verdensproletariatet å forsvare det første sosialistiske landet i verden, ta opp kampen for det arbeidende folkets fedreland. Under disse vilkåra var det nødvendig for kommunistene i England og Frankrike å inngå en foreløpig allianse med de innenlandske imperialistene. Målet for alliansen var å stille seg i spissen for kampene — og etter seiren, etter at Hitler-fascismen var knust — rette våpnene på et gitt tidspunkt mot det hjemlige borgerskapet. Og ikke som revisjonisten Thorez, selge dem for et par ministertaburetter.

Vi må imidlertid tilbake til dagens situasjon. Hva hvis en imperialistisk krig bryter ut mellom de to supermaktene og vårt land blir trukket inn? Dere kjenner argumentene til Den andre internasjonals forrædere i den første verdenskrigen — de som kalte proletariatet i de imperialistiske landene til kamp for fedrelandet. Lenin svarte dem:

»En 'sosialist', en revolusjonær proletar, en internasjonalist argumenterer på en annen måte: Krigens karakter (om det er en reaksjonær eller revolusjonær krig) avhenger ikke av hvem som er angriperen eller i hvilket land 'fienden' står, men av hvilken klasse som fører krigen, hvilken politikk som stilles i ledelsen for denne krigen. (...) Jeg kan ikke vurdere ut fra perspektivet 'mitt' land (slik vurderer en ynkelig tosk, en nasjonalistisk spissborger som ikke forstår at han er et spillkort i hendene på de imperialistiske borgerskap), men med det perspektiv at jeg deltar i forberedelsene til, i propaganderingen for, i framskyndelsen av den proletariske verdensrevolusjonen» (Lenin, bd. 28, s. 287.)

Vi må altså vurdere ut i fra perspektivet om å framskynde verdensrevolusjonen. Hvem er i dag, i verdensmålstock, de avgjørende kreftene, de som driver historiens hjul framover? Hvilke er hovedkreftene som står imot?

HOVEDTENDENSEN I VERDEN I DAG ER REVOLUSJON OG SOSIALISMENS SEIER

Dagens internasjonale situasjon er kjennetegnet ved et oppsving i den revolusjonære bevegelsen: Stater ønsker uavhengighet, nasjoner ønsker frigjøring, folkene ønsker revolusjon. Som aldri før har motsigelser og motsetninger utviklet seg i alle verdens områder. På den ene sida av barrikaden står imperialismen, revisjonismen og reaksjonens krefter. På den andre sida står sosialismen og folkefrontens krefter — med den internasjonale arbeiderklassen i spissen. Skillelinjene mellom de to sidene trer stadig klarere fram på alle plan.

Tilspissingen av de samfunnsmessige motsetningene og den uopphørlige vekst og styrking av folkenes revolusjonære kamp, som ryster den imperialistiske, revisjonistiske og kapitalistiske verden i dens grunnvoller, utdyper i økende grad den allmenne og mangesidige krisa i kapitalismen og blottlegger denne overalt. Dagens internasjonale situasjon forteller om at dette ikke bare er en gunstig utvikling for revolusjonen, men at revolusjonen blir massenes allmenne målsetting.

En betydelig begivenhet i internasjonale forhold i vår tid er at den tredje verden har våknet og blitt sterk. Det viser at engang koloniale og avhengige land utvikler seg fra å være en reserve for den proletariske revolusjonen til å bli sentre for den anti-imperialistiske kampen. Den tredje verden slutter seg stadig sterkere sammen i kampen mot hegemoni-bestrebelsene og supermaktens maktpolitikk, — og spiller en voksende rolle i internasjonale anliggender.

Arbeiderbevegelsen og andre revolusjonære massebevegelser i de kapitalistiske land opplever et oppsving i sine kamper som en følge av den mektige impulsen fra de revolusjonære stormene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Særlig der hvor imperialismen har drevet de samfunnsmessige motsigelser til det ytterste, som i USA, Vest-Europa og Japan, utvikler den revolusjonære klassekampen seg på bredeste basis og innretter seg på den sosialistiske revolusjonen på en måte som ikke lar seg stanse. Den militante politiske kampen arbeiderne i det sosialimperialistiske Sovjet og i de sovjet-avhengige landene i den revisjonistiske blokka fører mot det nye borgerskapet der og for gjenreisningen av proletariatets diktatur, utfolder seg i tiltakende grad.

For å beskrive dagens verdenshistoriske situasjon har den kinesiske visestatsministeren Teng Hsiao-ping tatt i bruk bildet med de tre verdener

Ernst Aust,

**Tysklands Kommunistiske Parti,
marxist-leninistene:**

KAMP MOT DEN VOKSENDE KRIGSFAREN FRA DE TO SUPERMAKTENE!

FOR ENHET OG SOLIDARITET MELLOM DE EUROPEISKE FOLKENE!

Tale i Kiel 27. mars 1975

— og vist at det i dag er den tredje verden som er den bevegende, den drivende kraft — som driver historiens hjul framover og står for framskrittet i verden. Mot dette står den første verden, som er sammensatt av amerikansk imperialism og sovjetisk sosialimperialisme, hovedstøttene for alle de kreftene som kjemper mot historiens framskritt. Når det gjelder den kapitalistiske og imperialistiske andre verden, som er sammensatt av de industrialiserte land i Vest-Europa, Japan, Kanada og andre områder i verden, er standpunktet deres noe tve-tydig. På den ene sida setter denne verdenen seg mot hegemonipolitikken, innblanding og utpressing fra de to supermaktene. På den andre sida setter den seg samtidig mot den tredje verden som en følge av sine kapitalistiske og imperialistiske samfunns-systemer. Dette gjenspeiler seg i den nølende og inkonsekvente holdningen disse landenes regjeringer inntar overfor supermaktene forsøk på å skaffe seg innpass i den tredje verden. Stilt mellom to ildebranner på denne måten, er den andre verden ute av stand til å diktere landene i den tredje verden sine krav, — men er tvert imot tvunget til å forhandle med disse landene fra gang til gang, — noe som i øyeblikket er et mindre »onde» for monopolkapitalen i den andre verden.

Men betyr dette at veien som den kapitalistiske andre verden følger, er fastlagt på forhånd og ikke kan forandres? Ikke i det hele tatt. Innenfor det vesteuropeiske monopolborger-skapets politikk finnes det alltid to strømninger som naturligvis ikke til enhver tid lar seg bestemme klart.

Strømningene framtrer noen ganger sterke, andre ganger svake — og skifter som regjeringene skifter. En slik strømning er den som ønsker mer uavhengighet og selvstendighet i forhold til supermaktene, som vil løsrive seg fra deres »omfavnelser», som forsøker å gå i spissen for en forening av Vest-Europa. Og den vil forbedre sine forbindelser med den tredje verden i konkurranse med de to supermaktene. Sterkest kom denne strømningen til uttrykk i Frankrike den gangen det forsøkte å sikre seg slagkraft med en egen atomvåpenstyrke og sa opp sitt medlemskap i NATO.

HVILKEN ROLLE SPILLER DEN VEST-TYSKE IMPERIALISMEN OVERFOR DE TO SUPERMAKTENE

Den andre strømningen derimot, er den som seiler i supermaktens kjølvann og tar del i deres kamp for en nyoppdeling av verden. Denne politiske strømningen utnytter motsigelsene dem i mellom til egen fordel og støtter seg mer eller mindre på den ene eller andre av dem. En hovedeksponent for denne strømningen er den vest-tyske imperialismen. I to tiår har den støttet seg fullt ut på den amerikanske supermakta for å sikre seg gjenreisning. Etterat Sovjet forfalt til kapitalisme og den sovjetiske sosialimperialismen trådte inn på verdensarenaen, har den vest-tyske imperialismen i større og større grad rettet sine føle mot Moskva. Til dette formålet betjener den seg av SPD/FPD-regjeringen med dens »nye øst-politikk». I og med denne politiske tusk-handel med den sovjetiske sosialimperialismen blei den vesttyske imperialismen en politisk avgjørende makt i Europa. Selvsagt uten at de europeiske folkene som kjempet mot Hitlerfascismen fikk innfridd sine krav til en løsning av Tysklands-spørsmålet. På den ene sida har USA stablet den vest-tyske imperialismen på beina økonomisk og militært, samtidig som det har lagt den under sin politiske kontroll. Men den kan takke sosialimperialismen for sin politiske styrke. Mens den vest-tyske imperialismen kan framstå i stigende grad som en selvstendig politisk makt gjennom denne tilknytningen østover, samarbeide og rivalisere med begge supermaktene om å ta over Europa, blir omvendt sosialimperialismens direkte og indirekte innflytelse i Vest-Europa styrket gjennom denne politikken. Med den »nye øst-politikken» prøver den vest-tyske imperialismen å følge opp sine gamle revansjistiske mål — og den sovjetiske sosialimperialismen kommer den åpent i møte. Men det som faktisk skjer, er at motsigelsene mellom vest-tysk og amerikansk imperialisme skjerpes, — og dermed håper Sovjet å oppnå gunstige forhold for videre infiltrering i Vest-Europa. M.a.o. gjøre Vest-Tyskland og andre europeiske land avhengige av seg gjennom økonomisk samarbeid, større energi og råstoffleveranser. Sosialimperialismen benytter de sosialdemokratiske partiene i vest, sosialdemokratiske fagforeninger og selvsagt sine revisjonistiske agenturer i håp om »finlandisering», om å gjøre Vest-Europa avhengig.

Kan vi vesttyske og vest-berlinske marxist-leninister forholde oss likegyldige til den sovjetiske supermaktas kamp for hegemoniet? Kan vi si at det er komplett likegyldig for oss hvilken strømning som vinner fram innenfor

det vest-europeiske monopolborger-skapet, — fordi begge er utbyttere og imperialister? Nei, det kan vi ikke. Det ville bety å ikke se bortfor kirkespiret i vårt eget land, — det ville bety å glemme hva Lenin sa, »... jeg må ikke vurdere ut fra perspektivet 'mitt land', (...) men fra perspektivet om å kjempe fram den proletariske verdens-revolusjon.» Det betyr å glemme hva Stalin lærte oss:

»Tidligere pleide man å ha en vurdering av de økonomiske forholdene i det enkelte land som utgangspunkt for å analysere vilkåra for den proletariske revolusjon. Nå er denne framgangsmåten allerede utilstrekkelig. Nå må man gå til spørsmålet ut fra en vurdering av de økonomiske forhold i alle land, eller flesteparten av dem, dvs. undersøke forholdene i verdensøkonomien. (...) Tidligere var det gjengs å snakke om den proletariske revolusjon i det eller det landet som en selvstendig størrelse. (...) Nå er dette utgangspunktet allerede utilstrekkelig. Nå må man snakke om den proletariske verdens-revolusjon.» (Leninismens grunnlag.)

Men hva er det som driver fram verdensrevolusjonen? Det er at vi holder fast på den proletariske internasjonalismen, at vi sterkere støtter opp om de undertrykte folkene og nasjonenes frihetskamper. At vi forener oss med alle krefter i verden som lar seg forene, for å kjempe mot kolonialismen og imperialismen, særlig mot de to supermaktene kamp for verdensherredømme.

Så langt vil venstresida i Forbundsrepublikken, alle som kaller seg selv marxist-leninister, være enige med oss. Imidlertid faller folk igjen gjennom når det kommer til konkret handling, — når det dreier seg om å bestemme målet for de revolusjonære kampene på bakgrunn av de konkrete analysene av verdenssituasjonen. De faller igjen når det gjelder å fordele kreftene, når det gjelder å fastlegge taktikken for vår videre framgang, når det gjelder å stille de riktige kravene. Da lykkes det ikke folk å kvitte seg med dogmatisme og sektarisme, — med revisjonistiske og trotskistiske overlevninger i tenkingen. Da ignorerer de de sosialistiske landene Kina og Albania, — deres konkrete analyser av — og konklusjoner om verdenssituasjonen — skjønt de priser dem i ord. De sier for eksempel: Utenrikspolitikken til Folkerepublikken Kina er en sak. Det som vi kommunister i Vest-Tyskland må gjøre, er noe ganske annet.

Det er for såvidt riktig at når Folke-republikken Kina tar opp forholdet til Forbundsrepublikken på bakgrunn av de fem prinsippene om fredelig sameksistens betyr ikke det at vi skal legge ned kampen mot utbytting og undertrykkelse, mot det vest-tyske mono-

Fra en antikrigsdemonstrasjon arrangert av KPD/ML i Frankfurt. På parolene står det bl.a. «Kjemp sammen med KPD/ML for den sosialistiske revolusjonen. For et forent, uavhengig og sosialistisk Tyskland» – «Mot den imperialistiske krigen» – «Kamp mot krigsforberedelsene».

polborgerskapet, den vest-tyske imperialismen. At kamerat formann Mao Tsetung tar imot F.J. Strauss, betyr ikke at vi skal tro F.J. Strauss har forandret seg fra en anti-kommunistisk Saul til en pro-kommunistisk Paulus, – at han ikke lenger representerer monopolborgerskapets interesser. Det er hvordan han representerer disse interessene det dreier seg om.

Straussbesøket i Folkerepublikken Kina og mottakelsen hos kamerat Mao Tsetung har skapt atskillig forvirring blant oss i Vest-Tyskland og Vest-Berlin, blant dem som kaller seg marxist-leninister – og ført til enda klarere skille mellom dem. Det er forståelig at de moderne revisjonistene og avleggerne deres som «K»B-Nordgruppen har skreket opp om dette, – på samme vis som trotskistene skjelte og smelte da ikke-angrepspakten mellom Sovjet og Hitler-Tyskland var et faktum og nazi-utenriksministeren Ribbentrop ble mottatt i Moskva. Organisasjoner som «K»BW kommer med unnskyldninger om at dette er en sak som utelukkende angår Folkerepublikken Kinas diplomati. Siden vi også har evnen til selvkritikk, må vi konstatere at det fantes vakling, som bl.a. ga seg uttrykk i enkelte løpesedler. Ikke slik at alle og enhver kritiserte mottakelsen eller at dette skapte den minste vakling i tilliten til Folkerepublikken Kinas politikk; men bare det mest nøyaktige duger. *En må gripe kjerna i denne politikken.*

Hva var det så arbeiderne spurte oss

om? Hva var de ute etter å få vite? «Hvorfor har Mao personlig mottatt Strauss?» På et slikt spørsmål nytter det ikke å forklare det prinsipielt korrekte i Kinas utenrikspolitikk eller å tilbakevise revisjonist-tesene om det såkalte «høyrekartet» som Strauss skal være hovedrepresentant for. Et klart spørsmål krever et klart svar. Nemlig dette: Jo, det var riktig og vi hilser kamerat Mao Tsetung som har mottatt CSU-formannen Strauss! Fordi Strauss i motsetning til de andre herrerne som har besøkt Kina, i motsetning til talsmennene for SPD/FPD, klart og konsist gikk imot de to supermaktenes kamp for overherredømme, særskilt mot den sovjetiske sosialimperialismen. Han gikk imot avspenningsdemagogien og var for en styrking av forsvarsberedskapen i de vest-europeiske statene – mot sosialimperialismen. Hvor lenge han vil stå for denne politikken om han neste år skulle komme i regjeringsposisjon er en annen sak.

At dette ikke er blitt framlagt så klart, har for det første sin bakgrunn i en viss tendens til å vike tilbake for revisjonistenes angrep. Man liker ikke å bli drevet opp i det «høyre» hjørnet eller satt i bås med reaksjonære som F.J. Strauss. Men det er da også meningsløst. Selv om vi anerkjenner et eller annet positivt aspekt i en regjerings politikk eller hos en personlighet i det politiske liv, betyr ikke det at vi støtter opp om

politikken deres totalt sett eller kaster vårt klassestandpunkt på båten. Dersom en sluker den slags revisjonistisk logikk, ville det se ut som følger: Den vest-tyske imperialismen er for et gjenforent Tyskland, – vi er for et gjenforent Tyskland, – altså er vi håndtlangere for de vest-tyske imperialistene. Eller med andre ord: Fascistene sier kua har fire bein, – vi sier kua har fire bein – altså er vi fascistere.

En annen årsak er at enkelte kamerater ikke har klart grep om hva en enhetsfront er – og de grunnleggende prinsipper for en kommunistisk taktikk. Kamerat Mao Tsetung har formulert det slik: «De reaksjonære kreftene står i grunnleggende motsetning til folkets demokratiske krefter. De går ubetinget inn for å tilintetgjøre alle som de kan tilintetgjøre og forbereder seg på seinere framstøt for å tilintetgjøre dem som de foreløpig ikke har fått has på. Fordi det er slik, må folkets demokratiske krefter handle overfor de reaksjonære kreftene ut fra det samme prinsipp.»

Det betyr å ta for seg den ene motstanderen etter den andre, i motsetning til en utopistisk overvurdering av egen styrke som går ut på å knekke flest mulig motstandere på en gang.

Det betyr konkret i dag å bygge en enhetsfront av alle krefter som er beredt til å kjempe mot de mektigste internasjonale undertrykkere, ut-

Ernst Aust,

**Tysklands Kommunistiske Parti,
marxist-leninistene:****KAMP MOT DEN
VOKSENDE KRIGSFAREN
FRA DE TO
SUPERMAKTENE!****FOR ENHET OG SOLIDARITET
MELLOM DE EUROPEISKE
FOLKENE!****Tale i Kiel 27. mars 1975**

byttere og krigsbrannstiftere, – de to supermaktene.

Ledelsen i en slik enhetsfront kan bare være proletariatet med det kommunistiske partiet i spissen. Sett i verdensmålestokk – med de sosialistiske statene Kina og Albania i spissen. Proletariatet er den klassen som ser lengst fram, som vil gå lenger enn alle andre klasser og som ikke har som mål bare å oppheve en eller annen form for utbytting – men å oppheve enhver form for undertrykking og utbytting.

Året 1974 brakte verdens folk store resultater. Særlig den tredje verden har kommet et langt stykke på vei når det gjelder å beskytte sine nasjonale ressurser og interesser og styrke sin enhet med hverandre. Møtsigelsen mellom den tredje verden og imperialismen, framfor alt de to supermaktene, blir stadig dypere. Slik har rivaliseringen mellom de to supermaktene i kampen om innflytelsessfærer og verdensherredømme blitt ytterligere skjerpet. Først og fremst fordi de over alt har støtt på folkenes motstand.

Supermaktene drøfter det siste året i Middelhavsområdet, Midtøsten, Det indiske hav, viser hvor akutt truselen mot verdensfreden er blitt som følge av rivaliseringa mellom dem. Derfor er det vår plikt som proletariske revolusjonære å fordoble våre anstrengelser for å opplyse om, og mobilisere de brede folkemassene mot, faren som truer dem fra de to supermaktene hegemonibestrebelse.

Når vi i dag diskuterer med våre arbeidskamerater i fabrikkene, så kan vi slå fast at utbyttinga under kapitalismen blir stadig klarere for dem, – særlig i og med krisa og alt som følger med den. Selv om det store flertallet enda ikke har erkjent nødvendigheten av det revolusjonære alternativet. Når vi imidlertid diskuterer faren for en tredje verdenskrig, er det spesielt våre unge kamerater som stiller seg komplett uforstående. Tredve års relativ fred i landet, revisjonistisk propaganda, pasifisme og i tillegg SPDs fredsprat, har ikke vært uten virkning. Folkets forsvarsberedskap til å kjempe for sin klasse og sine nasjonale interesser er blitt undergravd.

**FOR EN BREI ENHETSFRONT
MOT DE TO SUPERMAKTENE!**

Venner, arbeidskamerater, kamerater,

Jeg siterte innledningsvis kamerat Chou En-lai som sier at supermaktene heftige kiving for eller siden vil føre til verdenskrig, «folkene i alle land må forberede seg på dette.» Hva betyr det å forberede seg for oss?

Det betyr i første rekke å tre inn i den breie internasjonale enhetsfronten i kampen mot imperialismen og alle verdensherskerplaner. I europeisk sammenheng betyr det å styrke enheten og solidariteten mellom de europeiske folkene. I vårt land betyr det å organisere en brei enhetsfront av alle klasser, sjikt, partier, organisasjoner og enkeltpersoner – under ledelse av arbeiderklassens revolusjonære parti, ideologisk og politisk. Dvs. samle alle som står i motsetning til begge supermaktene, i motsetning til monopolborgerskapet og andre reaksjonære krefter som forråder nasjonens interesser.

Ja – men, alle? Jeg hører allerede en del kamerater stille dette spørsmålet. Det finnes f.eks. en del små nasjonalistiske grupper som påstår at de går imot supermaktene. Kan vi... selv med disse folka? Naturligvis kan vi det! Vi må bare huske på en ting, nemlig stille dem det ledende spørsmål: hvordan er deres holdning til «monopolborgerskapet og andre reaksjonære krefter som forråder nasjonens interesser?»

«Å føre krig for å styrte det internasjonale borgerskapet,» sier Lenin, «en krig som er hundre ganger vanskeligere, mer langvarig og komplisert enn den mest hardnakkede av de vanlige krigene mellom stater, og så på forhånd gi avkall på taktiske manøvrer, på å utnytte (selv bare forbigående) interessemotsetninger mellom fiendene, å gi avkall på overenskomster og kompromisser med mulige (selv bare midlertidige, usto, vakkende, betingede) forbundsfeller – er ikke det grenseløst latterlig?» (Lenin, sitert etter Stalin, Leninismens grunnlag, Peking 1965, tysk utg. s. 108.)

Men betyr dette at en midlertidig allianse med deler av det ikke-monopolistiske borgerskapet eller enkelte av deres representanter er mulig? Visst betyr det så, men bare når og hvis dette borgerskapet eller enkelte av deres representanter går imot de to supermaktene. Vel og merke mot begge to, ikke bare mot den ene. For vi kan ikke støtte oss på den ene supermakta for å knuse den andre. Det ville være som å alliere seg med Belsebub for å drive ut djevelen, – som å gå fra en avhengig situasjon til en annen. Det ville være å hjelpe en av supermaktene til verdensherredømme. Jeg kunne bruke vårt partis politikk på slutten av førtiåra, i begynnelsen av

femtiåra som eksempel. Den gangen fantes det en «Nasjonal front for det demokratiske Tyskland», NF. Denne var dannet for å kjempe mot USAs stormaktsbestrebelse og de vest-tyske lakeiene deres. Fronten var en anti-imperialistisk frigjøringsorganisasjon for alle tyske patrioter. Målet var en varig fred, samling av Tyskland på grunnlag av en rettferdig fredsslutning og tilbaketrekking av alle okkupasjonstropper innen en fastsatt frist. Innenfor denne fronten fantes det ikke så rent få representanter fra det nasjonale, ikke-monopolistiske borgerskapet. F.eks. små forretningsdrivende og fabrikanter som hadde mistet levebrødet sitt i og med delingen av Tyskland. Det var forhenværende offiserer og selvfølgelig mangfoldige småborgerlige krefter som bønder, fiskere og intellektuelle. Alle hadde en oppriktlig interesse av et enhetlig Tyskland i overensstemmelse med NFs målsetting.

Denne enhetsfrontpolitikken kom tydelig fram i innledningen til KPDs vedtekter, hvor det sto: «Partiet virkeliggjør arbeiderklassens ledende rolle gjennom å bygge en allianse med de arbeidende bøndene og progressive intellektuelle såvel som med andre mellomsjikt. Under bestemte vilkår, i bestemte faser av kampen vil det være riktig å alliere seg med deler av det nasjonale borgerskapet som også ser USA-imperialismen som sin hovedfiende.»

Analogt til dette må vi si i dag: «...og under bestemte betingelser, i bestemte faser av kampen vil det være riktig å alliere seg med deler av det ikke-monopolistiske borgerskapet som også ser USA og Sovjet som sine hovedfiender, – en allianse i kampen mot de to imperialistiske supermaktene bestrebelse etter verdensherredømme.»

Imidlertid veit vi at utviklingen har gått videre. Det vesttyske monopolborgerskapet, den vest-tyske imperialismen som dengang sto relativt svakt, er i mellomtida blitt styrket på nytt. Andelen av «sjølstendige næringsdrivende», håndverkere og småhandlere osv. har gått raskere tilbake i Forbundsrepublikken enn i andre europeiske land hvor denne gruppen fremdeles er ganske stor. Tallene viser en tilbakegang fra 30,2 % i 1951 til 16,5 % i 1971, innbefattet det som fremdeles måtte finnes av grønnsakshandlere og drosjesjåfører. Størsteparten av disse folka tilhører småborgerskapet. Det betyr at den delen av det ikke-monopolistiske borgerskapet som vi eventuelt kan trekke med i enhetsfronten er blitt betraktelig mindre. I tillegg kommer at dette sjiktet til dels er så intimt vevet sammen med og avhengig av monopolborgerskapet, at det neppe kan ta initiativet til selvstendige handlinger.

DET TYSKE MONOPOLBORGERSKAPET HAR FORRÅDT DE NASJONALE INTERESSENE

Med hensyn til den vesttyske imperialismen, så vil den etter all sannsynlighet fortsette å støtte seg på den ene eller andre supermakta, leve under imperialismens beskyttende vinger for å delta i utbyttingen av folkene. Den vest-tyske imperialismen vil fortsatt sabotere sammenslutningen av europeiske stater mot supermaktene, selv om den ordlegger seg annerledes. Målet er å tjene supermaktene som Europas lille gendarm. Skulle det bli krig mellom supermaktene, vil den vest-tyske imperialismen forråde nasjonens interesser og slåss for den ene av supermaktene som dens representant. Blir Vest-Tyskland f.eks. okkupert av sovjetiske tropper, vil den ta beina fatt så snart som mulig og kapitulere eller samarbeide med dem.

Til tross for dette vil vi naturligvis utnytte enhver motsigelse som måtte komme fram innenfor det tyske monopolborgerskapet. Men som vi allerede har skrevet og bevist i sentralkomiteens erklæring om partiets stilling til det nasjonale spørsmål, *er borgerskapet under kapitalismens imperialistiske stadium ute av stand til å lede nasjonen. Borgerskapet er like lite egnet til å sikre utviklingen av produktivkreftene, økonomisk oppgang, utvikle nasjonale, kulturelle og patriotiske tradisjoner, – som det er til å forsvare nasjonens uavhengighet.* («Deutschland dem deutschen Volk», Der Weg der Partei nr. 1, februar 1974, red.) Kamerat Stalin har sagt: «Tidligere gikk borgerskapet for å være nasjonens leder, det forsvarte nasjonens rettigheter og uavhengighet og satte disse høyest av alt. Nå finnes ikke en rest tilbake av det nasjonale prinsipp. Nå selger borgerskapet nasjonens rettigheter og uavhengighet for dollar. Den nasjonale uavhengighet og suverenitets fane er kastet over bord. Det hersker ingen tvil om at det må bli dere, representantene for de kommunistiske og demokratiske partiene, som må løfte denne fanen og bære den framover – dersom dere vil være patrioter, dersom dere vil bli den ledende kraft i nasjonen. Det fins ingen andre som kan løfte denne fanen.» (Stalin, bd. 17, s. 189)

I dag, etter at Sovjet har forfalt til kapitalisme, kunne vi føye til at borgerskapet også selger nasjonens rettigheter og uavhengighet for rubler, ikke bare for dollar. Men så kan en spørre: er det ikke slik at den vesttyske imperialismen disponerer en enorm hær? Og beviser ikke det at den er beredt til å forsvare Vest-Tyskland? Det beviser ingen ting. Når det gjelder denne hærens militære styrke sammen-

liknet med en supermakt, står det heller dårlig til. Vi kan sammenlikne det med styrkeforholdet mellom Holland og Hitler-Tyskland under annen verdenskrig. I tilfelle et massivt angrep fra Sovjet ville den ikke holde stand ei uke. For dette er nemlig en imperialistisk hær som har helt bestemte oppdrag for borgerskapet:

- a) å beskytte og forsvare kapitalistenes eiendom og opprettholde et system hvor mennekser utbytter mennesker,
- b) å undertrykke folket i sitt eget land i tilfelle en revolusjonær oppstand,
- c) å tjene som aggresjonsredskap i tilfelle en imperialistisk krig.

Aldri, ikke i noen situasjon, kan denne hæren være et redskap til å forsvare nasjonale rettigheter eller vårt folks uavhengighet. Oppgaven med å lede og forsvare nasjonen faller i dag, selv før sosialismens epoke, på arbeiderklassen og dens revolusjonære fortropps parti. Og denne oppgaven står slett ikke i motsetning til proletariats bestemte klasseinteresser og klassekampoppgaver. Snarere tvert om, – å fullføre de nasjonale oppgavene vil lette klassens mål: å knuse det borgerlige statsapparatet i den sosialistiske revolusjon. Men hva betyr det for oss å skulle lede nasjonen i kampen mot truselen om en ny verdenskrig mellom de to supermaktene, hvor vi kan bli trukket inn? Som jeg allerede har sagt, betyr det først og fremst å bygge en brei enhetsfront med alle som er i opposisjon til de to supermaktene, og som går i mot supermaktens vesttyske partnere og deres østtyske lakeier i det nasjonale spørsmål; i spørsmålet om delingen av vårt fedreland. Det betyr: tilbaketrekking av alle fremmede tropper fra Tyskland, begge de tyske statene ut av Warszawa-pakten og NATO. Det betyr å øke støtten til våre klassebrødre og søstre i DDR som må kaste av seg den sovjetiske sosialimperialismens åk.

BARE FOLKET SELV KAN FORSVARE FOLKET VÅRT

Hvor ytterst lite de vest-tyske monopolborgerne bryr seg om å forsvare og beskytte folket i tilfelle krig, en atomkrig, det kan vi se av hva de bruker hæren sin til. Vel underholder de og en hær og utruster den, men når det kommer til direkte forsvar av folket, foretar de seg ingen verdens ting. Den tyske befolkningen vil bli lagt ut som på et serveringsbrett for supermaktens atomslag. Herrene fra monopolborgerskapet og deres regjeringsrepresentanter har sine atomsikre bunkere. Jetflyene deres står fulltanket, ferdige til å ta av. Hva det blir til med den vest-tyske befolkningen bekymrer ikke disse herrene en dritt, for å si det mildt.

Hvorfor har de ellers innført nye våpenlover, slik at folket ikke kan

skaffe seg våpen på lovlig vis? Nettopp – fordi de er redde. De er mer redde for folket i sitt eget land enn for fremmede angripere. At borgerskapet er raske til å kapitulere og samarbeide, lærte vi f.eks. i Frankrike under siste verdenskrig.

Nei, å forsvare våre hjem, å beskytte vårt folk mot trelbinding under den ene eller den andre supermakta, kan bare folket selv gjøre – og ingen imperialistisk arme. Derfor må proletariatet allerede i dag ta hand om sin bevæpning og allsidige militære opplæring. Derfor krever vårt parti en allmenn folkevæpning og går inn for å bygge en folkehær i motsetning til en imperialistisk yrkesarme. Bare en slik hær kan i tilfelle angrep fra f.eks. de sovjetiske sosialimperialistene være en garanti for at fienden blir drevet vekk fra Tysklands jord gjennom en folkekrig. Deretter skal geværene rettes mot våre innenlandske utbyttere og undertrykkere, forræderne av folkets interesser.

Vår kamp må ha som perspektiv at det ikke er snakk om et angrep, en krig, der vi blir trukket inn på den ene eller den andre siden. Det kan vi bare når det i hele Vest-Europa, ikke bare Forbundsrepublikken, blir reist en enhetsfront mot de to supermaktens hegemonibestrebelse. Hva var det kamerat Chou En-lai sa i talen sin på Folkekongressen? «Vi støtter statene og folkene i den andre verden i kampen mot kontroll, trusler og sjikane fra supermaktene. Vi støtter at de vest-europeiske statene står sammen i denne kampen.»

FOR ENHETEN MELLOM FOLKENE I VEST-EUROPA I KAMPEN MOT DE TO SUPERMAKTENE!

Hva var det kamerat Enver Hoxha sa i sin tale den 3. oktober 1974? «Vi respekterer folkene og regjeringene som ikke bøyer seg for de to supermaktens diktat og ønsker, men driver en uavhengig og suveren politikk».

Hvordan står dette i relasjon til EEC, Det europeiske fellesskapet, dvs. sammenslutningen eller samarbeidet mellom vest-europeiske monopoler og deres regjeringer? På den ene sida driver denne sammenslutningen enheten i Europa framover, dvs. på det økonomiske, politiske og militære området. Vi har ingenting imot det, fordi proletariatet, folkene i Vest-Europa kan utnytte denne utviklingen i den nødvendige kampen for å styrte den herskende klassen i den sosialistiske revolusjonen. Dersom denne sammenslutningen retter seg mot de to supermaktens hegemonibestrebelse og går inn for å forsvare folkenes nasjonale uavhengighet, så er vi for – og støtter opp om den. Fordi det må være ganske klart at et forent Europa med over 200 millioner mennesker står sterkere

Ernst Aust,

**Tysklands Kommunistiske Parti,
marxist-leninistene:**

KAMP MOT DEN VOKSENDE KRIGSFAREN FRA DE TO SUPERMAKTENE!

FOR ENHET OG SOLIDARITET MELLOM DE EUROPEISKE FOLKENE!

Tale i Kiel 27. mars 1975

enn et enkelt land i kampen mot supermaktenes herredømme.

På den andre sida er imidlertid vår kamp rettet mot de vest-europeiske monopolene fordi deres sammenlutning er rettet mot det vest-europeiske proletariatet og andre arbeidende folk, f.eks. bøndene. Dessuten finnes det sterke tendenser innenfor EEC i retning av å kaste seg inn i konkurransen mellom supermaktene og ordne det slik at EEC, under den ene eller andre supermaktas beskyttende vinger, kan være med å utbytte folkene i den tredje verden.

Vi har likevel ingen illusjoner. Den europeiske monopolkapitalen er som det vest-tyske monopolborgerskapet vaklende overfor supermaktene. Den europeiske monopolkapitalen er supermaktenes representant, isolert fra og i frykt for folket. Den vil ende opp med et fullstendig svik mot de europeiske folkenes nasjonale uavhengighet.

Derfor kan et sterkt og mektig Europa overfor de to supermaktene bare skapes gjennom proletariatets revolusjonære partier, som kan mobilisere massene. Bare de marxist-leninistiske partiene sveiset sammen i en enhet bygd på marxismen-leninismens prinsipper kan klare denne oppgaven. Her ligger framtida. Og når det i dag ser ut som det er monopolkapitalens agenter som står fram for det forente Europa, så er det ikke dem, men folkene, som kan virkelig gjøre denne enheten.

KAMPEN FOR ET FORENT, UAVHENGIG OG SOSIALISTISK TYSKLAND ER UADSKILELIG BUNDET SAMMEN MED KAMPEN MOT DE TO SUPERMAKTENE

Venner, arbeidskamerater, kamerater!

La meg avslutningsvis si enda noen ord om forholdet mellom nødvendigheten av kamp mot den voksende krigsfaren, byggingen av en brei enhetsfront mot de to supermaktene og klassekampen i landet vårt samt kampen for et forent, uavhengig og sosialistisk Tyskland. I praksis er disse kampoppgavene direkte bundet sammen med hverandre. Kampen mot de to supermaktene er knyttet sammen med det allmenne spørsmål om den sosialistiske revolusjonen på samme måte som

en riktig løsning av det nasjonale spørsmål er det. I praksis kan man si at uten en vellykket kamp mot hegemonibestrebelsene til de to supermaktene, sepsielt den sovjetiske sosialimperialismen og dens femtekolonne, er en seierrik proletarisk revolusjon umulig i vårt land.

Vi ser for tida at de seierrike kampene folkene i den tredje verden fører, utvikler seg. Kampen for å tilkjempe seg og sikre nasjonal selvstendighet såvel som kampen for å beskytte statlig suverenitet, nasjonale råstoff- og inntektskilder. Deres kamp mot de to supermaktenes herredømmebestrebelsler og maktpolitikk tiltar i dybde og bredde. Proletariatets klassekamp sammen med de andre utbytteste sjikt i samfunnet har antatt et enormt omfang, i tråd med forverringa av den allmenne krisa. Hvis vi ser på antallet av folk som deltar i kampene og kampens intensitet, finner vi ut at vår tid kan sammenliknes med de mest kritiske perioder som borgerskapet i de kapitalistiske land hittil har gjennomgått. Den herskende klasse reagerer da også hektisk, styrker utbyttinga, undertrykkelsen og fasciseringen.

Det vil utvilsomt for eller senere komme til en revolusjonær situasjon i Forbundsrepublikken, som i de andre vesteuropeiske statene. Til en situasjon der massene ikke lenger vil og de herskende ikke lenger kan leve på den gamle måten, der de undertrykte klassenes nød og elendighet blir skjerpet i større monn enn til vanlig, slik at de som rolig lar seg utplyndre i «fredelige» tider, blir drevet til selvstendige historiske handlinger.

Vi veit som marxist-leninister at en revolusjon ikke kan finne sted med mindre det foreligger en revolusjonær situasjon. Dessuten at ikke enhver revolusjonær situasjon fører til revolusjon. Vi veit at en seier for revolusjonen er umulig dersom ikke proletariatets revolusjonære parti leder massene gjennom en vitenskapelig strategi og taktikk, som åpner revolusjonære perspektiver for massene og fører dem inn på den riktige veien for å nå sine mål.

Men her ligger også vår største mangel hittil: nemlig å utarbeide den vitenskapelige taktikk og strategi som leder massene inn på den riktige veien mot målet. I dette arbeidet kan vi ikke bare gå ut fra begivenhetene i vårt eget land – men må ha perspektivet om verdensrevolusjonen som helhet foran oss. Mange kamerater gjør dette svært så enkelt. For dem er det åpenbart tilstrekkelig å forklare hva kapitalismen består i, hvordan folk blir utbyttet, at de bare kan befri seg gjennom en revolusjon, og så stille opp noen dagskrav. Men hvis man begynner å diskutere den økende krigstruselen som et resultat av supermaktenes kamp om hegemoniet, svarer de – hvis

de overhodet gider å svare – med å slå fast: enten vil krigen framkalle revolusjonen eller revolusjonen vil forhindre krigen.

Vel – dette er utvilsomt riktig. Som vi veit fra erfaringene fra den første og andre verdenskrigen, var det krigen som drev revolusjonen fram. Når imperialismen åpner opp for en slik krig vil den uvergerlig drive fram revolusjon og store oppstander over hele verden og imperialismen framskaffer sin egen undergang. Men hvordan stemmer dette med delsetningen, «eller revolusjonen vil forhindre krigen?» Kan revolusjonen i vårt land alene forhindre en verdenskrig? På ingen måte. Heller ikke revolusjon i England, Frankrike og Tyskland kan forhindre krigen, ikke engang i den ene av supermaktene kan det. Derimot vil dette bedre betingelsene for en seier for verdensrevolusjonen og gjøre forholdene ubetinget vanskeligere for imperialismen og dens aggressive krigs-eventyr. Det vil bety å tilføre imperialismen nye store nederlag, på samme måten som landene i den tredje verden gjør det i dag, i kampen mot imperialismen og særlig mot de to supermaktene. Da ville vi nemlig igjen ha en sosialistisk leir med Folkerepublikken Kina i spissen, med styrke til å drive verdensrevolusjonen enda sterkere framover. Likevel vil faren for en tredje verdenskrig som resultat av de to supermaktenes kamp om overherredømme først være avverget når begge supermaktene er fullstendig knust, når den sosialistiske revolusjonen har seiret i USA, når de sovjetiske sosialimperialistene er styrtet og de sovjetiske folkene har gjenopprettet proletariatets diktatur. Imperialisme betyr krig. Og som Lenin sier: «Så lenge den private eiendomsrett til produksjonsmidlene består, er på bakgrunn av et slikt økonomisk grunnlag, imperialistiske kriger absolutt uungåelige.» (Lenin, Werke, bd. 22)

Skulle på den annen side revolusjonen i vårt land komme for den imperialistiske krigen, kan vi være skråsikre på at begge supermaktene, den ene såvel som den andre, vil sette himmel og jord i bevegelse for å forhindre sosialismens seier i Forbundsrepublikken. Det betyr at om en revolusjon skulle komme under slike vilkår, må vi være forberedt på at det bevæpnede proletariatet, de arbeidende massene i løpet av revolusjonen ikke bare vil stå overfor det innenlandske borgerskapet, men også troppene til de imperialistiske supermaktene. Vi må være forberedt på at en anti-imperialistisk, nasjonal frigjøringskamp vil utvikle seg gjennom revolusjonen.

Hvordan det nå enn er, dreier det seg om å drive den proletariske revolusjonen fram til seier. Det gjelder å forhindre at Forbundsrepublikken blir

trukket inn i en krig mellom supermaktene og gjort til slagmark. Tatt i betraktning den voksende rivaliseringen mellom supermaktene i mellom, er det større mulighet for at dette skjer, enn at revolusjonen kommer før krigen i vårt land. Dermed blir kampen mot de to supermaktene, spesielt deres listighet, løgnene og sosialimperialismens mange kontrarevolusjonære gjøremål – med nødvendighet den viktigste kampen. Dvs. å bygge en brei enhetsfront på nasjonal, vest-europeisk og internasjonal basis. Alt som skader enhetsfronten mellom verdens folk må bekjempes, alt som styrker den må en støtte opp om.

Det betyr ikke på noen måte å oppgi klassekamp-oppgavene – som trotskistene påstår, – men å underordne den nasjonale klassekampen den internasjonale kampen. Det betyr overhodet ikke å gi opp sin egen revolusjon, men å underordne, dvs. tilpasse denne til rammene for verdensrevolusjonen. Derfor er det en oppgave for partiet å propagandere den kommende revolusjonen for massene, tilbakevise at den skulle være umulig, bevise nytten av en revolusjon for folket og forberede proletariatet og alle arbeidende og utbytteme på revolusjonær kamp, – ideologisk, politisk og militært. Det siste aspektet får en særlig stor betydning. Enten det er på den ene eller andre måten, – revolusjon eller nasjonal frigjøringskrig – springer politisk makt ut av geværløpet.

Kvinnelige og mannlige kamerater, jeg kan ikke avslutte uten å ha sagt noen ord om det nasjonale spørsmål. Det er et spesielt problem vi har i tillegg til å reise enheten mellom folkene i Europa til kamp mot de to supermaktene. Heller ikke dette spørsmålet kan løses uten ubønnhørlig kamp og bygging av en brei enhetsfront mot de to supermaktene som okkuperer og deler opp Tyskland, så lenge det ikke lykkes en av dem å innlemme den andre delen av Tyskland i sin maktsfære. Noe slikt har vi ingen interesse av. Vi kjemper for et forent, uavhengig, og sosialistisk Tyskland!

Det var en tid da kameratene i SED (det statsbærende partiet i DDR, red.) støttet opp om de revolusjonære kampene her i Vest-Tyskland, mot USA-imperialismen og dens Adenauer-regjering. Ja, selvoppofrende støttet de denne kampen. Det ble uttrykt slik i en erklæring fra SK i SED den gangen om »programmet for gjenforening av Tyskland»: »I overensstemmelse med beslutningen fra SEDs andre partikongress om at det er en plikt for alle patriotiske krefter i DDR å styrke den broderlige solidariteten med KPD, for at KPD skal fullføre sin historiske oppgave, fremst i rekkene for den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Vest-

Tyskland. Derfor oppfordrer vi alle patrioter, alle tyskere med oppriktig vilje: slutt dere sammen med alle patriotiske og vennligsinnede krefter for å gjøre en slutt på herreveldet til de amerikanske okkupantene og deres tyske medløpere! Rydd veien for et forent demokratisk og uavhengig Tyskland.»

I dag, kamerater, – da DDR blir trampet under jernstøvelen til de nye tsarene i Kreml, da landet forlengst er blitt en satelitt, en koloni under den sovjetiske sosialimperialismen, – er det ikke bare vår proletære, internasjonale – men også vår broderlige plikt å støtte med alle midler våre klassebrodre i kamp, støtte Øst-Tysklands marxist-leninister mot de russiske okkupantene og de tyske lakeiene deres. Like forbeholdsløst som SED i sin tid støttet oss. Vi skal støtte dem

med alle midler for å rydde veien for et forent, uavhengig og sosialistisk Tyskland!

Venner, arbeidskamerater, kamerater,

Etter alt det som er sagt her om den truende krigsfaren som resultatet av supermaktens ville rivalisering, må vi ikke glemme at det ikke er supermaktene, men verdens folk, som bestemmer historiens utvikling. De to herskere, USA og Sovjet, er inne i et dilemma på grunn av indre og ytre vansker. Og de får det stadig verre. Hva de vil, er en ting. Om de klarer å virkeliggjøre det, er en ganske annen sak. Kamerat Mao Tsetung viser til dette i sin erklæring fra 20. mai 1970: »Faren for en ny verdenskrig består, og folkene i alle land må forberede seg. Men revolusjonen er hovedtendensen i verden i dag.»

La oss forberede oss.

Fra demonstrasjonen under anti-krigsdagen som blei arrangert av KPD/ML og Roter Garde (Røde Garde) – partiets ungdomsorganisasjon – i september 1975. Her bæres det store lerretstransparenter med karikaturer av rivaliseringa mellom supermaktene og tegninger som symboliserer verdens folk i kamp mot supermaktens streben etter hegemoni. Teksten på den første transparenten lyder: »Folkene vil seire, imperialismen vil bukke under! »

LEVE KAMPEN MOT DE TO SUPERMAKTENE!

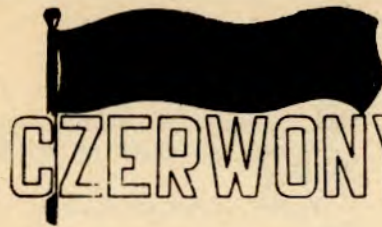
FOR TYSKLANDS NASJONALE UAVHENGIGHET!

LEVE ENHETEN OG SOLIDARITETEN MELLOM DE EUROPEISKE FOLKENE!

LEVE DEN PROLETARISKE REVOLUSJONEN I BEGGE DE TYSKE STATENE!

LEVE DET FORENTE, UAVHENGIGE OG SOSIALISTISKE TYSKLAND!

FRAM MOT DEN SOSIALISTISKE VERDENSREVOLUSJONEN!

Proletariusze wszystkich krajów, łączcie się!

CZERWONY SZTANDAR

(Røde Fane), organ for
Polens Kommunistiske Parti:

5. oktober 1975
var det fem år sidan
Polens Kommunistiske Parti,
det illegale marxist-leninistiske partiet,
vart skipa. Det er kjent at dette partiet
spela ei viktig rolle som utløysande og
organiserande kraft under
arbeidaroppreisten i Szczecin og andre
polske byar i desember 1970. Partiet strir
for ein ny sosialistisk revolusjon og for
atterreising av proletardiktaturet i Polen,
mot det sosialimperialistiske
framandveldet og mot ærendssveinane i
den revisjonistiske Gierek-klikken.

**Vi prentar her eit samandrag av ein
artikkel frå avisa partiet gjev ut —
Czerwony Sztandard (Raude Fane).
Høvet for artikkelen er 31-årsdagen for
frigjeringa frå Hitler-Tyskland.
Samandraget vart sendt ut gjennom
Radio Tirana 3. september 1975.
Her er det omsett etter Roter Morgen,
som prenta det på tysk i nr. 39/75.**

ÅRSDAG AV POLE FOR HÆ TROPPA SOSIALI

6 millionar menneske døydde for frigjeringa av landet. Men likevel ser det polske folket at det enno står okkupasjonstroppar her, som det gjorde då landet låg under for det tsaristiske herreveldet. På overflata synest det som om Polen har politisk fridom.

Men folket får smertelege prov for at Polen i røynda er ein stat med innskrenka suverenitet, at det er ein stat som er avhengig av den sovjetiske sosialimperialismen politisk, økonomisk og militært, at det er ein stat som får kulturen sin sensurert av den stor-russiske sjåvinismen. Det er ein ugjen-driveleg kjensgjerning at Polen er okkupert av den sovjetiske sosialimperialismen.

Lenkehundar vert prisa for halsbandet sitt og lenka si, seier eit eventyr, men det finst ikkje ein einaste fri hund som misunnar han eller lit på han. Den rakrygga, progressive og revolusjonære delen av det polske samfunnet har aldri avfunne seg med at fridomen har gått tapt eller at folket er blitt kløyvt.

Heile ættledet har kjempa for å kaste av seg trelleåket og for å samle folket.

På denne måten er det blitt prova med blodet og gravstadene til dei som har falle, at det polske folket er revolusjonært og aldri vil finne seg av med å leve som trellar. Denne revolusjonære holdninga har og gått i arv til den unge generasjonen. Ein liten reaksjonær og degenerert del av samfunnet, dei som har svikta kommunismen, dei prisar lenka og banda, svikarlivet i teneste for

GEN FOR FRIGJERINGA N ER BLITT ÅRSDAGEN RTAKINGA MED R FRÅ DEN SOVJETISKE IMPERIALISMEN

okkupantmakta. I går var dei i teneste for den tsaristiske reaksjonen, i dag tener dei den sovjetiske kontra-revolusjonen.

Lenin svivørde slike svikarar. Han talte om slavar som slikkar støvlane til slavehaldaren sin, som talar vakkert om det vedunderlege slavelivet og ser opp til den gode og skikkelege herren sin, og sa at ein slik slave er ein lakei, ein usling. Det er ingen tvil om at det strir mot livsinteressene til det polske folket at det står sovjetiske troppar i landet så lang tid etter at krigen vart slutt. Det tener ikkje fredssaka i verda og langt mindre revolusjonen og sosialismen. *Praktisk og objektivt vil det seie at Polen er militært undertvinga og at folket er trellbunde i samklang med dei reaksjonære måla for ekspansjonspolitikken til den sovjetiske sosialimperialismen, som kappast med den amerikanske imperialismen om verdsherredømet.* Gierek-klikken rett-kjenner den sovjetiske hærtakinga av Polen med at det er »naudsynt» å trygge staten mot vestleg imperialisme. Det er heilt enkelt ei lygn. Det er heilt meiningslaust at det skal stå ein russisk okkupasjonsarme på 50 000 mann i Polen i fredstid. Dersom den såkalla »atomskjermen» til den sovjetiske sosialimperialismen verkeleg ville verje interessene til revolusjonen og sosialismen, då ville han vere før til det, sjølv om det ikkje sto russiske divisjonar i Polen. Dersom det verkeleg stod om tryggingsspørsmål i fredstid, då ville Polen dessutan vore god for å kalle 50 000 soldatar til våpen på stutt frist sjølv.

Czerwony Sztandard strekar under at den sovjetiske sosialimperialismen held landet okkupert med troppane sine fordi det ikkje rår eit proletar-diktatur korkje i Polen eller i Sovjet og fordi sosialismen ikkje vert bygd. Sambandet mellom Polen og Sovjet vert avgjort av borgarleg maktpolitikk. Den svakaste kapitalisten må legge seg under den sterkaste. All imperialisme fører ein reaksjonær politikk. Difor kan det ikkje vere tale om nokon demokratisk likkapsrett, om sjølvstende og suverenitet for Polen, i samband mellom dei to landa. Den sovjetiske revisjonistklikken handsamar alt no Polen som om det skulle vere ein fast del av deira eigen metropol.

Bresjnev-klikken tillet nok framleis eit ytre skin av politisk fridom, men han lit likevel ikkje fullt ut på regjeringa til Gierek-klikken, for ho er isolert frå massane, Bresjnev-klikken stoler ikkje på den polske hæren, på soldatane der – arbeidarane og bøndene – og heller ikkje på ein del av offiserane som enno ikkje har skore seg heilt av frå folket. Han er framfor alt redd for revolusjonære aksjonar frå massane av det slaget som fann stad under desember-hendingane. Dei sovjetiske okkupasjonstroppane har same karakter som ein framandlegion i eit overvunne land. Dei verjar interessene til den sovjetiske sosialimperialismen i Polen som i ein provins der den politiske fridomen er innskrenka gjennom ein militærallianse av den aggressive Warszawa-pakt-typen. Den sovjetiske sosialimperialismen talar mykje om »den sosialistiske folkefelleskapen», om »økonomisk integrasjon»

og om »grunnfesting av einskapen og solidariteten» mellom medlemslanda i Warszawa-pakten og COMECON, og Gierek-klikken messar det same oppatt. Men kva slag »sosialistisk folke-einskap» er det når folka ligg under okkupasjonsstøvelen til den sovjetiske sosialimperialismen? Dei revisjonistiske tsarane som held Polen okkupert, har gjort Sovjetunionen om til eit fengsel for folka. Dei freistar å lenke det sovjetiske folket sjølv til stormaktssjåvinismen. Eit folk som underkuar andre folk, kan aldri vere fritt.

Då Engels analyserte følgene av revolusjonen i 1848, sa han: »Dersom ikkje alle folk får fridomen og einskapen attende, då kan ein korkje nå fram til internasjonal sameining av proletariatet eller til roleg og fornuftig samarbeid mellom desse folka for felles mål.» Polen er ein kapitalistisk stat av ein nasjon i dag. Det finst difor ikkje noko grunnlag for nasjonale stridar og grensestridar. Dei objektive vilkåra er til stades for å grunnfeste einskapen og solidariteten mellom arbeidarklassen i alle grannelanda våre.

Det polske proletariatet og for-troppen for det, Polens Kommunistiske Parti, vil styrke det revolusjonære sambandet i fyrste rekke med proletariatet i alle grannelanda sine, skriver avisa Czerwony Sztandard til slutt. Saman med dei vil dei styrke kampen mot dei felles fiendane, borgarskapet i landet og internasjonalt, mot dei revisjonistiske agentane og framfor alt mot den imperialistiske krigs- og okkupasjonspolitikken til begge supermaktene, Sovjetunionen og USA.

PROGRAM-DISKUSJON I SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTI

FOR EIT NYTT KOMMUNISTISK PARTIPROGRAM

Av Bo Gustafsson

Hausten 1974 sette partistyret i Sveriges Kommunistiske Parti ned ei programnemnd. Nemnda har til oppgåve å arbeida ut eit einskapleg program for partiet. Ho skal leggja fram fleire utkast som så vert drøfta i partiet.

Det endelege framlegget skal vedtakast av den andre kongressen i SKP, som skal haldast i år.

Vi prentar her omsetjingar av fire innlegg i denne programdiskusjonen. Det fyrste er ei utgreiing om bakgrunnen for programarbeidet av Bo Gustavsson, formann i programnemnda. Utgreiinga stod i SKP-tidsskriftet «Marxistiskt Forum», nr. 7 — 8/74.

Dei neste er innlegg i SKP-avisa «Gnistan», der eit av spørsmåla til Bo Gustavsson blir drøfta, karakteren ved den svenske revolusjonen.

Eit politisk program skal seia noko om kva for målsetting eit parti har og korleis partiet tenkjer seg at målsettinga skal gjennomførast. Det var difor Marx kalla eit program for «ei offentleg oppsett fane». Men eit program er meir enn det. For partiet er det eit kart og kompass som viser mål, farleia og dei ulike stasjonane på veg til målet. Først når eit parti og partimedlemmene blir samde om eit program, kan dei handla medvite og som om dei var oppglodde og fylte av *ein* vilje. Sjølv sagt kan ikkje eit program løysa alle dei konkrete spørsmåla som eit parti står overfor. Nye røynsler og nye landevinningar vil koma til å endra delar av programmet. Dessutan bør ikkje eit program vera altfor omfattande og detaljert — då blir det ikkje lese av så mange og dei store linene har lett for å gå tapte. Men dei viktigaste spørsmåla i partistrategien og taktikken bør programmet løysa.

SKP har litt etter litt byrja å forma ut program for ulike område. Alt då KFML vart skipa i 1967 vart det vedteke plattform, vedtekter, handlingsprogram og eit vedtak om dei nærmaste oppgåvene. Seinare er desse blitt utvikla vidare og bygde ut. Partiet har vedteke eit fagleg handlingsprogram og eit kommunalpolitisk program. På den første kongressen til SKP vart det også vedteke eit allmennpolitisk program, «For eit sosialistisk Sverige». Dette vart spreidd og propagandert for framfor valet i 1973. Partiet manglar såleis ikkje program. Men programmet har manglar. For det første finst det viktige spørsmål som partiet enno ikkje har teke stilling til. Dette vil snart koma til å gå fram. For det andre er dei ulike programma enno ikkje støytte saman til nokon heilskap slik at vi kan sjå korleis dei ulike delane passar inn i kvarandre. Det er først og fremst desse to spørsmåla programarbeidet bør løysa.

Den praksisen partiet har er enno

visseleg lite utvikla. Vi har vunne mange nye røynsler og utviklinga går snøgt. Programmet har til oppgåve å gje eit svar på dei hovudspørsmåla som klassekampen stiller. Det har ofte blitt sagt at teori utan praksis ber ikkje frukter. Sett under eitt så er hovudoppgåva til partiet framleis den same som vart sett opp i 1971 i den korrigeringskampanja som KFML hadde då. Desse hovudoppgåvene blei slått fast på den første kongressen i SKP. Dei vart også sette fram på nytt og konkretiserte i vedtaket frå partistyret, «SKP framfor 1974». Poenget her var å sameina partiet sin kamp med dei kampane massane førte. Den oppgåva har vi begynt å løysa. Men ny praksis stiller også nye problem, og dei kan ikkje løysast berre gjennom praksis. Praksis må samlast i hop, analyserast og gjerast om til teoretiske retningslinjer. Desse må dinest tilmåstast på praksis att. Elles kan ikkje praksis utviklast vidare. Praksis utan teori vert blind. Kampområda til eit kommunistisk parti er alltid tre, som Engels sa: det økonomiske, det politiske og det teoretiske. Samstundes med at vi held fast ved hovudoppgåva å utvikla partiet i den økonomiske og politiske massekampen, bør vi også no ta til med å leggja vekt på den teoretiske kampen. Det vil koma til å letta praksis på mange område.

INTERNASJONALE SPØRSMÅL

Den kampen den svenske arbeiderklassen og det svenske folket fører for dei nære og langsiktige interessene sine er ein del av den internasjonale klassekampen. Den striden arbeidarklassen og folket fører i dei sosialistiske landa, den tredje verda og i Europa og USA er ei støtte for kampen åt arbeiderklassen og folket i Sverige og omvendt. Difor bør kampen åt folka sameinast. Til dette krevst det ein rett internasjonal strategi og taktikk.

I lengre tid framover reknar vi med

at det finst fire viktige motseiingar i verda som kjem til å avgjera utviklinga:

1) Motseiinga mellom dei sosialistiske statane på den eine sida og dei imperialistiske og sosialimperialistiske statane på hi. 2) Motseiinga mellom dei under-tinga folka i den tredje verda på den eine sida og dei imperialistiske og sosialimperialistiske statane på den andre. 3) Motseiingane mellom dei imperialistiske og sosialimperialistiske statane seg imellom. 4) Motseiinga mellom arbeidarklassen og folket på den eine sida og monopolkapitalistane på hi i dei imperialistiske og sosialimperialistiske statane.

Men tilhøvet mellom desse motseiingane og dei konkrete uttrykka for dei endrar seg frå tid til tid. Likeins skjer det viktige forandringar innanfor dei ulike leirane. I Kina og Albania har ein klart å hindra at kapitalismen er blitt ført inn att på nytt. Proletardiktaturet har grunnfest seg og vorte utvikla vidare gjennom ein kulturrevolusjon. Sovjetunionen som ein gong var sosialistisk er blitt ei imperialistisk supermakt på oppveg som tevlar med USA-imperialismen om herredømmet i verda. I mesteparten av tida etter andre verdskrigen har USA spela rolla som verdspoliti nr. 1. No rasar det nedetter med landet både økonomisk og politisk. Statane i den tredje verda har i det siste byrja å stå saman, og folka i desse statane står klårare og klårare fram som den revolusjonære hovudkrafta i verda. Dei vest-europeiske imperialistiske statane i og omkring EEC utgjør ei kraft mellom dei to imperialistiske supermaktene, Sovjetunionen og USA på den eine sida, og statane og folka i den tredje verda på den andre.

Korleis skal vi vurdere denne stoda? Kva for lærdommar skal vi dra av kulturrevolusjonen i Kina, og kva kan vi lære av dei nederлага arbeidarklassen og folket har lide i Sovjetunionen og dei andre revisjonistiske landa? Dei som no styrer og rår i Sovjetunionen sveiper framleis om seg med «sosialistiske» klede og dreg nytte av at USA-imperialismen har avslørt sin natur for folk i verda. Dei brukar ein sløgare taktikk enn USA. Er det rett at dei i dag til og med er farlegare enn USA-imperialistane? Er det rett at det no er Europa som er brennpunktet i tvekampen mellom dei to imperialistiske supermaktene? Kva følger vil det få for folka i Europa, medrekna oss her i Sverige? Kva slags krefter er det som ligg attom denne tendensen til større semje blant statane og folka i den tredje verda, og korleis skal det svenske folket stilla seg til dette? Er det rett at dei store motseiingane i verda i dag konkret syner seg i mot-

seiingane mellom ei «første» verd der dei to supermaktene USA og Sovjetunionen er med, ei «andre» verd som er Vest-Europa og ei «tredje» verd som utgjør folka i Asia, Afrika og Latin-Amerika? Om dette er rett bør ikkje då det svenske folket først og fremst kjempa mot dei to supermaktene og særleg vera meir på vakt mot Sovjetunionen? Bør ikkje då det svenske folket slå seg saman med folka i den tredje verda som er den revolusjonære hovudkrafta no? Må ikkje det svenske folket til og med kjempa for å sameina folka i Europa for å stengja ute dei to supermaktene og støtta folka i den tredje verda?

Men kva vil dette seia reint konkret? Korleis skal vi t.d. sjå på eit land i den tredje verda der ein reaksjonær ut-sugarklasse sit ved makta, eit land som samstundes blir utplyndra og under-tinga av dei to supermaktene og såleis har ei objektiv interesse av å setja seg opp mot dei, og faktisk gjer det? Korleis skal vi sjå på den einskapen på imperialistisk grunn som EEC utgjør i høve til dei to supermaktene? Bør ikkje folka i Vest-Europa stri for å utvikla einskapen seg imellom på eit grunnlag som ikkje spenner beina under den nasjonale sjølvrådetretten? Bør dei ikkje stå samla på ein slik måte at dette kan skapa ein grunnvoll, som kan halda både for motstanden mot dei to supermaktene og støtta til folka i den tredje verda? Om det endeleg er slik at Europa er brennpunktet i kampen mellom dei to imperialistiske supermaktene, og at Sovjetunionen no kanskje trugar oss meir enn vi er klar over, kva følger vil det få for korleis arbeidarklassen og folket skal stilla seg til det borgarlege militærapparatet? Det rettar seg jo ikkje berre mot ytre fiendar, men også – først og fremst – mot den indre «fienden», det vil seia arbeidarklassen og folket.

Stoda i verda er innflokt. Det krevst difor at SKP granskar dette slik at partiet skal kunna forma ut eit rett program i dei internasjonale spørsmåla. Ettersom stoda er flokut, blir også den politiske lina flokut. Men om vi tek utgangspunkt i fakta, brukar dei marxist-leninistiske grunnsetningane på desse, lærer av dei historiske røynsle og mobiliserer alle medlemmar og sympatisørar i arbeidet med programmet, så bør det bli ei råd med å nå fram til rette standpunkt og ei rett line.

KLASSEKAMPEN I SVERIGE

Det programframlegget som vi no driv på med å arbeide ut er delt opp i fire avsnitt: Verda i dag, For eit sosialistisk Sverige, Dei nærmaste opp-

gåvene og Sveriges kommunistiske parti. Her er det sjølv sagt det andre og tredje avsnittet som er viktigast, men også vanskelegast. Ein rett strategi og taktikk krev omfattande og lange røynsler. Det har partiet vårt enno ikkje. Men vi har alt gjort ein del røynsler, og vi kan byggja på dei røynsleane som det førre SKP og andre parti har gjort. Då Kommunistpartiet i Kina, med Mao Tsetung i brodden, utetter i 30-åra arbeide ut den politiske lina, vart det gjort historiske undersøkingar med det for auget å finna fram til grunnloven for klassekampen i det kinesiske samfunnet. Det synt seg då at denne grunnloven var væpna opprør frå bondemassane. Desse opprøra går som ein raud tråd gjennom kinesisk søge. Gjennom denne oppdaginga grunnfesta partiet si oppfatning om at den nydemokratiske revolusjonen laut nåast ved ein væpna nasjonal frigjeringskrig, der bondemassane måtte vera hovudkrafta. Dette var det første steget på vegen til sosialismen. Kan vi lære noko av dette? Bør ikkje vi også prøva å finna grunnloven for klassekampen i det svenske samfunnet? Det ville hjelpe oss i å utvikla eit riktig program for den sosialistiske revolusjonen i Sverige.

Eit rett program krev også ein analyse av klassane i det svenske samfunnet. Samfunnet utviklar seg gjennom klassekamp. For at sosialismen skal kunna gjennomførast i Sverige, lyt vi vita kva for klassar som finst i det svenske samfunnet og korleis dei stiller seg til den sosialistiske revolusjonen. Kva klassar er det som utgjør hovudkrafta i den revolusjonære kampen, og kva klassar er det som i hovudsak vil hindra revolusjonen? Dette vil seia: Kva for klassar må vi retta kampen mot? Vi veit alt no at arbeidarklassen er hovudkrafta i revolusjonen og monopolkapitalen er hovudhinderet. Men er kunnskapane våre særleg konkrete? Neppe. Kva for sjikt må kunna reknast til arbeidarklassen, bortsett frå industriarbeidarane? Korleis bør monopolkapitalistklassen avgrensast? For at revolusjonen skal lukkast, må vi også vita kva klassar og sjikt som er arbeidarklassens stridsfelagar. Funksjonærane? Heilt visst. Men kva for sjikt av funksjonærar? Og korleis skal mindre næringsdrivande og småkapitalistar vinnast for kampen mot monopolkapitalen? Det er nokså mange av dei, men dei ligg under for borgarleg påverknad no. Vi bør også spørja oss sjølve korleis vi skal avgrensa dei mellomstore kapitalistane, ja vi må til og med få grep om motseiingane innanfor monopolkapitalistklassen og. Politikken er ein vitenskap og ein kunst. Den krev ein rett taktikk i høve til alle

klassar og lag. Elles kan ikkje sosialismen bli til røyndom.

Ein rett klasseanalyse må ta fatt i den økonomiske stoda dei ulike klassane og laga står i. Dette gjeld då først og fremst det tilhøvet dei har til produksjonsmidla. Det er ein nødvendig føresetnad. Men dette er ikkje nok. Korleis dei ulike klassane og sjakta fer åt i klassekampen vert også avgjort av den ideologien og dei tradisjonane dei har. Trass i at tre fjerdepartar av det svenske folket livbergar seg ved lønsarbeid, d.v.s. ved å selja arbeidskrafta si til kapitalistane, er tankane og framferda deira merkte av borgarlag ideologi i ymse slags former. Ikkje berre dei borgarlege arbeidspartia – sosialdemokratiet og revisjonistpartiet VPK –, men også store delar av dei opne borgarlege partia – først og fremst Senterpartiet, men også Folkepartiet – er tufta på lønsarbeidande klassar. Desse står objektivt i motsetning til monopolkapitalen. For å kunna forma ut ein rett politisk taktikk, er vi tvinga til å sjå nøy på desse tilhøva. Vi må også granska strukturen i dei ulike partia. Elles greier vi ikkje å utnytta motsetningane, vinna fleirtalet over til oss, isolera mindretalet og slå dei fiendane arbeidarklassen og folket har, ein for ein.

OM HOVUDMOTSEIINGA

I analysen vår av klasse-motseiingane lyt vi først og fremst finna hovudmotseiinga i samfunnet. Det er den motseiinga som fastset hovudkarakteren i klassekampen og den hovudleia han må ta. Andre klasse-motseiingar blir også avgjorde ut frå den. Kva er då hovudmotseiinga i det svenske samfunnet? Til no har vi sagt at den går mellom monopolkapital og folk. Til folket høyrer først og fremst arbeidarklassen, men også dei fleste funksjonærane, mindre næringsdrivande og småkapitalistar, flest alle frie yrkesutøvarar og intellektuelle o.fl. Kva som er folket er det til sjuande og sist hovudmotseiinga som definerer. Det er alle dei klassane og laga med arbeidarklassen i brodden som i større eller mindre grad blir utsugde, utplyndra og undertrykte av monopolkapitalen og dei nærmaste følgjesveinane hans. Grunnlaget for denne oppfatninga er at monopolkapitalistane har skilt seg ut som den dominerande klassen både økonomisk, politisk og ideologisk. Det er utviklinga av kapitalismen fram mot monopolkapitalisme som har gjort dette. Dei nyttar ut overtaket dei har fått for at monopolkapitalen skal veksa seg større og sterkare. Dermed er han i ulik grad kommen i motsetning til andre klassar og lag. Politisk viser dette seg i at dei progressive rørsle-

som har vakse fram dei ti siste åra her i Sverige følgeleg har retta brodden i kampen sin mot monopolkapitalen og dei følgjene dette herreveldet fører med seg: Streikerørslene blant arbeidarene, det nye medvitte hjå visse delar af funksjonærskjiktet, leigebruar-rørsla mot dei høge husleigene og kampen mot avfolkinga – som er eit resultat av konsentrasjonen og sentraliseringa av kapitalen. Andre trekk er miljøgruppene, den kampen dei vernepliktige fører for betre vilkår og borgarleg-demokratiske rettar og fri-dommar, studentrørsla mot U-68, rørsla for ein progressiv folkekultur (i motsetning til den imperialistiske kulturen). Atter andre uttrykk for dette er dei anti-monopolistiske tendensane hjå fleire av ungdomsforbunda i partia (slik som i Senterungdommen, der dette har synt seg i ein småborgarleg-populistisk, men anti-monopolistisk ideologi), rørsla mot å slutta seg til EEC slik monopolkapitalen ynskte, og sist men ikkje minst dei mange anti-imperialistiske organisasjonane med DFFG (De förenade FNL-grupperna) i spissen. Innanfor desse rørsleane er langtifrå alle medvitne om at monopolkapitalen er målskiva i striden, og endå mindre er dei klar over at løysinga på problema ligg i ein sosialistisk revolusjon. Det er også klart at rørsla for ein stor del har sprotti opp av seg sjølv. Ho har framleis gripi ungdommen først og fremst, sjølv basisen – kampen til arbeidarklassen – er enno lite utvikla. Men objektivt er kampen retta mot herreveldet til monopolkapitalen. Det er einast motseiinga til den som kan gje ei fornuftig forklaring på at kampen er til og er slik han er.

Men denne oppfatninga står på ingen måte utan motsegn. Både VPK og KFML(r) seier at hovudmotseiinga i det svenske samfunnet går mellom arbeidarklassen og kapitalistklassen. Dei påstår at den oppfatninga SKP har er »populistisk», d.v.s. at ho viskar bort grensene mellom arbeidarklassen, som p.g.a. si stilling er den mest konsekvente revolusjonære klassen, og dei andre klassane og laga i folket. Men vi fornektar slett ikkje den grunnleggjande motseiinga mellom arbeidarklassen og kapitalistklassen. Tvert om. Vi ser det slik at det er denne motseiinga det kapitalistiske samfunnet er tufta på, frå først til sist. Vidare så lever ho og held seg i det sosialistiske overgangssamfunnet også. Der går stadig kampen mellom dei to linene føre seg. Røynslene frå Sovjetunionen og dei revisjonistiske landa syner til og med at dette kan føra til at kapitalismen kan bli sett inn att for ei tid. Det som skjer med denne motseiinga i den sosialistiske revolusjonen er at den

dominerande sida – klasseherredomet til kapitalistane – vert underordna og den underordna sida – arbeidarklassen – blir dominerande. Dette fører til at samfunnsforma endrar seg i kvalitet, frå kapitalisme til sosialisme.

Men det er ikkje nok å slå fast at motseiinga mellom arbeid og kapital er den grunnleggjande motseiinga i det kapitalistiske samfunnssystemet. Ein må studera denne motseiinga konkret og sjå kva for uttrykk ho gir seg på dei ulike stadia i utviklinga av kapitalismen. Det er då eit objektivt faktum at denne grunnleggjande motseiinga gir seg andre uttrykk i den monopolkapitalistiske og statsmonopolkapitalistiske fasen enn under frikonkurransekapitalismen. Under monopolkapitalismen har en liten klikk (»dei femten familiane») rana til seg den avgjerande økonomiske makta. I kraft av dette kan dei difor også fastsetja hovudretninga i politikken og ideologien (meningsskapinga). Monopolkapitalistane strammar til utsuginga av arbeidarklassen. Men dei strevar også etter å pressa stadig større delar av funksjonær-laga ned på same nivået som arbeidarene. Ved konsentrasjon og sentralisering av kapitalen blir dei mindre sjølvstendig næringsdrivande i jordbruk, handel og industri gjort om til eigedomslause proletarar. Under monopolkapitalismen endrar også situasjonen seg for dei små og mellomstore kapitalistane. I det minste dei førstnemnde, som ikkje kan stabla nok kapital på beina, vert avhengige av monopolkapitalistane både gjennom eigedom, kredittgjeving, prisfastsetting, leveransar og sal. Monopolkapitalistane nyttar dette ut til å utplyndra småkapitalistane. Det vil seia at dei overfører verdiar frå desse til seg sjølv. Dette fører til at småkapitalistane objektivt sett kjem i motsetnad til monopolkapitalistane. Dei blir tvinga inn i eit underkastingsforhold til monopolkapitalen. Dei vert nøydd til å gje opp profitt-maksimeringsprinsippet for handlingane sine til føremonn for »levebrødsprinsippet». Stoda deira blir meir og meir lik den som vanlege arbeidare står i. Sjølv sagt sluttar dei ikkje å vera kapitalistar så lenge dei tilset og syg ut arbeidare. Denne utsuginga til småkapitalistane kan ofte vera både hard og omsynslaus på grunn av den klemma dei sit i. Difor må vi gå imot henne. Men det er viktig å slå fast kva objektivt situasjon dei står i. Sameleis må vi ha klart for oss at dei ikkje har noko framtid som industri-drivarar under monopolkapitalismen. Desse laga kan difor vinnast for sosialismen sjølv om den oppgåva er særleg vanskeleg. Det Engels sa om småbøndene på hans tid (i skriftet om

Bondespørsmålet) kan også nyttast på småkapitalistane under monopolkapitalismen. Det er betre om arbeidar-klassen kan vinna dei over til seg som sambandsfelagar for sosialismen for kapitalen gjer dei til proletarar. Dei historiske røynsle viser nemleg at desse sjakta kan skapa ein viktig del av massegrunnlaget for fascismen (Tyskland på 30-talet, Chile i 70-åra).

Når vi derfor seier at motseiinga mellom monopolkapitalen og folket i dag er hovudmotseiinga i det svenske samfunnet, så strir ikkje dette mot oppfatninga av at den grunnleggjande motseiinga i landet vårt som i alle andre kapitalistiske klassesamfunn går mellom arbeid og kapital. Nei, dette er tvert om ei tillempling av denne oppfatninga på dei faktiske tilhøva. Vi meiner også at ho bør setjast om i politisk praksis ettersom ho påverkar situasjonen og taktikken i kampen for sosialismen. Her gjeld det om å utnytta motseiingane, vinna fleirtalet, stengja mindretallet inne og slå fienden ein etter ein.

Samstundes lyt vi slå fast at enno har vi ikkje bygt nok oppunder denne oppfatninga. Dei viktigaste røynsle kjem vi til å vinna i klassekampen. Men alt no finst det mange saker som vi ikkje har samanfatta og analysert. Desse bør difor bli eit føremål for arbeidet med programmet. Dersom vi ikkje ser særns nøy på kva stode ulike klassar, parti og organisasjonar står i, kva politiske standpunkt dei har, kva for idegrunnlag dei står på og kva dei arbeider for, kan vi ikkje forma ut ein rett og konkret politisk strategi og taktikk. I staden for å prikk inn den eine blinken etter den andre, kjem vi til å dundra i veg breiside etter breiside mot monopolkapitalen heilt allment, dei borgarlege partia, sosialdemokratiet og revisjonistane like allment. Når det gjeld å byggja opp einskapsfronten mellom arbeidarar, funksjonærar og andre, må vi på same vis ha konkret kunnskap om korleis desse klassane og laga står heilt nognrnt. Sameleis lyt vi vita korleis motseiingane går mellom dei, kva dei arbeider for, kva for veike sider dei har og kva som er særmerkt for dei. Dette må vi ha greie på for å kunna forma ut ein konkret politisk strategi og taktikk. Det er her eit spørsmål om å tilmåta dei allmenn-gyldige prinsippa i marxismen-leninismen på dei konkrete tilhøva i landet vårt.

Dersom synet vårt på hovudmotseiinga er rett, vil vi også mota nokre andre viktige problem. Det eine gjeld sosialdemokratiet. Vi kan slå fast at den politikken sosialdemokratiet satsar på å gjennomføra svarar til dei krava monopolkapitalen set. Det kan vi slå

fast kvar dag og kvar time, seinast då regjeringa lånte ut 100 millionar frå AP-fondet (tilsvarar folketrygdfondet i Noreg, red.) til Volvo til 3,5 % rente. For å kunna gjennomføra monopolkapitalen sin politikk må dei sosialdemokratiske leiarane likevel kjøpa seg fri ved ymse slags reformer. På grunn av det klassegrunnlaget partiet har lyt dei gjera det. Politikken deira går ut på «å halda seg vel inne med Satan slik at dei ikkje tråkkar Vårherre på tærne». Det vil seia eit klassesamarbeid som går god for klasseherredømmet til monopolkapitalen. Det er m.a. difor dei splittar arbeidarane seg imellom, arbeidarar og tenestemenn og lønstakarar og mindre sjøveigarar. Eit av resultatata her er at store delar av dei lønsarbeidande klassane, for ikkje å snakka om mindre næringsdrivande og småkapitalistar, er blitt drivne i armene på dei klart borgarlege partia.

Men korleis skal vi då forklara at sosialdemokratiet har site med regjeringsmakta i eit halvt hundreår snart? Er det først og fremst eit uttrykk for at dei svenske kommunistane har vore udugande og ikkje makta å forma ut eit riktig alternativ? Kva er i så fall årsakene til det? Eller er det eit uttrykk for at klassetilhøva og parti-forholda er særskilt stabile i Sverige? Korleis skal i så fall denne stabiliteten som vaktar om den kapitalistiske ut-suginga skiplast? Er dette ikkje i alle høve eit uttrykk for at monopolkapitalen ikkje maktar å halda på det politiske herreveldet sitt på eige hand. Er det ikkje eit teikn på at dei er tvinga til å styra politisk gjennom ombod som opphavleg er verva frå arbeidarklassen? Det er sikkert at herredømmet til desse omboda – det reformistiske byråkratiet – tyder det same som borgarskapet sitt herredømme. Men kva kan det koma av at dei har siti så lenge i salen? Dette er dømme på spørsmål som reiser seg når vi skal freista å slå fast strategien og taktikken vår i eit program.

Eit anna problem gjeld taktikken for einskapsfronten. Den er eit nødvendig resultat av at vi tolkar hovudmotseiinga i det svenske samfunnet slik at ho går mellom monopolkapitalen og folket. Vi har klart for oss at einskapsfronten i folket må ha den proletære einskapsfronten som grunnlag. Det er difor partiet vårt stiller parolen »Gjer fagrørsla til ein kamporganisasjon – einskap på klassekampgrunn» opp i første rekkja. Av same grunn legg partiet også stor vekt på bustads- og husleigearbeidet. Dette gjeld først og fremst interessene til dei lønsarbeidande klassane mot husleigeutplyndringa og utarminga av bustadsmiljøet som monopolkapitalen driv på med. Vi

PROGRAM-DISKUSJON I SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTI

legg også vekt på dei spirene til folkelege einskapsfrontar som er retta mot politikken åt monopolkapitalen. Desse sprett ofte opp av seg sjølv på ymse område. Dei bør utviklast, og vi bør også hjelpa dei i å gå framover ideologisk-politisk.

Men vi møter problem i einskapsfrontstaktikken også. Det gjeld t.d. spørsmålet om kor sjølvstendig partiet skal vera i arbeidet åt einskapsfronten. Her er både slagordet »alt gjennom einskapsfronten» og parolen »ingenting gjennom einskapsfronten» like galne baa to. Det er vanskeleg å måta dette rett til i kvart konkret tilfelle. Dette gjeld også i spørsmålet om »einskapsfront nedanfrå» mot »einskapsfront ovanfrå». Desse to stengjer kvarandre slett ikkje ute, men hovudsida må vera »einskapsfront nedanfrå». I samband med dette bør vi også diskutera spørsmålet: Kva er venstresida? Er ikkje venstresida først og fremst dei klassemedvitne og revolusjonære arbeidarane og progressive som ikkje berre i ord, men også i handling går i spissen for kampen mot monopolkapitalen? Er det ikkje heller desse enn dei meir eller mindre opportunistiske politiske organisasjonane som fangar opp i seg og har innverknad på ein del av desse stridsmennene fordi partiet vårt enno har lite å seia?

Det er viktig for oss å få dette spørsmålet klargjort. Det er viktig både for tilhøvet vårt til sosialdemokratiet og revisjonismen og »venstre»opportunisten i Sverige. For å ta den eine av dei, revisjonismen, så har partiet vårt blitt til, styrkt seg og utvikla seg i striden mot revisjonismen. Vi er klar over at revisjonismen er eit uttrykk for borgarskapet i arbeidarrørsla. Vi veit at revisjonismen står i vegen for at arbeidarklassen og folket skal gå i lag mot monopolkapitalen og i kampen for sosialismen. Difor må vi kjempe mot revisjonismen. Vi er også medvitne om at revisjonismen i dag har eit svært sterkt baseområde i det sosialimperialistiske Sovjetunionen for tida. Revisjonistpartiet sankar 250–300 000 røyster i dei allmenne vala. Dette kan takast som eit omtrentleg mål på kor sterk politisk innverknad det har, endå om det ikkje er uproblematiske. I dei avgjerande vendepunkta i klassekampen kan innverknaden frå revisjonismen rett og slett leia eit folk fram til slaktarbenken. Kuppet i Chile har nyss

vist korleis dette kan skje. Difor må vi altså ta svært alvorleg på striden mot revisjonismen.

Kva er då siktemålet med kampen mot revisjonismen? Det er naturlegvis å riva den innverknaden revisjonistane har over ei temmeleg stor mengd av arbeidarar og progressive ut or hendene på dei. Denne innverknaden fører dei på villspor i klassekampen. Korleis bør vi stri mot dei? Hovudmetoden må sjølvsagt vera å styrkja og byggja ut det marxist-leninistiske partiet. Di sterkare det marxist-leninistiske partiet blir, di meir aukar sjansane for å avgrensa den innverknaden revisjonistane har over dei. Det er au turvande støtt og stadig å føra ein aktiv ideologisk kamp mot revisjonismen, for innverknaden frå revisjonismen vert ikkje borte berre gjennom den økonomiske og politiske kampen. Dette gjer han ikkje – like lite som reformismen, morsideologien til revisjonismen. På dette punktet bør vi på nytt hugsa på dei orda til Engels som Lenin tok opp att og opp att: Kommunistane må føra klassekampen både på det økonomiske, politiske og ideologiske området. Praxis er grunnlaget for teorien. Men praksis blir ikkje automatisk omskapt til teori. Det krevst eit sprang frå konkret til abstrakt kunnskap. Arbeidarrørsla utviklar ikkje den vitskaplege sosialismen av seg sjølv korkje no eller tidlegare. Arbeidarrørsla blei og blir revolusjonær ved at den spontane kampen vert slått saman med den sosialistiske vitskapen.

Men samstundes lyt vi slå fast at makta til revisjonistane ikkje berre kan vengeklippast effektivt gjennom ideologisk kamp og propaganda. Den ideologiske kampen er ein nødvendig føresetnad for dette, men strekk ikkje til åleine. Kvifor det? Jo, fordi berre ein liten del av dei progressive kan skjera inn til naturen i revisjonismen ved tanken åleine. Det er først og fremst intellektuelle og svært medvitne arbeidarar som maktar det. For å halda på det grepet dei har over dei progressive, må revisjonistane stø visse krav som råkar monopolkapitalen, i mykje større monn enn reformistar. Støtta er svært avgrensa – i hovudsak propagandistisk –, men ho er eit faktum. Det er difor naturleg at progressive krev at parti og organisasjonar som set fram same krava eller krav som liknar på kvarandre skal stå saman i aksjonar. I ein slik situasjon kjem det av seg sjølv at dei gjer dette. Det er endå meir naturleg å gjera det slik når vi veit at partiet vårt er lite enno. Det har lite å seia organisatorisk og kan ikkje slå i bordet med nokon retteleg omfattande praksis med framtak i. Bør vi visa frå oss desse krava om aksjonseinskap?

Sjølvsagt ikkje. Dersom krava er rette og rettar seg mot hovudfienden, monopolkapitalen, bør dei absolutt støttast. Det er berre gjennom slike tiltak folk kan sjå den politiske lina på ein klarare måte og kven kampen skal rettast mot. Vi både kan og bør seia frå kva vi meiner om naturen i revisjonismen og dei røynslene vi har om dei standpunkta revisjonistane har teke før. Men etter di argument ikkje er nok i den politiske kampen, bør vi ikkje berre seia ja til aksjonseinskap, men tvertom gjera framlegg om aksjonseinskap mot monopolkapitalen. Anten meiner revisjonistane alvor med parolane sine mot monopolkapitalen elles gjer dei det ikkje. Om dei gjer det eine eller det andre, så vil det visa seg i praksis, og praksis er den beste læremeisteren. Dei progressive må såleis læra seg å skilja revisjonisme frå marxismen-leninismen *gjennom sine egne røynsler*. Vi har vår eiga mening om kor alvorleg revisjonistane tek dei rette parolane sine. Dette stikk vi ikkje under stolen. Men ettersom vi ikkje kan overtyda alle som bør overtydast om kor rett oppfatninga vår er, så må vi gje dei sjansar til å læra gjennom sine egne røynsler. Dei rette ideane kjem frå praksis i klassekampen. Det er slik vi har teke dei til oss. Andre må au ta dei til seg på same måten. Det marxist-leninistiske partiet kan gjera denne tileigninga lettare ved ideologiske middel. Men det kan ikkje erstatta henne heilt. Det er enkel og grei marxist-leninistisk sanning.

Men dermed blir sjølvsagt tilhøvet til revisjonistane flokut av og til. Endå meir flokut vert det når det ikkje alltid går heilt klart fram *kven som er revisjonistar*. Alle medlemmene i revisjonistpartiet er sjølvsagt ikkje revisjonistar. Det store fleirtalet av medlemmene har gått inn i revisjonistpartiet, og ikkje til reformistpartiet, av di dei vil ha eit sosialistisk Sverige. Ein del har teke steget over frå reformistpartiet til revisjonistpartiet fordi dei tek sitt eige sosialistiske syn alvorleg. Dei trur at revisjonistpartiet er eit verkeleg alternativ til sosialdemokratiet. Dette steget har vore stort og viktig for dei. Dei er ikkje revisjonistar, men villfarne sosialistar. Difor bør vi ha ei slik innstilling til dei som svarar til denne stoda. På lang sikt bør vi gå ut frå at dei fortapte revisjonistane er ei lita gruppe menneske berre. Dei andre kan bli stridsfelagar i kampen mot monopolkapitalen og for sosialismen. Vi treffer helst på revisjonistane i den øvste partileiinga. Det er dei som har makta i partiet og som er mest utsette for påverknad frå borgarskapet.

I spørsmålet om revisjonismen støyter vi også på ulike avbrigde av revisjonisme. Vi bør då vera klar over

at vi her har med variasjonar over same temaet å gjera. Desse avbrigde har i hovudsak sin grunn i taktiske spørsmål. Men no når sosialimperialismen utviklar seg slik som han gjer, er desse taktiske skilnadene slett ikkje uviktige. Vi bør skilja mellom ulike slags revisjonistar og tillempa handlingane våre etter dette. Det kjem til å letta kampen for å spennja beina under innverknaden frå revisjonismen.

KVA FOR SÆRDRAG VIL REVOLUSJONEN FÅ?

Dei fleste ville vel kanskje svara på dette spørsmålet med eit sjølvsagt: ein sosialistisk revolusjon så klart. Det finst mykje som talar for ei slik oppfatning. Det er heilt klunkande klart at dei materielle vilkåra for sosialismen har legi der lenge her i Sverige. Sverige er eit høgt utvikla statsmonopolkapitalistisk samfunn. Kva kan finnast bakom her om det ikkje skulle vera sosialismen? Vidare er Sverige eitt av dei mest gjennomproletariserte samfunna i heile den imperialistiske delen av verda. Det kan difor tykkjast sjølvsagt at vegen til sosialismen går beinveges gjennom ein sosialistisk revolusjon. Men er dette så sjølvsagt? For eit par år sidan gjekk det eit ordskifte om det i dette tidsskriftet. (Marxistisk Forum, i sær 5/1971 og 1, 5 og 6/1972; red. .) Spørsmålet var om sosialismen i Sverige skulle vinnast gjennom eit folkedemokratisk stadium. Dette steget skulle vera om lag slik som det som varte eit par, tre år i Aust-Europa. Ein del av dei som tok del i ordskiftet såg på spørsmålstillinga mest som skamlus. Debatten stogga difor snøgt. Men sjølv saka vart aldri løyst. Den kjem fram or den analysen vi til no har gjort av hovudmotseiinga i Sverige. I tråd med denne skal den revolusjonære kampen rettast mot monopolkapitalen. Hovuddrivkrafta i revolusjonen er arbeidarklassen og massen av tenebemannssjikka. Om dette er rett, kjem den første etappen i revolusjonen til å løysa nettopp denne hovudmotseiinga. Monopolkapitalen blir velta overende og folkemakta vert sett opp under arbeidarklassen sin hegemoni. Det er heilt soleklart at dette vert ei form for proletariktaturret. Eigeommen til monopolkapitalen blir overført til samfunnseige. Men kva vil henda med eigeommen til dei andre ikkje-monopolistiske klassane? Det gjeld kanskje 50 % av produksjonsmidla? Desse klassane har i verste fall halde seg meir eller mindre nøytrale i den revolusjonære kampen. I beste fall har dei vori ein del av folkefronten mot monopolkapitalen. Må dei då ikkje også ha ein viss, om enn underordna, del av den politiske makta dagen etter revolusjonen?

I følgje dette synet skulle den sosialistiske revolusjonen gå gjennom to stadium: Først ein væpna folkedemokratisk revolusjon under førarskapen til arbeidarklassen, dinest ein sosialistisk revolusjon der dei private produksjonsforholda gjekk over til å bli sosialistiske. Denne overgangen kom truleg til å bli fredeleg. Ein del folk meiner at spørsmålet er uinteressant. I og med at herredømmet til monopolkapitalen er knust, finst det difor eigenleg ingen viktige borgarlege maktsentra att. Difor kan dei knapt tenkja seg at revolusjonen skal gå for seg i to steg. Det kan henda dei har rett. Vi kan berre svare på spørsmålet ved å gjera ein konkret analyse av klassane i Sverige. Den bør vi gje rom til i programdrøftinga.

ANDRE SPØRSMÅL

Bortsett frå det vi har nemnt ovanfor, finst det ei rad med andre spørsmål som vi bør ta opp i programordskiftet. Vi bør t.d. stilla spørsmålet om korleis kampen for dei nærmaste oppgåvene heng saman med kampen for sosialismen. Reknar vi med at kampen for dagskrava skal driva på meir eller mindre utan stans i sak etter sak? Vil denne kampen bølga att og fram heilt til dess ein revolusjonær situasjon oppstår? Eller reknar vi med at kampen for dagskrava kjem til å gå for seg i særskilde etappar som er meir eller

mindre klart avgrensa? Meiner vi at visse grunnleggjande krav kan gjennomførast på dette viset slik at dei gir eit startgrunnlag for ein ny etappe? I programdebatten bør vi også løysa ein del andre spørsmål som ligg nærmare nett no, saker som blir drøfta i desse tider. Dette gjeld t.d. kvinnespørsmåla, standpunktet vårt til statsdrift og – ikkje minst – vår meining om miljø – og energispørsmåla.

Vi maktar ikkje å løysa alle desse spørsmåla, og ein del saker kjem vi berre delvis til å løysa. Vi saknar nemlig nok røynslar. Men i og utanfor partiet finst samtidig mykje erfaringar å utnytta og samanfatta. Dersom vi lukkast i å dra nytte av dei, har vi framhjelp nok til å nå eit godt stykke på veg med programmet vårt. Men dette føreset at vi gjer programarbeidet til ei fellesoppgåve og gir fritt spelerom for tiltak, framlegg og ordskifte. For at sosialismen skal verta gjennomført, må »røyndommen trengja seg fram til tanken» på den eine sida og »tanken trengja seg fram til røyndommen» på den andre (Marx). Lat oss halda fast ved dette i programdebatten, og gjera teori av praksisen vår og skapa teorien om til rettesnorer for praksis. Dersom vi skaffar oss eit rett kart og ein litande kompass vil vi koma oss både sikrere og snøggare fram til målet.

Bo Gustafsson

Marxistisk Forum 7–8/74, s. 4–12.

PROGRAM-DISKUSJON I SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTI

beidarparti i 1948. Han var generalsekretær i partiet på den tida:

»Takke vere sigeren for Sovjetunionen vart dei imperialistiske Hitler-røvarane knust. Hadde ikkje dette hendt, ville korkje Polen eller andre folk fått si nasjonale frigjering. Det hadde heller ikkje vore mogeleg for den polske folkedemokratiske regjeringa å ta makta då landet vart fritt. Folkedemokratia oppstod ikkje som følgje av væpna opprør med det føremålet å knusa dei viktigaste ledda i statsapparatet. Dei var heller eit resultat av at Sovjetunionen hadde sigra over dei militære styrkane til den tyske fascismen. Heile statsapparatet var i hendene på dei tyske fascistane og var eit instrument for diktaturet deira.» (»Vad är folk demokrati?» – Studiehefte for SKP 1949)

Følgjeleg blei den revolusjonære folkemakta oppretta under arbeidarklassen si leing på ruinane av det borgarlege statsapparatet og i nært samarbeid med Sovjetunionen. Folke-demokratia var ei form for proletardiktatur:

»Den folkedemokratiske staten er makta til det arbeidande folket. Såleis er han makta til det store folkefleirtalet. Her er det arbeidarklassen som må få den leiande rolla.» (Dimitrov; frå same verket som ovanfor)

I den første etappen vart folkedemokratiske regjeringar skipa. Her deltok ikkje berre det kommunistiske partiet, men også andre parti som sosialdemokratane, småbrukar- og bondeparti.

NY STRATEGI: ANTIMONOPOLISTISK FRONT

I samband med at revisjonistane tok makta i SUKP(b), drygde det ikkje lenge før dei kom dragsande med ein ny »strategi» for revolusjonen i dei imperialistiske landa. Den gjekk ut på at dei forneakta kor nødvendig den proletære, sosialistiske revolusjonen var – proletariatet si maktovertaking med vold. – Dei såg heller ikkje kor naudsynt proletardiktaturet var. I staden skulle oppgåva vera »å samla venstrekreftene og skapa ein antimonopolistisk front i dei utvikla kapitalistiske landa.» (»Outline history of the Communist International», Progress Publishers 1971, s. 525) Denne fronten vart tufta på »dei umåteleg skjerpa

SKAL DEI DELA PÅ MAKTA? Eit nytt kommunistisk program.

Av Per-Åke Lindblom

Kva slags særdrag vil den kommande revolusjonen få? Per-Åke Lindblom drøftar dette spørsmålet i den andre artikkelen sin i programordskiftet til Sveriges Kommunistiske Parti. (Den første sto i Gnistan 38/75, og tok opp andre spørsmål. Red.)

Ein teori er at revolusjonen må skje i to etappar: først ein antimonopolistisk revolusjon som ikkje fører beinveges fram til sosialismen, men heller til »folkedemokrati», deretter ein fredeleg overgang til sosialismen.

Denne teorien er rett og slett berre ein variant av Krustsjøvs »fredelege veg» til sosialismen. Det er først og fremst dei franske og italienske revisjonistpartia som held på dette.

Utviklinga av klassekreftene i dei kapitalistiske landa i vest har heller styrkt enn svekka utvegen til ein beinveges sosialistisk revolusjon, ein revolusjon som fører til at proletardiktaturet vert oppretta.

Røynslene frå »folkedemokratia» som blei oppretta i Aust-Europa etter krigen må ikkje mistolkast. Overgangen til sosialismen der skjedde under svært spesielle tilhøve. (Introduksjon i Gnistan, red.)

Ein må ha det klart for seg i tankane at dei folkedemokratiske revolusjonane i Aust-Europa skjedde under særskilte historiske vilkår. Dette blir samanfatta av generalsekretær Bierut på kongressen til Polens sameinte ar-

motseiingane mellom folkemassane og det monopolistiske borgarskapet.» (Same verket, s. 542)

Det var ikkje lenger turvande for proletariatet å førebu seg på den væpna reisinga. I staden skulle det sikta seg inn på den »fredelege, parlamentariske» vegen til sosialismen. Ein skulle satsa på å vinna eit fleirtal i parlamentet og samarbeida med det sosialdemokratiske partiet for å oppretta ei »demokratisk anti-monopolistisk regjering». Denne regjeringa skulle så gjennomføra strukturreformer i sosialistisk lei. Denne strategien gjekk i sinn og skinn ut på å styrka og utvikla statsmonopolkapitalismen.

I Vest-Europa er det særleg dei franske og italienske revisjonistpartia som har utvikla teorien om den »anti-monopolistiske» revolusjonen. Men alle revisjonistparti i Vest-Europa set dette standpunktet i høgsetet, i ei eller anna form. For å sitera or eit programfor-slag frå det norske revisjonistpartiet, NKP:

»Kampen for revolusjonære reformer går hånd i hånd med kampen for en ny politisk ledelse, en ny folkeregjering, en demokratisk folkemakt, som beskjerer og etter hvert avskaffer monopolkapitalens makt og kontroll gjennom statsorganene og erstatter dem med folkets demokratiske makt og kontroll. Dette kan skje uten i første omgang å røkke ved hele den kapitalistiske statsmaktens grunnleggende innhold og former.»

Den »demokratiske folkemakta» skal nåast ved at ein »anti-monopolistisk front» vinn fleirtal i parlamentet. I denne fronten skal revisjonistpartiet sjølvsagt ha forarskapen i samlag med det sosialdemokratiske partiet og små og mellomstore kapitalistar.

REVISJONISTISK ETAPPETEORI

Denne revisjonistiske etappeteorien for revolusjonen i dei imperialistiske landa fell saman med den »fredelege, parlamentariske» vegen til sosialismen. Det viktigaste vasskiljet mellom marxist-leninistar og revisjonistar er nemleg spørsmålet om den voldelege revolusjonen som ei allmenn lov for den proletære revolusjonen. På same måten er det med spørsmålet om kor nødvendig det er å knusa det gamle statsmaskineriet og setja proletardiktaturet i staden for borgarklassen sitt diktatur. For at tesen deira skal halda vatn reint teoretisk, blir dei også tvinga til å framstilla kapitalismen som »heilstøyp imperialisme», som »heil og fullt endra på kapitalismen».

Lenin sa dette om slike teoriar:

»Då hadde vi med eit system å gjera der alt var underordna finanskapitalen åleine. Då stod det berre att å fjerna toppen og overlata resten til proletariatet. Dette ville ha vore makeleg og greitt, men så lett er det ikkje i røynda.» (V.I. Lenin – Valda verk, b. II, del II, s. 150.)

Når vi no diskuterer særdraga for den kommande revolusjonen i Sverige, så må vi først stilla oss dette spørsmålet: Har det letta eller gjort den direkte sosialistiske revolusjonen vanskeleg at proletariatet har vaksi? Har denne tilveksten gjort det meir eller mindre nødvendig med særskilte overgangsformer, særleg når vi tenkjer på den styrken dei ikkje-proletære klassane og sjikta har? Det ser heilt klart ut til at endringane i klassebyg-naden har gjort det lettare å gjennomføra den sosialistiske revolusjonen. Dette har gjort alle særskilte overgangsformer meir uturvande, særleg då dei såkalla folkedemokratiske formene.

Kvifor skal i så fall den sosialistiske revolusjonen skje i to etappar? I nr. 7–8/74 av Marxistiskt Forum vart det hevda at »det er vanskeleg å sjå at det kan bli spørsmål om ein sosialistisk revolusjon i klassisk meining, ikkje i første omgang i det minste. Kvifor? Jau, fordi at om ein skal lukkast i å isolera monopolkapitalen, så kan ikkje parolen for revolusjonen vera »å eksproprier ekspropriatøren». (Artikkelen »Om huvudmotsättningen i Sverige», MF 7–8/74, s. 24; red.)

Tidlegare i tidsskriftet blei desse spørsmåla stilte:

»Men kva vil henda med eigedommen til dei andre ikkje-monopolistiske klassane? Det gjeld kanskje 50 % av produksjonsmidla? Desse klassane har i verste fall halde seg meir eller nøytrale i den revolusjonære kampen. I beste fall har dei vore ein del av folkefronten mot monopolkapitalen. Må dei då ikkje også ha ein viss, om enn underordna, del av den politiske makta dagen etter revolusjonen?» (S.st., s. 12; red.)

ER DET IKKJE NOK MED PROLETARDIKTATURET?

For det første er det heilt klart at den proletære, sosialistiske revolusjonen aldri har ført med seg at all borgarleg eigedom er blitt ekspropriert heilt og fullt med ein gong. Han har ført til dette: at proletariatet har gripi statsmakta og gjort dei viktigaste produksjonsmidla til statseigedom. Sjå berre på Oktoberrevolusjonen og Sovjet-

unionen – det tok minst 17 år før produksjonsmidla hadde blitt gjort om til statleg, kollektiv eller kooperativ eigedom! Til denne tida har parolen »eksproprier ekspropriatøren!» ikkje blitt tilmåta på annan måte i nokon sosialistisk revolusjon.

Kvifor skal for det andre dei andre ikkje-monopolistiske klassane få »sin del av makta»? På kva slags politisk plattform skal dei vinnast mot monopolkapitalen? Er det ikkje nok med proletardiktaturet, der innhaldet er:

».... ei særskild form for klasseforbund mellom proletariatet, fortrop-pen for det arbeidande folket, og dei talrike ikkje-proletære laga i det arbeidande folket (småborgarskapet, småkjøpmennene, bøndene, dei intellektuelle o.s.b.), eller fleirtalet av dei. Dette er eit forbund mot kapitalen, eit forbund for å styrta kapitalen heilt og fullt og undertrykka motstanden frå borgarskapet heilt...?» (V.I. Lenin– »Korleis folket var ført bak lyset av parolane om fridom og likskap.» Samla verk, band 24, s. 311.)

Skal vi då heilt sjå bort ifrå at det kan vera råd å få ein folkedemokratisk revolusjon i Sverige? Nei, ikkje så framt krigen kjem for den sosialistiske revolusjonen. Skulle Sverige bli hærsett av ei supermakt, til dømes det sosialimperialistiske Sovjetunionen, så vil dette nødvendigvis føra til at alle klassar og sjikt blir undertrykte. Unnataket her ville vera eit fåtal medløparar i monopolkapitalen, statsapparatet, leiinga i militæret og politiet, statsbyråkratiet og i det revisjonistiske partiet.

Då ville det vera mogeleg for ein folkehær å stø seg til alle klassar og sjikt som blei sette i rørsle. Ved den nasjonale frigjeringa kunne ein folkedemokratisk revolusjon gjennomførast, ei omvelting som i sitt innhald var ein sosialistisk revolusjon. Dersom arbeiderklassen har leiinga i forsvarskampen ville ein snøgt gå gjennom det første stadiet og inn i det andre, den sosialistiske revolusjonen.

Per-Åke Lindblom
Gnistan 39/75

Britta Ring:

TIL NO HAR ALLE SOSIALISTISKE REVOLUSJONAR GÅTT I ETAPPAR

Alt i artikkelen om VPK-kongressen i Clarte 1/75 kjem Per-Åke Lindblom med ei grov undervurdering av monopolkapitalen som motstandar for det arbeidande folket. Han seier der at det revisjonistiske partiet er »eit trugsmål mot det arbeidande folket på same vis som monopolkapitalen.» I artikkelen »Skal dei dela makta» (Gnistan 39/75) tek han steget fullt ut og kastar vekk teorien om hovudmotseiinga mellom det arbeidande folket og monopolkapitalen.

Etter det Per-Åke seier, vart teorien om »den ekstremt skarpe motseiinga mellom massen av folket og det monopolistiske borgarskapet» ført fram av revisjonistane i SUKP etter at dei hadde teke makta. (Ein forskrekkelig påstand!) Altså er teorien galen. Han meiner heller ikkje at arbeidarklassen skal dela makta med nokre forbundsfellar etter at monopolkapitalen er styrta, — fram til at den sosialistiske revolusjonen er boren heilt fram i og med at den private eigedomsretten er teken bort. Dette seier han er »ein revisjonistisk etappeteori», og han grunngjev det med at det svenske proletariatet er så stort i dag at det »ikkje finst rom for nokre særskilde overgangsformer, særleg dei såkalla folkedemokratiske formene».

MEIR ENN EI ETAPPE

Faktum er at alle sosialistiske revolusjonar til no har gått gjennom meir enn ein etappe. Og arbeidarklassen har hatt leiinga og makta gjennom heile prosessen, men av taktiske omsyn har han gjeve bort ein bit makt til forbundsfellane sine i striden mot den strategiske hovudfienden fram til den neste etappen er fullenda. Det var tilfeller i Sovjet, der t.d. småborgarskapet fikk eit heller stort rom under NEP (»den nye økonomiske politikken»), som var eit vegstykke på overgangen til sosialismen (den sa dei var gjennomført år 1936). Det var tilfellet i Kina. Der gjennomførte dei først ein »nydemokratisk» revolusjon av alle anti-imperialistiske klassar og krefter saman. I denne tida stod den private eigedomsretten til produksjons-

midla ved lag etter at dei imperialistiske og monopolistiske kreftene var knuste.

Per-Åke vedgår og at sosialismen ikkje vart gjennomført i Russland over ei natt. Men han vil likevel ikkje gå med på at revolusjonen går gjennom meir enn ein etappe. Han meiner at den politiske plattformen i kampen mot monopolkapitalen skal vera *proletardiktaturet*:

»For det andre, kvifor skal dei andre ikkje-monopolistiske klassane ha 'del i makta', og kva slag politisk plattform mot monopolkapitalen skal dei eigentleg vinnast for? Strekk det ikkje til med proletardiktaturet . . .?»

STREKK 70 PROSENT TIL?

Det kan sjå ut til at arbeidarklassen i Sverige er så stor (ca. 70 prosent av folket) at han kan greia kampen mot monopolkapitalen åleine, utan å ha forbundsfellar å gjeva bort ein bit av makta til. Men meiner vi det, så må vi revidera teorien vi har om hovudmotseiinga. For då har vi faktisk avgjort at hovudmotseiinga går mellom proletariatet og borgarskapet og at vi ikkje bryr oss om korleis mellomskikka stiller seg. Det finst heller ikkje nokon utveg til at arbeidarklassen skal kunna vinna t.d. småborgarskapet som forbundsfelle mot monopolkapitalen, om vi berre set opp *proletardiktaturet* som plattform for den første etappen i revolusjonen. Då vil dei truleg hamna på fienden si side. Mao Tsetung tala i 1949 om »det demokratiske folkediktaturet» (Saml. Skrift. i Utval, s. 341, sv. utg.). Til folket rekna han då med småborgarskapet.

I dei austuropeiske landa gjekk revolusjonen og gjennom meir enn ein etappe. Først vart dei monopolistane og storkapitalistane som hadde samarbeidd med nazistane gjort uskadelege. Og dinest, etter ei tid, vart revolusjonen ført til endes i ein sosialistisk etappe. Heile tida sto utviklinga under kontroll av den væpna arbeidarklassen. Han trong likevel ikkje nytta våpna i samband med at ein gjekk over til sosialismen, endå det var nære på under freistnaden på statskupp i Praha i 1948.

PROGRAM-DISKUSJON I SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTI

LÆR AV CHILE

Har den svenske arbeidarklassen råd til å koma i ein revolusjonær kamp mot monopolkapitalen utan forbundsfellar, fordi om han utgjer 70 prosent av folket? Meiner vi det står i samsvar med ansvaret partiet vårt har, å freista å driva utviklinga dit. Nei. Endå om det skjer med tonefølgje av venstre-radikale frasar, ville det i praksis bli same nederlagslina som i Chile. Der sette høgrerevisjonistane den chilenske arbeidarklassen i ei slik stilling fordi dei lot arbeidarklassen bli skoren av frå mellomskikka. Dimed vart desse forbundsfellar for monopolkapitalen og imperialismen.

Vi må ikkje gje den svenske monopolkapitalen høve til å drukna ein svensk revolusjon i blod fordi fronten i det arbeidande folket er kløyvd når tida kjem. Kvar einaste forbundsfelle er veldig verdfull i ei slik stode, og dei som ikkje kan bli beinveges forbundsfellar må i det minste bli passiviserte slik at dei ikkje stiller opp på monopolkapitalens si side. Det vert eit spørsmål om liv eller død, bokstaveleg, for arbeidarklassen.

Det finst revisjonistar som seier seg samde i den rette teorien om hovudmotseiinga. Det finst og revisjonistar som ikkje seier seg samde i han. Sams for bae er at dei ikkje evnar å *måta* han til i praksis. Difor er det heilt rangt å gjera som Per-Åke gjer: å kopla mekanisk saman teorien om hovudmotseiinga med den revisjonistiske teorien om den »fredelige parlamentariske vegen» og ei »folke-regjering» som kunne gjennomføra sosialismen ovanifrå.

MONOPOLKAPITALEN SKAL ISOLERAST

I partiet vårt er teorien om hovudmotseiinga bunden uoppløyselig saman med det synet at den avgjerande striden mot monopolkapitalen vert ført utanfor parlamentet, av massane sjølve der dei bur og arbeider, og at ein absolutt ikkje kan tru at monopolkapitalen kan gje frå seg makta på fredelig vis. Det er nettopp difor vi meiner det er så viktig å isolera monopolkapitalen frå — om råd er — alle andre klassar og skikt av folket. Vi må dra vekk under monopolkapitalen all den stotta han kan tenkjast å få i ein revolusjonær situasjon.

At det er *råd* å isolera monopolkapitalen, det kjem av at han faktisk underkuar alle andre klassar og skikt i dag. Difor opplever t.o.m. delar av borgarskapet at dei har reelle motseiingar til monopolkapitalen. Ein kan seia at dei har hamna »mellom Scylla og Karybdis».

Når monopolkapitalen er knust, vert hovudmotseiinga ei anna i den truleg heller stutte tidebolken fram til den sosialistiske revolusjonen er fullenda. I denne etappen vil hovudmotseiinga gå mellom dei klassane og skikta som seg opp mot at revolusjonen skal halda fram, og resten av folket. Arbeidar-klassen må framleis ha leiinga og det meste av makta, og det vert ikkje vanskeleg med dei 70 prosent dei har!

Til slutt: Per-Åke gjev ein einaste utveg for den »folkedemokratiske» revolusjonen (som han kallar revolusjonen i to etappar): Den kan koma om det kjem ein krig føreut, t.d. om vi vert hærsette av det sosial-imperialistiske Sovjet. Det ville »utan tvil føra til at alle klassar og skikt var underkua, med unntak for eit fåtals medløparar i monopolkapitalen, statsapparatet, militærleiinga og politi-leiinga, statsbyråkratiet og i det revisjonistiske partiet». Om »eit fåtal medløparar i monopolkapitalen» kom til å stilla seg på okkupantane si side, då må det bli naudsynt å slutta borgfred mot inntrengjarane med resten av monopolkapitalen (den nasjonalistiske eller vestorienterte delen). Og då må opp-gjeret med den delen av monopolkapitalen rimelegvis venta til krigen er slutt og monopolkapitalen som underkuande skikt atter vert hovudfienden. Andå ein etappe, i så fall.

Britta Ring.
Gnistan 44/75.

Per-Åke Lindblom:

PROLETARIATET SKAL IKKJE GJE BORT NOKO AV MAKTA SI

Britta Ring seier at »alle revolusjonar til no har gått gjennom meir enn ein etappe. Og arbeidarklassen har hatt leiinga og makta gjennom heile prosessen, men av taktiske omsyn har han gjeve bort ein bit makt til forbundsfellane sine i striden mot den strategiske hovudfienden fram til den neste etappen er fullenda. Det var tilfellet i Sovjet, der t.d. småborgarskapet fekk eit heller stort rom under NEP ...»

Dette er politisk nonsens og grunn-falskt. Revolusjonen i Russland gjekk gjennom to etappar, nemleg den borgerleg-demokratiske revolusjonen i februar 1917, då borgarskapet og dei kapitalistiske jordeigarane greip statsmakta, og i oktober, då proletariatet greip statsmakta. I oktober greip proletariatet makta åleine og skipa diktaturet sitt:

»Den klassen som har teke makta i hendene, har gjort det medveten om at han tek henne åleine. Dette høyrer med i omgrepet proletardiktatur.» (V.I.Lenin – »Tale på den allrussiske kongressen for transportarbeidarane», Saml. verk, b. 286, russ. utg.)

Men samstundes bar det proletariske diktaturet med seg eit *klasseforbund*:

»Det høgste prinsippet i diktaturet er å halda oppe forbundet mellom proletariatet og bøndene for at proletariatet skal kunna halda på den førande rolla si og på statsmakta.» (V.I.Lenin – »Referat om RKP(b)s taktikk», Saml. verk, b. 26, s.460, russ. utg.)

SAMANBLANDING AV TO SPØRSMÅL

Forklaringa på feila til Britta Ring er enkelt nok. Ho blandar heilt enkelt saman *spørsmålet om statsmakta* med *spørsmålet om å gjera produksjonsmidla til statseige*, dvs. eigedomstil-høva, og kva slag takt dette skjer i. Proletariatet i Sovjetsamveldet gav ikkje bort korkje ein »mindre» eller ein »store bit» av makta etter oktober-revolusjonen – det gav ikkje bort noko av statsmakta.

Kan henda Britta Ring – i mot-setnad til det synet det russiske kom-

munistpartiet hadde – kan fortelja kor mange plassar små og mellomstore kapitalistar og kulakkar hadde i regjeringa og kor stor del dei hadde i dei væpna styrkane? På den andre sida vart bankane og dei store monopola gjort om til statseige då proletariatet tok over makta i oktober 1917, og arbeidarkontroll vart innført i alle verksemdar med meir enn fem tilsette.

PROLETARISK DIKTATUR – VÅR PLATTFORM?

Britta Ring dyttar på meg det synet at den politiske plattformen »i kampen mot monopolkapitalen skal vera proletardiktaturet». Proletardiktaturet kan sjølv sagt ikkje vera plattformen i det store og heile og det var heller ikkje slik framfor oktober-revolusjonen. Bolsjevikane reiste ein rad vidtrekkjande krav, t.d. at bankane og monopola skulle nasjonaliserast, ein rettvis fred, jorda åt dei som arbeider, osv. For å gjennomføra desse krava *trôngst* det like fullt ein sosialistisk revolusjon, at det borgarlege statsapparatet vart knust og at *proletar-diktaturet* vart sett opp.

Ingen revolusjon – i fortida eller i framtida – vil bli gjennomført kring den eine parola »For proletardiktaturet».

Etter revolusjonen stod småvare-produksjonen på landsbygda att, og den sysselsette det overveiande fleirtalet av menneska. Steg for steg vart resten av produksjonsmidla gjort om til statseigedom eller kollektivisert.

Når proletariatet vinn statsmakta i Sverige, då vil monopola *straks*, ja, truleg dei mellomstore verksemdene og, bli gjort om til statseige. Dette vil seia at den sosialistiske produksjons-måten vil ha overtaket heilt, og småvareproduksjonen vil berre vera ein liten rest.

Britta Ring har forstått like lite av kva slag natur den nydemokratiske revolusjonen hadde i Kina etter frigjeringa. Han vart ein *borgarleg-demokratisk revolusjon av ny type*. Her var det fleire revolusjonære klassar som sette i verk det demokratiske folkedemokratiet saman, under hege-

moniet til arbeidarklassen. Dvs. fleire klassar hadde statsmakta saman. Den nydemokratiske revolusjonen var ikkje »i seg sjølv og etter samfunnsnaturen sin ein proletært-sosialistisk revolusjon». Men den nydemokratiske revolusjonen vart, ført vidare av det kommunistiske partiet som stødde seg på arbeidar-bonde-forbundet. Proletardiktaturet vart skipa i 1956, fordi den sosialistiske produksjonsmåten då hadde overmakta i Kina. (Se elles »Om nydemokrati» i Mao Tsetung, Verk i utval, sv. utg., b. 2, s. 326.)

KAN PROLETARIATET SIGRA ÅLEINE?

Britta Ring fører fram tesen om at proletariatet ikkje kan sigrå åleine i Sverige, endå det har folkefleirtalet. Dei historiske røynslene talar for det motsette, og særleg oktoberrevolusjonen motviser tesen hennar. Oktoberrevolusjonen fann stad i eit land der det veldige fleirtalet av menneska høyrde til småborgarskapet (bøndene) og proletariatet berre var ca. 10 prosent. Men bolsjevikane kunne likevel føra proletariatet til siger endå bolsjevikpartiet berre hadde 25 prosent av røystene ved vala til den konstituerande forsamlinga i november 1917, fordi bolsjevikpartiet hadde:

»I. den overveldande majoriteten blant proletariatet; II. nesten halvparten av hæren; III. ei overveldande styrkeovervekt på dei avgjerande stadene, nemleg i hovudbyane og på dei frontane som låg nær sentret.» (V.I.Lenin – »Vala til den konstituerande forsamlinga og proletardiktaturet».)

Men statsmakta åt proletariatet ville ikkje stått lenge dersom proletariatet ikkje hadde greidd å vinna bøndene:

»Nettopp på dette viset vann proletariatet i Russland bøndene frå dei sosialistrevolusjonære, vann dei bokstaveleg nokre timar etter at proletariatet hadde teke statsmakta. For nokre få timar etter sigeren, overborgarskapet i Petrograd kunngjorde det sigerrike proletariatet dekretet om jorda. Med dette dekretet stetta det dei mest trengjande økonomiske behovane åt bøndene, eksproprierte gods-eigarane fullt og heilt og utan vederlag – med eitt slag alt saman, på snøgt, energisk og trufast revolusjonært vis.» (V.I.Lenin – »Vala til den konstituerande forsamlinga».)

Det einaste prøvet som Britta Ring fører fram for tesen sin er lærdomane frå Chile, der »høgrerevisjonistane» førte arbeidarklassen til nederlag. Dette er eit eksempel som ikkje kjem saka ved, sidan det chilenske revi-

sjonistpartiet aldri var noko kommunistisk parti.

Det første vilkåret for at revolusjonen skal sigrå er nemleg at det finst eit kommunistisk parti som kan leia arbeidarklassen og forbundsfellane hans i ein væpna revolusjon mot klassefienden. Faktum er at arbeidar-klassen ikkje eingong var væpna i Chile.

Derimot er den ungarske revolusjonen i 1918 eit lærerikt negativt døme. For nederlaget for det ungarske proletariatet kom m.a. av at det lot vera å bruka statsmakta si til å vinna bøndene, dvs. konfiskera godseigar-jorda og dela ho ut blant bøndene. I staden vart all godseigarjord straks gjort om til statseige.

DET AKTIVE FLEIRTALET AVGJER

Det er berre dilletantar som billar seg inn at det er ei motseiing mellom det at proletariatet kan sigrå åleine, kan gjennomføra den sosialistiske revolusjonen åleine, og at proletariatet strevar etter å vinna forbundsfellar, særskilt bøndene, frå småborgerskapet. Tvert om er det ei kampoppgave alt i dag.

Men det er ikkje noko absolutt vilkår å vinna småborgarskapet og mellom-skikta som heile, dvs. 98 prosent av menneska, før den sosialistiske revolusjonen. Den sosialistiske revolusjonen vert avgjort av om proletariatet har det aktive fleirtalet på si side, og det vil alltid seia at det finst ei stor passiv, »nøytralisert» mellomgruppe i revolusjonssituasjonen.

Når f. eks. dei italienske revisjonistane talar om 60–70–80 prosent for at »sosialismen skal sigrå» og dei svenske revisjonistane talar om »folke-majoriteten» heilt allment, då må ein alltid spørje: Majoritet med omsyn til kva? Den som ikkje går ut frå dette, vil sjølv falla ned på eit revisjonistisk standpunkt. Det framgår enklast om ein snur på spørsmålstillinga:

Om nå 98 prosent må og kan vinnast for den folkedemokratiske revolusjonen, må han i så fall vera væpna? Er ikkje overmakta heilt knusande? Burde ikkje overgangen til sosialismen då kunna skje fredeleg?

Den folkedemokratiske revolusjonen er ein »snarveg» som i roynda løyner den »fredelege, parlamentariske» vegen til sosialismen og er samstundes å ta avstand frå den væpna revolusjonen og proletardiktaturet.

Per-Ake Lindblom
Gnistan 46/75.

PROGRAM-DISKUSJON I SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTI

KFML Danmark

Forbundledelsen vedtok
at det straks skulle
settes i gang en
programdiskusjon.

Dersom denne
diskusjonen går etter
planen, vil partiet bli stiftet
høsten 1976.

Dette vedtaket fikk
fullstendig oppslutning på
distriktskonferansen som
blei avholdt i desember
1975.

Samtidig har forbundet
vedtatt at avisa
Kommunist skal begynne
å komme ut som
14-dagers -avis fra april og
som ukeavis fra årsskiftet
1976-77.

Den diskusjonen som
har ført fram til disse
vedtaka har foregått i
forbundet særlig fra
sommeren 1975.

Vi trykker her en
orienteringsartikkel om
denne diskusjonen som
sto i Kommunist
nr. 9/1975.

De vedtaka
vi har nevnt, blei altså
gjort etter at denne
artikkelen blei skrevet.

Høsten 1975 avholdt landsledelsen i
Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister,
Danmark - KFML - et møte der det ble slått fast at
«forbundet kvalitativt og kvantitativt var tilstrekkelig
utviklet til å kunne gjennomføre det endelige
arbeidet med å danne partiet.»
Dette blei meldt i KFMLs avis
Kommunisten nr. 1/1976.

PARTIET KAN STIFTES HØSTEN 1976

Står vi i den sidste fase af det partiforberedende
arbejde? Står vi over for at kunne danne det kommu-
nistiske parti inden for en så overskuelig fremtid? —
Det er hovedindholdet i den diskussion, som for tiden
finder sted i KFML, og som også KFMLs sympatisø-
rer er inddraget i.

KFML blev stiftet den 15. sep-
tember 1968. Det var et lille og
svagt forbund, som blev dannet.
Det var politisk uafklaret på en
lang række områder, og denne
mangel på afklaring førte i årene
efter stiftelsen til en række poli-
tiske kampe, som på et tidspunkt
truede med at udslette forbundet.

Det ville kræve omfattende
spalteplads, hvis vi skulle komme
ind på alle disse stridigheder. Det
må vente, til forbundet får udar-
bejdet den KFML-historie, som
vort landsmøde i maj 1975 beslut-
tede skulle skrives.

Det farligste angreb på forbun-
dets eksistens kom i 1970. En stor
del af forbundets medlemmer
mente, at vilkårene for marxis-
tisk-leninistisk politik var så dår-
lige, at man burde nedlægge for-
bundet og i stedet danne diskus-
sionskredse, som på længere sigt
kunne nå frem til en kommuni-
stisk politik.

Dette angreb blev afvist, men
det kostede forbundet flertallet af
medlemmerne. Imidlertid viste
det sig, at det var rigtigt at fast-
holde eksistensen af en partifor-
beredende organisation, selv om
den var uhyre svækket. Ved at
bevare KFML blev det rigtige
perspektiv bevaret: At udvikle en
marxistisk-leninistisk politik på
et organiseret grundlag.

Sammensmeltningen

Dengang — i 1970 — og i de første
år derefter mente forbundet, at
det kommunistiske parti ville
blive dannet, ved at en række
partidannende tendenser ville ud-
vikle sig. På et tidspunkt ville
debatten mellem disse tendenser
føre frem til et grundlag, som
partiet kunne dannes på.

Efter en længere diskussion i
1972-73 blev dette synspunkt

forladt. Forbundet slog fast, at denne forestilling om, at partiet ville blive dannet gennem en sammensmeltning med andre tendenser, hverken havde bund i virkeligheden eller fremmede vort arbejde. Tværtimod hæmmede det vort arbejde, idet vi undlod at udvikle en selvstændig politik, der støttede sig på egen selvstændig praksis, men i stedet gjorde diskussionen med andre tendenser inden for »venstrefløjen« til hovedsiden i vor virksomhed.

Selvstændig politik og praksis

Opgøret med sammensmeltningens forestillingerne førte til, at forbundet satte alt ind på at udvikle sin selvstændige politik i kamp dels mod revisionismen og dels mod forskellige, ofte hurtigt skiftende linier inden for "venstrefløjen". Og efterhånden stod det soleklart, at udviklingen af politikken ikke kunne finde sted, uden at forbundets stadigt flere medlemmer deltog i en stadigt mere omfattende politisk praksis... på arbejdspladserne, på uddannelsesinstitutionerne, i frontarbejde mv. Gennem denne praksis kunne indhøstes erfaringer, som igen kunne udvikle vor politik og gøre den stadigt mere konkret.

På forbundets landsmøde i maj 1975 blev det slået fast, at udviklingen af massearbejdet havde givet gode resultater. Men samtidig blev det slået fast, at udviklingen af den konkrete politik haltede bagefter. I den situation måtte faren for forbundet uundgåeligt bestå i, at den stadigt mere udviklede og bredere praksis blev uden fast politisk underlag. Politisk betyder dette, at faren for at ende i økonomisme og spon-tanisme var stadigt nærværende.

Højrefaren

For eksempel: I forbindelse med deltagelse i og støtte til faglige kampe, især strejker, vil en manglende forståelse for, at disse faglige kampe skal ses i sammenhæng med den samlede kamp mod kapital, stat og klassesamarbejde, let føre til, at man kun ser kampene i et snævert fagforeningsperspektiv. Og det fører atter til, at man mener, at det vigtigste perspektiv for kampene er, at fagforeningerne gøres til kamporganisationer. Dermed en-

der forbundet i en slags fagforeningsreformisme, hvor kampen for at få et effektivt kampvåben (faglige kamporganisationer) bliver et mål i sig selv.

Landsmødet slog fast, at denne fare var den største. Og praksis har på ingen måde modbevist landsmødets vedtagelser.

Konsolidering

For at modvirke denne tendens til højreopportunisme, hvor forbundets revolutionære linie underordnes de spontane og økonomiske kampe, har landsmødet i maj 1975 sat en politisk konsolidering i gang.

Et led i denne politiske konsolidering er udarbejdelsen af et politisk program til afløsning af forbundets program fra 1970. Diskussionen om udviklingen af et nyt program førte imidlertid til, at forbundsledelsen stillede spørgsmålet:

Skal dette program være et program for endnu en lang parti-forberedende fase? Eller: Er vi nået så langt i udviklingen, at vi står over for at udvikle et politisk grundlag, et program, for det kommunistiske parti?

Det ideelle parti

Hidtil har forbundet betragtet partiets dannelse som et fjernt mål. Vi har hidtil haft nogle idealforestillinger om, hvad det parti, vi arbejdede på at stifte, var for et parti. Det skulle være i stand til straks at lede og koordinere arbejderklassens kampe; det skulle være et parti, som på alle områder kunne fungere som arbejderklassens fortrop i kampen for socialismen.

Men et sådant parti er hentet ud af bøgernes beskrivelse af et parti, der igennem mange år vitteligt har været ledende. F.eks. det bolsjevikiske parti i Rusland.

Men dette bolsjevikiske parti stiftedes ikke i en situation, hvor det fuldt og færdigt sprang ind og tog ledelsen i arbejderklassens kamp. Faktisk brugte det mange år til energiske bestræbelser på at *tilkæmpe sig* ledelsen af arbejderklassens kamp.

Med andre ord: Det parti, vi forestillede os komme ud af den partiforberedende proces, var i virkeligheden et parti, der i årtier havde kæmpet for at vinde ledelsen i arbejderklassens kamp i

stadige opgør med forkerte linier inden for arbejderbevægelsen selv.

De nuværende diskussioner gør op med denne idealistiske opfattelse af partiet. I stedet diskuteres jordnært og realistisk, om forbundet har indhøstet tilstrækkelige erfaringer til at kunne danne et kommunistisk parti på et solidt politisk grundlag.

Kan vi på baggrund af erfaringerne udarbejde et partiprogram, som har en grundlæggende rigtig linie for klassekampen i den nuværende epoke af den internationale og hjemlige udvikling?

Det er hovedspørgsmålet. Og diskussionen herom er stadig ikke afsluttet. Men så meget kan siges, at der i forbundet og blandt sympatisørerne er bred opslutning om, at vi står over for at lægge de sidste brikker til det grundlag, som et kommunistisk parti skal bygge på.

Papir-parti?

Mange har i forbindelse med vor diskussion om partiets dannelse spurgt, om det ikke bliver et papir-parti, vi danner? Bliver det ikke et tomt slag i luften? Bliver det ikke blot en lille gruppe, som bryster sig med partiets navn?

Hertil er vort svar:

For det første er vi som sagt gået bort fra forestillinger om, at partiet dannes fuldt og færdigt med virkelig massebasis. Vi ved, at det parti, vi danner, bliver et lille parti med begrænset indflydelse på klassekampens mange områder. Vi ved, at vort partis opgave bliver at *tilkæmpe sig ledelsen på stadigt flere områder*. Og vi glemmer heller ikke ebbe og flod i klassekampen. Vi ved, at partiets indflydelse kan være skiftende, bestemt af samfundsudviklingen.

Men på den anden side mener vi, at vi har tilstrækkelig basis i afgørende spørgsmål og på vigtige kampområder. Og vi mener, at vi kan udarbejde et partigrundlag, som er arbejderklassens revolutionære linie for kampen for socialismen. Vi mener, at vi trods mange fejl og mangler i vor organisation har en grundlæggende politisk enhed, en forståelse for demokratisk centralisme og for kommunistisk arbejdsstil, som gør det forsvarligt konkret at forberede partiets stiftelse.

Et andet spørgsmål, som har betydning i partidiskussionen, er

ARBEJDERE OG UNDERTRYKTE FOLK I ALLE LANDE, FORÉN JER!

KOMMUNIST

1976:
DET KOMMUNISTISKE PARTI
SKAL STIFTES

FISKERIETS KRISE

POLITISKE FYRINGER PÅ B&W-ØEN OG EGE TÆPPER I HERNING

— MASSEAFSKEDIGELSER UDNYTTES TIL POLITISK UDRENSNING

HVER 14. DAG FRA APRIL
INDEN DA: 1000 NYE ABONNENTER!

LÆS LEDEREN SIDE 2

LÆS SIDE 7

LÆS SIDE 2 OG 3

LÆS SIDE 3

hvorvidt det vil være en sovepude for KFMLs arbejde at vente med at danne partiet. Vi diskuterer, om ikke det vil være at svigte arbejdet for partiet, hvis man holder igen med at danne partiet.

Og vi diskuterer, om ikke det vil betyde en styrkelse af organisationen, hvis vi åbent tilkendegiver, at dannelsen af det revolutionære kommunistiske parti er den næste fase i udviklingen.

Storhedsvanvid?

Måske vil nogen hævde, at den megen omtale af KFML i efteråret har givet os storhedsvanvid, og at diskussionen om at stifte partiet inden for en overskuelig fremtid er en følge heraf.

Vi ved imidlertid bedre end den borgerlige presse og Paulus Andersens, hvorledes vor virkelige styrke er. Vi ved, at "kineser"—

hetzen langt overdriker vor rolle, og vi ved, at vi må tage os iagt for at overvurdere vor indflydelse. Men på den anden side viser hetzen, at de faglige bureaukrater og borgerskabet frygter en revolutionær linie. Ellers ville man ikke have brug for hetzen. Og vi ved videre, at KFML er i stand til at fremlægge en samlet og organiseret revolutionær linie, mens dem, der på "venstrefløj" kalder sig revolutionære og snakker om den "militante arbejderkamp" er ude af stand til at finde deres egne ben, og at de dernæst afskriver en revolutionær politik til fordel for knæfald for den spontane kamp.

Konklusionen er, at "kineser" hetzen rent faktisk betyder et angreb på en marxistisk-leninistisk linie for klassekampen, og at hetzen, trods dens overdrivelser omkring vor betydning, genspejler, at vor betydning og indflydelse er voksende.

Folketingsparti?

Den megen omtale af KFML i den senere tid har imidlertid også vist en ringe forståelse for, hvad et revolutionært partis opgaver er, endog blandt mange, som ikke står os alt for fjernt.

Dette viser sig især på ét punkt: Nemlig ved at mange ikke kan gøre sig fri af den forestilling, at et parti er ensbetydende med et folketingsparti. Danner man et parti, så er det for at opstille til folketingsvalget, mener mange.

I forbindelse med denne forkerte opfattelse af, hvad et parti er, er det nødvendigt atter og atter at slå fast, at det revolutionære partis opgave er at virke dér, hvor klassekampen finder sted: På arbejdspladserne, uddannelsesinstitutionerne, i fronterne, i boligkampen mv. Det betyder ikke, at partiet ikke en dag kan blive så stærkt, at det også vil være i stand til at opstille til folketingsvalg. Kommuniste giver ikke afkald på at benytte folketinget som talerstol. Men folketingsarbejde vil og skal altid være et underordnet aspekt af partiets virke. Netop fordi det kommunistiske parti afviser reformismen, afviser DKPs og SFs forestillinger om, at man kan anvende det borgerlige statsapparat til at gennemføre en glidende overgang til det, de kalder socialisme.

Partiets rolle

Det kommunistiske partis rolle er at være arbejderklassens ledelse i kampen for socialismen; partiet skal tage ledelsen, den politiske ledelse, af kampene på stadig flere områder; partiet skal bestandigt lægge en samlet strategi for kampen i lyset af det socialistiske mål; og partiets grundlag for at gøre det er den videnskabelige socialismes vejledning til revolutionær handling.

Det er et sådant parti, vi står over for at skulle skabe.

The Vanguard, Australia:

KAPPESTRIDEN MELLOM SUPERMAKTENE FØRER TIL VERDSKRIG

Studer det sosialimperialistiske trugsmålet mot Australia

Australias Kommunistiske Parti (marxist-leninistene) vart skipa 16. mars 1964 av kamerat E.F. Hill og andre som hadde stridd for marxismen-leninismen og mot revisjonismen i det som hadde vore det australske kommunistpartiet, saman med ein del andre som hadde eigna til seg marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenining. Partiet gjev ut vekeavisa Vanguard og månadsskriftet The Australian Communist. Her prentar vi ei omsetjing av eit innleg frå Vanguard nr. 42/75 (6. november 1975).

Den aktuelle politiske stoda i verda i dag bør alle ekte revolusjonære sjå nøye på. Samstundes må vi studera dei verknadene denne situasjonen har på Australia. Det går føre seg ovstore endringar i stor målestokk og galopperande fart. Historia går snøggare og snøggare, som Lenin ein gong skreiv. Skuggane frå striden mellom supermaktene femner om heile verda. Hendingane tek nye former alle stader på grunn av denne rivaliseringa. Ingen nasjon slepp unna her.

Strid mellom supermakter er ikkje ein tom frase, men eit vitskapleg marxist-leninistisk nemning på den striden som går føre seg mellom USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen. Dette er ein strid som ein ikkje kan koma utanom. Det er ein kamp om marknader og maktområde.

Rivalisering mellom dei ulike imperialistmaktene har det vore heilt frå den stund då imperialismen kom til. Det ligg i sjølve imperialistmaktene sin natur å tevla og kjempa med kvarandre. Imperialismen er avhengig av større olbogerom for å halde liv i seg. Difor er det at krig ikkje er til å unngå så lenge som imperialismen er til.

Den mektigaste og farlegaste imperialistmakta i dag er den sovjetiske sosialimperialismen. Det er ein imperialistmakt som saknar sidestykke og som ingen før har vore vitne til.

Dei karakteristiske draga ved den sovjetiske sosialimperialistiske inntrenginga skil seg frå alle tidlegare metodar som har vore særmerkte for imperialismen. Den sovjetiske måten er mykje sløgare, meir skummel og livsfarleg. I dag er den sovjetiske sosialimperialismen ung, ærgjerrig og tolleg livskraftig. Det er heilt avgjerande at revolusjonære i Australia, og heile det australske folket, ser kva som særmerkjer den sovjetiske sosialimperialismen. Vi må sjå kva for slag han fører med USA-imperialismen og kva for interesser han har i Australia. Dersom dette ikkje vert forstått skikkeleg, vil det bli gjort feil. Når vi har med imperialismen å gjera, vert feil talde i menneskeliv.

For vel eit hundreår sidan eller så tok dei britiske imperialistane for alvor til å skuva dei gamle kolonimaktene ut or vegen. Det galdt land som Belgia, Portugal og Nederland. Etter den andre verdskrigen skubba USA-

imperialismen den franske og britiske imperialismen til sides for godt og hoppa oppi dei same stovlane som engelskmennene og franskmennene hadde trødd i. I Australia var den imperialistiske maktoverføringa frå den utbrende britiske imperialismen til den veksande og mektige amerikanske imperialismen ført til endes lenge før den ovstore flodbølga med amerikansk kapital kom fløymande inn i Australia. Det er difor ikkje rett å bruka kapital-investering som den einaste målestokken på imperialistisk makt. Vi må ikkje tru at sosialimperialismen frå Sovjet-samveldet ikkje er noko trugsmål fordi om dei ikkje har noko større kontroll over økonomien vår.

Vi sa lenger oppe at særdraga ved den sovjetiske sosialimperialismen andsynes andre land skil seg frå tidlegare imperialisme-modellar. Dette synspunktet bør forklarast slik at ein ser kor vidt trugsmålet frå sosialimperialismen rekk. Dei sovjetiske sosialimperialistane set meir lit til «hjelp» som middel til å koma seg inn i eit land enn USA-imperialismen har gjort. Med vitande vilje utnyttar dei den trongen folka har til å riva seg laus frå ei eller anna imperialistmakt. Sosialimperialistane riv frigjeringsrørsle i landet i koll og grip makt sjølv. To døme på slik juksing og fanteri kan vi finna i Egypt og Irak.

I 1956 nasjonaliserte president Nasser i Egypt Suez-kanalen Storbritannia og Frankrike gjekk inn i Egypt for å prøva å riva til seg kanalen. Etter at den følgjande krigen var over, tok president Nasser til å leita etter ein måte å få Egypt til å riva seg ut or klørne på den vestlege imperialismen på. Han ville såleis utvikla den nasjonale økonomien i Egypt, ein økonomi som dei britiske imperialistane hadde gjort til ein einstaka næringsvegsøkonomi (bomull). Sovjetunionen stod klart fram som ein alternativ hjelpesmann. Regjeringa og folket i Egypt trudde på at Sovjetunionen var ein stor velgjerar. Takksame tok dei imot sovjetisk «hjelp». Utsegnene frå president Sadat i Egypt i det siste, der han bittært fordømmer den sovjetiske innblandinga og utnyttinga av Egypt, syner kvar denne «hjelpa» bar av stad.

På same måten var det i Irak. Sovjetunionen baud seg til å yta «hjelp» då teknisk mannskap frå Vesten vart trekt ut etter nasjonaliseringa av oljekjeldene sist i 60-åra. Irakarane tok imot tilbodet. I dag har Sovjetunionen mange «ekspertar» i Irak. Dei sel olje frå Irak til Vest-Europa med 300 % fortieneste. I mellomtida tek dei råprisar av Irak for «teknisk» og «militær hjelp».

Desse to døma her er særskilt viktige for Australia med ei arbeidarparti-regjering ved roret. Kamerat Hill sin analyse av Arbeidarpartiet (Labor party) kastar lys over denne saka. (Dette viser til boka «The Labor Party?» av E.F.Hill, formann i Australias Kommunistiske Parti (m-l). — *Red.*) Han har synt at A.L.P. (Australias Arbeidarparti, Australian Labor Party) er meir enn eit vanleg sosialdemokratisk parti som er til for å føra arbeidarklassen ut på villspor i parlamentarisme og snever fagforeiningspolitikk. Dette må vera slik fordi A.L.P. også for ein stor del representerer det veike og ustøe nasjonale borgarskapet i Australia. Kamerat Hill skriv: *Det nasjonale borgarskapet er vaklande og nølande. Somme tider stør det seg til arbeidarklassen, men det er redd arbeidarklassen. Borgarskapet er meir ottefulle for arbeidarklassen enn det er for dei store imperialistmaktene i Australia som det kempar mot for å gjera seg sjølvstendig.* («The Labor Party?», side 16)

Såleis har A.L.P. eit særskilt ynskemål om at Australia skal vera sjølvstendig, men partiet er redd for å mobilisera massane. På grunn av dette prøver det å arbeide innafor imperialistkrinsar når partiet verkeleg vil prøva å gjera noko for sjølvstendet vårt. Her er det at den sovjetiske sosialimperialismen si interesse for Arbeidarpartiet kjem til syne. Ta no til dømes den ferske «lånesaka». Her freista A.L.P. å skaffa pengar for å «kjøpa tilbake» ein del av dei australske naturressursane frå USA-imperialismen. Men leit partiet på massane då det skulle gjera dette? Nei, tvert imot, mellomlekken for dette lånet var ingen ringare enn Narodny Bank i Moskva. Dei sovjetiske sosialimperialistane øygna ei opning her. Dei skjøna at dei kunne utnytta det nasjonale borgarskapet sitt ynska om sjølvstende gjennom A.L.P. Såleis kunne dei vinna eit fotfeste for seg sjølve.

Det finst og andre grunnar til at den sovjetiske sosialimperialismen steller godt med A.L.P. og interesserer seg for partiet. Sosialimperialistane kan dra fordelar av «Sosialistpartiet» (utan sosialisme) når dei skal prøva å skipa «ein brei samla front for alle venstrekreftene» med A.L.P. («Sosialistpartiet» braut ut av det australske revisjonistpartiet etter Tsjekkoslovakia-okkupasjonen i 1968. Grunnen var at leiinga i revisjonistpartiet tok taktisk avstand frå invasjonen, medan dei som skipa «Sosialistpartiet» stødde den sovjetiske aksjonen. — *red.*) Dette er også ein del av planen til den sovjetiske sosialimperialismen når han vil dra Australia ut or klørne på USA-imperialismen og inn under sine egne venger. Kamerat Hill skriv: «*Lat oss snu litt på flisa. Det tyder at den samla fronten med Arbeidarpartiet og Sosialistpartiet kan danne riksstyret eller motparten (opposisjonen) i Australia. Grunnlaget for denne einskapen ligg i at både to satsar på parlamentarismen. Sameleis held Sosialistpartiet fast på den fredelege vegen til sosialismen. Dette fell også godt ihop med den særskilte sosialismen som Arbeidarpartiet seier dei står for.*» (*Imperialism in Australia*, side 96. — Ei bok av E.F.Hill, — *red.*)

Vidare har A.L.P. synt seg å vera det partiet i nasjonal-forsamlinga som kjappast legg seg på kne for nye imperialistherrar. A.L.P. var det kapitalistiske partiet som forta seg til USA-imperialismen og snudde ryggen til dei avlidne britiske imperialistane. Så tidleg som den 27. desember 1941 sa Curtin, som då var statsminister i Australia: «Eg vil gjera det heilt klart, utan noko slags atterhald, at Australia ser opp til Amerika. Dette gjer vi utan å føla noko stikk eller smerte overfor Storbritannia og dei tradisjonelle banda og slektskapen som knyter oss til dette landet.» Den sovjetiske sosialimperialismen ser nok fram til den dagen når Whitlam, eller etterfølgjaren hans, kan seia: «Eg vil gjera det heilt klart, utan noko slags atterhald, at Australia ser opp til Sovjetsamveldet. Dette gjer vi utan å føla nokoslags stikk eller smerte overfor USA og dei tradisjonelle banda og slektskapen som knyter oss til dette landet.» Dei sovjetiske sosialimperialistane vil såleis utnytta, ja, endatil oppmoda og fyra oppunder dei motsetningane som A.L.P. har til den amerikanske imperialismen. Vi veit til dømes at den sovjetiske sosialimperialismen støttar opp om A.L.P. i «den konstitusjonelle krisa» vi no har. (Labor-regjeringa vart felt gjennom manovrar frå høgre-partiet våren 1975, — *red.*)

Sosialimperialistane i Sovjet arbeider ikkje ope i dagslyset gjennom fleirnasjonale selskap. Nei, dei vil heller yta «hjelp»

eller driva med »fellestiltak». På dette viset kilar dei seg snøgt inn i dei viktigaste greinene i økonomien. Såleis knyter dei til seg regjeringa i kva land det no enn måtte vera. Den 26. august 1975 sa den sovjetiske ambassadøren Basov seg interessert i jern- og stålressursane i Pilbara. Avisa »The Melbourne Age» fortalde at Basov hadde sagt: »Russland har mange røynsler i slik utvinning som gjeld Pilbara. I fall australske selskap var interesserte i samarbeid med Sovjet, ville det bli sett nærmare på desse sakene.» Vidare har »Sosialistparti»-avisa »Survey» sagt at forretningsmenn i Australia har velkommi dette og går inn for handelsavtalar mellom seg sjølve og sovjetiske tiltak.

Dette dømet om jernet og stålet i Pilbara har umåteleg mykje å seia. Endåtil for ni år sidan galdt 38,6 % av all sovjetisk »hjelp» til framande land jern- og metallindustri elles. (Vnesjia Torgova», august 1966) Dei sovjetiske sosialimperialistane treng jern og stål. Dei har bruk for mange naturressursar som Australia har rikelege mengder av. Desse råvarekjeldene er no i hendene på imperialistane (helst USA). Her ligg kjernepunktet i supermaktstevlinga om Australia. La oss ta eit anna døme på kor rikt Australia er på naturressursar og syna kor viktig dette er for imperialistane. Produksjonskapasiteten på det verdfulle metallet zircon er på om lag 700 000 tonn for heile verda. Australia kan produsera 600 000 tonn av dette. Zircon er heilt nødvendig for produksjonen av finare stål. Kamerat Hill har uttrykt dette slik: *»Saka er beint fram slik at den sovjetiske sosialimperialismen, som all slags imperialisme, er ute etter å grava til seg råvarer, marknader, maktområde. Dette gjeld heile verda. Nettopp difor, og fordi Australia er rikt på råvarer, eit verdfullt maktområde og viktig strategisk område, er landet nødvendigvis kasta inn i imperialistisk kappestrid. Den sentrale imperialistiske taudraginga i verda i dag går mellom USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen.»* (Imperialism in Australia, side 81.)

Vi må tenkja godt etter og prøva å forstå kor viktig A.L.P. er for den sovjetiske sosialimperialismen. Det er under ei Arbeidarparti-regjering at den kolossale auken i »kulturell» og »vitskapleg» utveksling med Sovjet er vorte til. Det er under eit riksstyre som er utgått frå Arbeidarpartiet det vart kunngjort at ein russisk »forskningsbase for tyngdekraftsgranskning» skulle byggjast på Tasmania. Dette

vart opplyst den 27. september 1974. Det er Arbeidarparti-regjeringa som held fast på den toskute politikken om at »det vert ikkje nokon krig på 15 år enno». Dette er tonar som høver godt med den myten som supermakta Sovjet kjem godsnakkande og tuskande med.

Den amerikanske imperialismen sitt overherredømme over Australia køyrer Australia fullt og fast rett inn i kappestriden mellom supermaktene. Krigen mellom supermaktene nærmar seg. Det kan braka laus utan varsel. Våpenkappløpet held fram. Alle dei tallause rakettane som supermaktene har sikta inn mot dei allierte kvar av dei har, oppbygginga av flåtestyrkane og spionsatellittar er ikkje laga for moro skuld. Dette tyder det same som den opptrappinga som gjekk føre første og andre verdskrigen. Desse førebuingane har same føremålet.

Sovjetsamveldet er den farlegaste av supermaktene i desse krigsførebuingane. Sovjet er livsfarleg. Sant og seia er dette landet tigreren ved bakkora. Sovjetunionen er mektigare, meir utkrope og meir ærgjerrig enn USA-imperialismen. Vi må ta godt notis av dei sovjetiske sosialimperialistane. Vi må spreia budskapet om at det no er fare for verdskrig vidt ut til folket i Australia. Sameleis lyt vi gjera merksam på kva for ulykker tevlinga mellom supermaktene kan føra med seg. Sjølv sagt står den aktuelle oppgåva å kjempa mot dei amerikanske imperialistane i Australia att enno. Men særdraga ved denne kampen kjem klarare fram etterkvart. Denne kampen er ikkje statisk. Å kjempa effektivt mot USA-imperialismen blir meir og meir det same som å slåst mot farane frå kappestriden mellom supermaktene. Å kasta ulven (USA-imperialismen) vekk frå inngangsdøra tyder at ein må vakta seg vel for at tigreren ikkje skal koma inn bakkora. *»Trugsmålet frå USA-imperialismen er nokså klart, medan trugsmålet frå den sovjetiske sosialimperialismen enno ikkje er fullt så tydeleg.»* (E.F.Hill: Imperialism in Australia, side 129.)

Faren for ein ny verdskrig aukar stadig på. Rivaliseringa og kappestriden mellom dei to supermaktene blir stadig sterkare. Folket i Australia lyt bu seg på å føra sin eigen krig, det er *»dei slavebundne sin krig mot sine egne undertrykkarar. Det er den einaste rettferdige krigen historia kjenner.»* (Karl Marx: Borgarkrigen i Frankrike.)

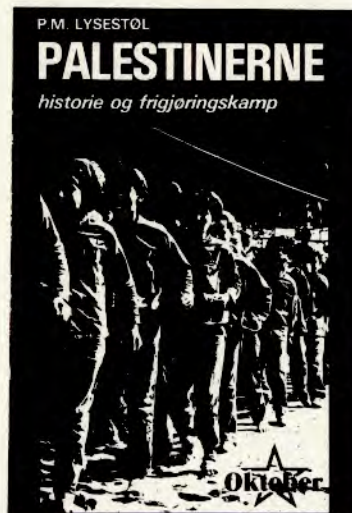
(Teke frå »Vanguard» 6. november 1975)

NORGES ENESTE MARXIST-LENINISTISKE ARBEIDERFORLAG

Revolusjonær opposisjon
i Sovjet.
120 s., 27,—

Lysestøl:
Palestinerne.
272 s., 27,—

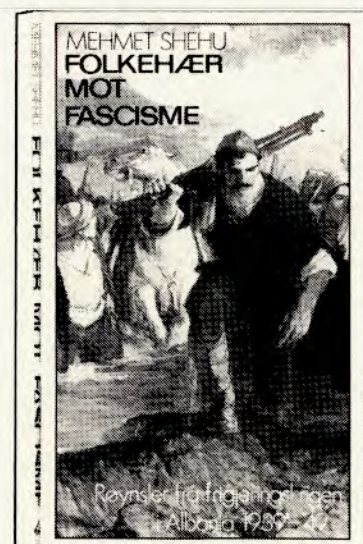
Mao Tsetung:
Skrifter i utvalg.
370 s., 32,50

Filip Kota:
To linjer i verdens
fagbevegelse.
150 s., 30,—

Truong Chinh:
Folkekrigens vei.
136 s., 24,50

Mehmet Shehu:
Folkehær mot fascisme.
Røynsler frå Albania.
112 s., 30,—

Dette er noen av bøkene Forlaget Oktober har gitt ut om erfaringene fra den revolusjonære bevegelsen i verden i dag. Flere andre er under planlegging for de nærmeste månedene. Vend deg til Oktober-bokhandlene for å få liste over alle utgivelsene og opplysninger om de nærmeste planene.